

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

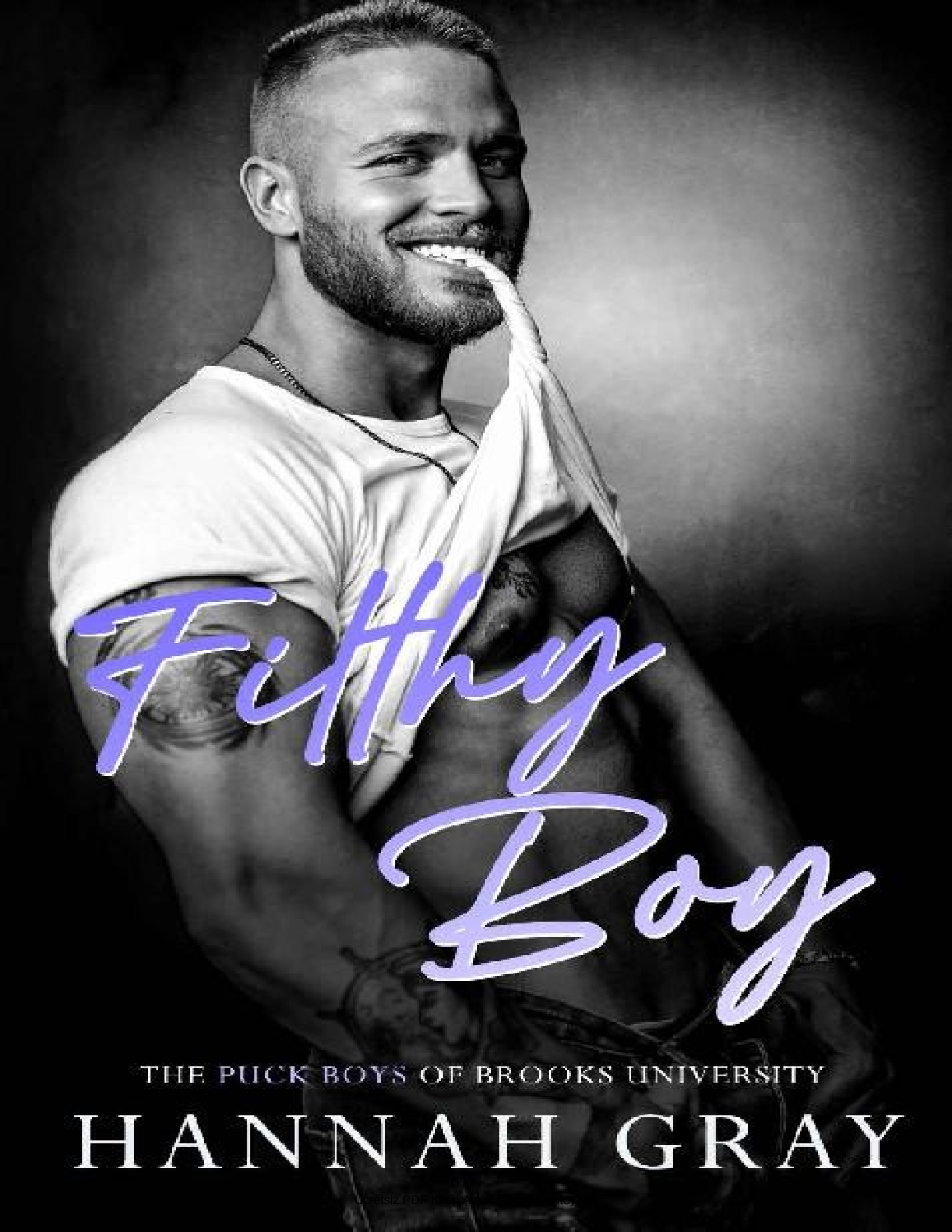
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Filthy Boy

THE PUCK BOYS OF BROOKS UNIVERSITY

HANNAH GRAY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

H .fi N NAH AY

Telif Hakkı© 2023 by Hannah Gray Books LLC
Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi [www.authorhannahgray .com](http://www.authorhannahgray.com) adresinde
ziyaret edin Kapak Tasarımcısı: Amy Queau, Q
Design Fotoğrafçı: Michelle Lancaster
Alternatif Kapak Tasarımcısı: Sarah Grim Sentz, Enchanting Romance
Designs
Editör ve İç Mimar: Jovana Shirley, Unforeseen Editing,
www.unforeseenediting.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitapta kısa alıntılarının kullanılması dışında,
yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama
ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir
biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.
gözden geçirin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın
hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya
ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir.

İçindekiler

[çalma](#)

[lİstesİ](#)

[prolog 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[Hannah Grayin Diğer](#)

[Kitapları 'Yazar](#)

[Hakkında Teşekkür](#)

çalma listesi

Filthy Boy'a ilham veren müzikleri Spotify'da .

Luke Combs'tan "Fast Car"

Warren Zeiders'tan "Pretty Little Poison"

Josh Ross'tan "Trouble" Lady

Gaga'dan "Hold My Hand"

Bailey Zimmerman tarafından yazılan "Religiously"

Morgan Wallen'dan "Good Girl Gone Missin'"

Toosii'den "Favorite Song"

Lil Durk'ün Morgan Wallen ile birlikte seslendirdiği "Stand By Me"

Warren Zeiders tarafından yazılan "Wild Horse"

Jelly Roll'dan Lainey Wilson ile "Save Me" Big

Boss Vette'den "Pretty Girls Walk"

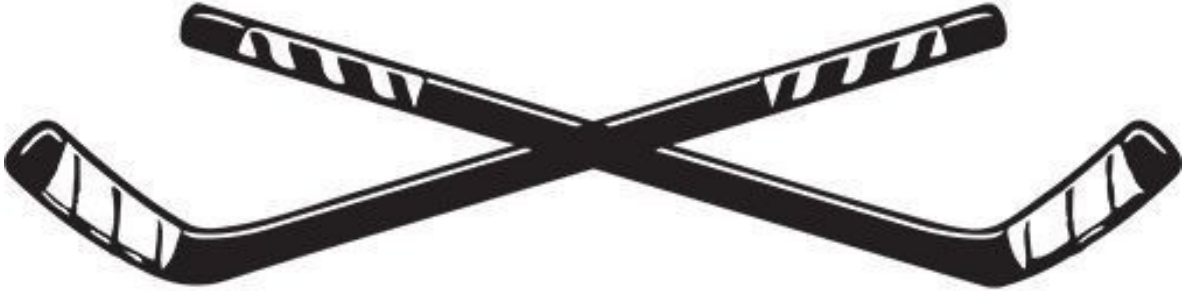
NF'den "Happy"

Morgan Wallen'dan "Dying Man"

Morgan Wallen'dan "Money on Me"

Parker McCollum tarafından yazılan "Like a Cowboy"

önsöz

Brody

Hayatımın büyük bölümünde bir hikâye anlatıcısıydım. Zararsız yalanlar söyleyen ve insanların söylediğim her kelimeyi kıskançlıkla dinlemesini izleyen biriydim.

Bu kurgular, babamın beni sırf eğlence olsun diye hafta sonu Disney World'e götürmesini içeriyordu. Arkadaşlarıma her şeye bindiğimizi ve midemizi bulandıracak kadar abur cubur yediğimizi söyledim. Yüksek hızda baş aşağı giden ya da karanlık bir tünelde geriye doğru giden çılgın bir hız trenine bindiğim için övündüm. Ve onlara tüm gökyüzünü aydınlatan havai fişek gösterisini anlattım. Büyükannemin evindeyken sadece televizyon reklamlarında gördüğüm havai fişekleri.

Six Flags'e yaptığım meşhur geziyle övündüm ve hiçbir gezintinin benim için çok korkutucu olmadığını anlattım. Ve çölle ilgili bir hikaye anlattım. Orayı gördüğümü ve kumu hissettiğimi. Ve o kadar da ilginç değildi. Ancak Universal Stüdyoları'na yaptığım ziyaretle övünmeden önce araştırma yapmaya özen gösterdim çünkü televizyonda pek bir şey görmemiştim. Ne kadar çok araştırırsam, o kadar çok hikâye anlatırdım.

Ancak on bir yaşına geldiğimde hikâyelerim nihayet beni yakaladı, çünkü bu kez sınıf son maceramı dinlemek için toplandığında, sık kafalı Bentley Grover beni çağırdı. Sınıfa her şeyi uydurduğumu söyledi. Evimin eski bir karavan olduğunu, etrafında çöpler ve bahçesinde hurda arabalar olduğunu söyledi. Babamın sürekli sarhoş olduğu için evden çıkmadığını. Bırakın başka bir eyaletteki lunaparka gitmeyi, ilçe fuarına gitmeye bile paramın yetmeyeceğini.

Hasar kontrolü yapmaya çalıştım ama faydası olmadı. Tüm sınıf sonunda gerçekte kim olduğumu anlamıştı. Değersiz. Zavallı. *Pis*. Hayatta hiçbir yere gidemeyen bir ezik.

Bentley'nin bana neşe veren tek şeyi, hikâyelerimi aldığı için gurur duyarak sırttığını hatırlıyorum. Kendimi ona doğru fırlattım ve ağzını burnunu kırdım. Ve yumruğum vücuduna ya da yüzüne her değdiğinde, bunu tekrar yapmak istedim. İşte o an, kendime itiraf etmek istediğimden daha fazla babama benzediğimi fark ettim.

Buna değdiğini söylemek isterdim çünkü bir an için kendimi iyi hissetmişim. Ama babam beni almaya geldiğinde, müdürün odasına girer girmez neredeyse siyah gözleriyle beni uyardığında, bunun bedelini ödeyeceğimi biliyordum. Alkol kokusu ondan bir kokarca kokusu gibi geliyordu. Güçlü, kokuşmuş ve açıktı. Ve o anda Bentley'e karşı çıktığım için neredeyse pişman olacaktım. *Neredeyse* diyorum çünkü o gece kıcımın tekmelenmesi berbat olsa da, keyfimi kaçırdığı için Bentley'i yumruklamak iyi hissettirmişti. Ve bunun için pişman olamazdım. Tüm kalbimle değil.

Uzaklaştırma cezamn haftanın geri kalanında okula gidemeyeceğim anlamına gelmesinin iyi olduğunu tahmin ediyordum. Çünkü gitseydim, kesiklerim ve morluklarım kesinlikle şüphe uyandıracaktı. Ve sınıfın zaten bildiğinden daha büyük bir ezik gibi görünecektim.

Hikayeler. Halk Masalları. Yalanlar. Hepsi de beni gerçekliğimden çok çok uzağa götürmek için zayıf bir girişimde bulunan berbat beynimde yaratıldı. Hayatımı oluşturan zorlukların üstesinden gelmemi sağlayan şey hep buydu. En karanlık gecelerde - babamın sarhoş, öfkeli sersemliği sırasında ya da diğer çocukların aile kampı hikayelerini dinlediğimde bile - güvenebileceğim bir hayal gücüm vardı. O evden başka bir yere gitmek için. Ya da etrafımdaki tüm çocukların benim asla sahip olamayacağım bir şeye sahip olduğu o okula. Onları seven ebeveynler. El üstünde tutacakları anılar.

Bu benim için mahvolmuştu. Ve damarlarımda büyüyen öfkenin bir canavar yarattığını hissettiğimde, o anda anladım ki... tıpkı nefret ederek büyüdüğüm adam gibiydim. Babam gibi.

Ama kısa bir süre sonra başka bir şey geldi. Saldırganlığımı başkalarından çıkarmamın normal olduğu bir şey. Aslında, bunu yaptığımda bu iyi bir şey sayılırdı. Bunun için övüldüm.

O şeye hokey deniyordu. Ve acımı dindirdi. Geriye dönüp baktığımda, hayatımı da kurtarmış olabileceğini düşünüyorum.

1

Brody

On Yedi Yaş

Burada, bu aşırı minderli sandalyede oturmuş, ellerim önümde, dosdoğru önüme bakıyorum. Kalbim hala hızlı atıyor. Önüme çıkacak cezadan korktuğum için değil, vücudum hâlâ dövüşün etkisinde olduğu için. Başımın belaya gireceğini biliyordum. Sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmamın bir önemi yoktu. İlk yumruğu benim atmamış olmamın da bir önemi yok. Hayır, bunların hiçbiri fark etmez. Çünkü sonunda bitirdim.

zaman bitiririm.

Dövüşmeyi avucumun içi gibi bilirim. Her hamle yapılmadan önce. Birinin yumruk atacağı anı. Ve bu, çoğu kişinin üzerime geldiğinde yaptığı bir hatadır. Ben sakinliğini koruyan ve sözlerini kullanan biri değilim. Hayır, bence bu asla bir çözüm değil ve belki de bunun nedeni hayatımın büyük bir bölümünde birilerinin pisliklerine katlanmam ve karşılık veremememdir. Öfkem bir rol değil, büyük ve kötü görünmek ya da aletimi sallayıp ne kadar büyük olduğunu göstermek için de değil.

yapmama gerek yok çünkü zaten çok büyük olduğunu biliyorum.

Öfkem sadece bu... öfke. Öfke. Hiddet. Hepsi de aynı anlama gelen kelimeler. Gerçekten incitmek istediğim kişiyi incitemem. Bu yüzden, beni kızdıran başka biri olursa, tüm gazabını onlar çekiyor. Ve bununla başa çıkabilmemin tek yolu? Hak ettiklerinde yumruğumu birinin suratına indirmek. En azından yedinci sınıftayken spor direktörü hokey takımına girmemi söyleyene kadar öyleydi. Bir şartla katılmama izin verdiler. Buzda olmadığı sürece kavga etmek yok. Ve bu işe yaradı... çoğunlukla. Yani, eskisi kadar kavga etmiyordum.

Yani, bana göre, harika gidiyordum. Son birkaç haftaya kadar.

Burada oturmaya devam ediyorum, Müdür Jones'un söylediği tek bir kelimeyi bile duymuyorum ve duyuyormuş gibi de yapmıyorum. Üçüncü sınıf öğrencisi olarak, üniversite gözlemcilerinin şimdiden beni izlediğini biliyorum. Hangi okula gitmek istiyorsam onu seçeceğim. Görüyorsunuz, saldırganlık diğer sporlarda bir satış noktası olmayabilir, ancak bir hokey oyuncusu olarak beni diğerlerinden ayıran şey bu.

"Evet, Bay O'Brien, bu kez kendiniz için söyleyecek bir şeyiniz var mı?" Müdür Jones burnunun kenarını sıkarak şöyle diyor. "Biliyorsunuz, eğer sizi okuldan atarsam, diplomanız yoksa üniversiteye de gidemezsiniz. Üniversite yoksa hokey de yok demektir."

Gözlerim yavaşça onunkilere kayıyor. "Senin çocuk Dawson'ı tuvalette gözyaşlarına boğdu. O çocuk Down sendromlu. Ne yapmamı istiyorsun, orada durmamı mı yoksa Dawson'ı savunmamı mı?" Omuz silkerek sandalyeme geri yaslandım. "Tüm saygımla *efendim*, hayır... Söyleyecek bir şeyim yok. Ayrıca, *Bentley Grove'un canı cehenneme*. Annesiyle birlikte eve gidebildiği ve ambulans ya da cenaze arabasıyla gitmek yerine annesinin memesinden süt içmeye devam edebildiği için şanslı."

"O'Brien," diye . "konuşamazsın."

"O hıyar senin üvey oğlun olduğu için mi? Ya da meme sütü karın tarafından sağlandığı için mi?" Omuz silkıyorum. "Benim hatam. Daha iyisini yaparım sanırım. Çocuk pisliğin teki." Ayağa kalkmaya başladım. "Bak, gitmem gerek. Antrenman on dakika içinde başlıyor."

"Şimdi otur," diye bağılıyor.

İç çekerek kıcımlı tekrar yere koydum. "Ne? Beni okuldan mı atacaksınız, efendim? Bu lanet okulda her gün terör estiren üvey oğlunuza karşı için beni okuldan mı atacaksınız? Ona karşı çıktığım için özür dilemeyeceğim. Üvey oğlunuz bile , Dawson gibi çocuklarla uğraşmayacak kadar akıllı olmalı."

"Yüzüme bakmaktan yorulmadın mı, O'Brien? Yani, daha geçen hafta buradaydın. Dürüst olmak gerekirse, ben de seninkine bakmaktan yoruldum."

"Ben de ziyaretlerimizden keyif aldığını sanıyordum." Sırıtiyorum ama o ters ters bakınca iç çekiyorum. "Asla arkama yaslanıp kabul etmediğim şeylerin gözümün önünde gerçekleşmesini izlemeyeceğim."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Evlad, bu senin geleceğin. Her şeyi bu şekilde tehlikeye atamazsın." Yüzü ciddileşiyor. "Brody, bu senin çıkış yolun. Bunu biliyorsun, değil mi? Biletin liseyi bitirmek, burs almak ve buradan gitmek. Ama şu anda elim kolum bağlı. Açıkçası, hayat size adil davranmadığı için ve sistemin yıllarca davanızı görmezden gelmesini izlediğim için sizi her zaman biraz rahat bıraktım. Fakat,

Yüce Tanrım, evlat... Boynumu ancak bu kadar uzatabilirim. Ne zaman yardım alacağını ve kendini toparlayacağını bilmelisin."

"Anlıyorum," diyorum çünkü anlıyorum.

Birinci sınıfta bana şöyle bir baktı ve o kadar çok gevşeklik gösterdi ki muhtemelen bin tane olta takabilirdim. Ben bir serseriydim. Pisliğin tekiydim. Ama bu tür şeylere göz yummasının nedeninin üvey oğlunun bir pislik olduğunu bilmesi olduğunu da biliyordum. Ve onu bir ya da on kademe aşağı indirecek birine ihtiyacı vardı.

"Babanı aramalıyım." Yüz ifademi izlerken kelimeleri zorlayarak söylüyor. "Arasam nasıl hissedersin?"

Bunun bir sınav olduğunu biliyorum. Her zaman öyledir. O yüzden sırtıyorum, omuzlarımı silkiyorum. "Devam et."

"Gözünün üstündeki yara izi nasıl oldu? Ya da çenendeki?" Gözleri kısılıyor. "Sanırım Bentley bu sefer sende de bir yara izi bıraktı, değil mi?"

Üvey oğlunun bana dokunmadığını biliyor. Ama yine de, bu bir test.

Ben de ona gerçeği söylemek yerine rol yaptım. "Elbette. Sanırım o kadar da korkak biri değilmiş, değil mi? Ya da belki de sonunda taşakları düşmüştür."

Bu oyunda ne kadar iyi olduğuma sinirlenerek homurdanıyor. "Okul yönetim kurulu ve koçlarınla konuşmam lazım. Eğer sana karşı oy kullanırlarsa... dışarıda kalırsın. Ya O'Brien? Eninde sonunda babanı çağıracaklar. Ve bunu yaptıklarında, senin için iyi olmayacağını biliyorum. Bundan kaçınmak istiyorum."

"Ara onu. değil."

Müdür Jones babamın öfkeli bir ayyaş olduğunu ve ebeveyn olmaya uygun olmadığını bilecek kadar uzun süredir buralarda. Ama koruyucu aile hikayelerini duymuştum. O saçmalığı yaşamamın imkanı yok. Ayrıca, yakında bir yetişkin olacağım. Ayrılabilirim.

"Bu senin son senen, lanet olsun. Sana yardım etmeye çalışıyorum, Brody. Ama benimle orta yolda buluşmalısın." Sessizlikle karşılaşınca başka tarafa bakar. "Sanırım şimdilik hepsi bu kadar. Ofisimden çık. Ve Brody, başını aşağıda tut ve beladan uzak dur."

Ayağa kalktım, eşyalarımı topladım ve dışarı çıktım. Müdür Jones yardım etmeye çalışıyor olabilir ama ben kendi gerçekliğime yabancı değilim. En derin yaralarım görünmüyor. Öfkem de durup dururken ortaya çıkmıyor.

Beni düzeltmenin bir yolu yok.

Ben pisim. Ve hep öyle olacağım.

2

Bria

Üç Yıl Sonra

Kardeşim Kye başını sallayarak, "Ortalama bir insanın iç çamaşırını değiştirdiğinden daha fazla üniversite değiştiriyorsun," diyor. "Önce New York. Sonra Florida'ya geri döndün. Şimdi de Georgia'daki Brooks Üniversitesi."

"Üçüncünün büyüğü mü var?" Omuz silkiyorum. "Ayrıca, burası yüksek lisans okulu ve Brooks ülkedeki en iyi sanat programlarından birine sahip." Gülüyorum. "Çocukken o kamerayı yanımda taşıdığım için benimle dalga geçerdin ama bir gün belki işe yarar."

"Evet. Olduğunda da bana özel bir plajda, istediğim zaman sörf yapabileceğim büyük bir ev tasarlayabilirsin."

Sörften bahsedilince rahatsız bir şekilde ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Gerçek şu ki, babam bir yıl önce aşırı dozdan ölüp gittiğinden beri sörf yapmadım. Onunla, Kye'la ve benimle ilgili en iyi ama en son hatırladığım anılardan biri sörf yaptığımız zamandı. İlk kez hep birlikte bir şeyler yaptığımızı hatırlıyorum. Babam aylardır temiz ve ayıktı ve babamıza yıllarca kızdıktan sonra, Kye'ın sert dış görünüşü çatlamaya başlamıştı. Babamı yeniden sevmeye ve ona güvenmeye başlamıştı. Bundan sonra her şeyin daha da iyiye gideceğini düşünmüştüm.

Yanıldığım ortaya çıktı. Çünkü aylarca Kye'ı babamızı tekrar kabul etmesi için zorladıktan sonra kabul etti. Kısa bir süre sonra da aşırı dozda eroinden ölmüş olarak bulundu.

Ve şimdi, okyanus -dünyadaki en sevdiğim yer- lekelendi. Kardeşim her ne kadar benim her zaman güçlü olduğumu düşünse de yanılıyor. Babam ölmeden önce, bize yaşattıklarının etkisinden kurtulmak için her şeyi yapıyordum. Ve o öldükten sonra, ben de aynısını yaptım. Bayılana kadar içiyordum. Bir partide masada ne kadar madde varsa burnuma çekiyordum. Bana ilgi gösteren her erkeğe kendimi fırlattım. Ve en kötüsü, kendime verdiğim değeri kaybettim.

Her nasılsa, Tanrı'nın lütfuyla, New York'ta üniversitenin ilk birkaç yılını okuduktan sonra geçen yıl Florida East'ten mezun oldum. Partileri bıraktım. Kendimin belki de yarısını yeniden buldum ve hemen Brooks Üniversitesi'nin güzel sanatlar yüksek lisans programına başvurduğum. Düzgün ve dar bir yolda kalmak istiyorsam bir düzene ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Eğer hazırsanız, ben yola çıkıyorum." Kye dairemin etrafına baktı. "Ama başka bir şeyin yapılmasını ya da taşınmasını istersen, ben hallederim."

Ona doğru yürürken gülümsüyorum. "Ben iyiyim. Beni buraya taşıdığın için teşekkürler." Kollarımı gövdesine dolayarak ona sarılıyorum. "Seni seviyorum, seni küçük pislik."

Kye benden iki yaş küçük ve eşyalarımı yerleştirmeme yardım etmek için Doğu Florida'dan buraya geldi. Babam öldüğünde, *evin erkeği* rolünü gerçekten üstlendi. Teknik olarak hala annemizle yaşamıyor olsak bile.

Bana kısa bir sarılma verdikten sonra geri çekildi. "Ben de seni seviyorum. Başımın belası olsan bile." Kapıya doğru yürürken çenesini yukarı kaldırdı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, aramaktan çekinme." Gözleri kısılıyor. "Ve şu lanet Brooks çocuklarına dikkat et. Cole Storms, Knox Carter ve diğerleri beladan başka bir şey değiller."

Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Evet, tamam. Dikkatli sür."

Erkekler şu anda düşündüğüm son şey. Kısa bir süre önce kendimi yavaş yavaş toparladığımdan beri sadece kendime odaklandım ve yeniden normal hissetmeye çalışıyorum.

Beyaz bir çit benim için hiçbir zaman hedef olmadı. Ve babam öldüğünde, istediğim şey daha da azaldı. Hayatım boyunca annemin kendisini ve çocuklarını hayatının aşkından sonra ikinci plana atmasını izledim. Babamı. Aşk gözünü o kadar kör etmişti ki başka hiçbir şeyi göremiyordu. Babamı sanki çok fazla sevgi ve biraz çalışmayla düzelecek bir evmiş gibi düzeltmek istiyordu. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, çekip gitmezdi.

Birini *bu* kadar çok sevmek bile beni korkutuyor. Aşk aptalca. İşte bu yüzden onu bulmak istemiyorum, asla.

Brody

"Çocuklara para karşılığında fotoğraflarını sattığını ne zaman söyleyeceksin?" Link kahkahasını tutarak sırtıyor. "Bu boku yiyecekler, biliyorsun. Victoria's Secret, Brody O'Brien baskısı."

"Öncelikle, canım ne zaman isterse o zaman söylerim." Orta parmağını kaldırarak ağzına bir kızartma tıkıyorum. "İkincisi, ben para içinde yüzerken, kıcımlı yüz dolarlık banknotlarla silerken gülmeyeceksin, değil mi? Para kazandıracaksa ayak fotoğrafı bile satarım. Sence umurumda mı?"

"Ayakların o kadar da güzel değil." Yüzünü buruşturuyor. "Kimse bunu görmek istemez." "Edepsiz bir herif için çok seksi olurlar." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu dünyada bazı garip orospu çocukları var."

Kabine geri oturup çenesini yukarı doğru kaldırıyor. "Peki, ne zaman başlıyorsun? Bilirsin işte, Playboy Tavşanı olmak, sadece erkek versiyonu."

"Birkaç hafta içinde." İç çekiyorum. "Ve şimdilik bunu kendine sakla, olur mu?"

"Şu anda pek de iyi tarafımda değilsin, bunu biliyorsun, değil mi?" Gözleri kısıldı. "Geçen hafta düşmanımın yanımıza taşınmasına izin verdin. Söyle bana, neden bir sonraki Gisele Bündchen olduğun için kıcını havaya uçurmayayım?"

Cam kız arkadaşının yanına taşındı ve eski odasını boş bıraktı. Yaşayacak bir yer arayan seksi bir hatun çıkageline, onu etrafımda görmekten ne zarar gelir ki diye düşündüm. Bir saat sonra Link ve kızın kötü bir geçmişi olduğunu öğrendim ve onu becermek istediği açık olmasına rağmen, ondan nefret ediyormuş gibi davranıyor.

", bu konuda kendimi kötü hissettiğimi biliyorsun. Tate gelip kalacak bir yer aradığında onu tanıdığından bile haberim yoktu," diyorum ona dürüstçe. "İkincisi, Gisele tam bir tilki. Onunla kıyaslanmanın beni üzdüğünü düşünüyorsan, bir daha düşün. Ve sana şu anda bir şey söyleyebilirim - eğer emekli olmamı isteseydi, çok haklısın emekli olurum. Brady bir moron."

"Hayır. Daha çok kadınların asla kalmayacağını ve elimizdeki tek şeyin oyun olduğunu biliyor gibi. Hokey, futbol... ne olursa olsun, her zaman bir kadın yerine onu seçeceğim."

"Aynen." Son kızartmamı alıp ona doğrultuyorum. "Gisele olmadığı *sürece* O zaman oyunu sikeyim."

"Aptal," diye homurdanarak başını sallar. "Hadi gidelim. Yapacak işlerim var."

"Evet, eski sevgiline hıyarlık yapmak gibi." Başımı salladım, kabinden kayarak çıktım. "Ve keşke başka bir yerde yaşasaydım dedirtmek gibi."

"O benim eski sevgilim değil," diye homurdanıyor onu kapıya kadar takip ettiğimde. "Ve ona orada yaşayabileceğini söyleyen de sensin. Taşınamazsın. Sen bizim tamponumuzsun."

"Siz ikiniz berbat bir Lifetime filmi gibisiniz. Korkunç, sinir bozucu ve cinsel gerilim saçıyor, başka tarafa bakmayı zorlaştırıyor."

"Her neyse." Dışarı çıkıp kamyonetine yöneldi. "Evde görüşürüz, Cindy Crawford."

"Benim benim yok ama o da seksi. Onunla yatardım." Omuz silktim. "Barış, pislik."

Kendi kamyonetime bindiğimde, çocuklar iç çamaşırı modellik yaptığımı öğrendiklerinde daha ne kadar çok şakanın bana doğru geleceğini fark ettiğimde başımı sallıyorum. Yapmayı planladığım bir şey değildi ama Rugged & Co. adlı bir iç giyim markasının temsilcisi olan bir adam bana yaklaştı ve külotlarına modellik yapmamı teklif etti. Sanırım dalga geçilmesini istemeseydim, bu ideal bir iş olmazdı. Ama hiçbir zaman gerçekten

Kim ne derse desin.

Link'in şimdilik bu konuda çenesini kapalı tutmasını istememin tek nedeni, diğer çocuklar öğrendiğinde antrenmanların çok can sıkıcı olacak olması. Ve onların benim sponsorluk anlaşmam yerine oyuna odaklanmalarını tercih ederim. Okul ve hokeyle yeterince meşgulüm ama bana iyi para teklif ettiler. Ayrıca, kadınlar beni reklamlarda falan gördüklerinde, yanlarından geçerken külotlarını indirecekler. Bazıları bunu zaten yapmıyor değil. Ve evet, minnettarım.

Belki bazı takım arkadaşlarım teklifi geri çevirebilirdi. Onların çoğu da ağızlarında gümüş kaşıkla ve burunlarını havaya kaldırarak doğdu. Benim sırtımı dayayabileceğim eski bir aile param yok. Büyükanнем var. Doğrusu, anlaşmayı kabul etmemin bir diğer nedeni de o. Her zaman geçim sıkıntısı çekmiştir ve ben de ona elimden geldiğince yardım etmek istiyorum.

Lise son sınıfta ve sonraki yaz biraz modellik yaptım. Sahip olduğum kamyonu alabilecek, büyükanнемe biraz yardım edebilecek ve kirayı ödeyebilecek kadar başarılı oldum. Ama sonra bıraktım. Başka şeylerin yanı sıra bazı kitap kapaklarında da yer aldım. Takım arkadaşlarımın nasıl

henüz öğrenemedim. Tek bildiğim, bu ciro anlaşmasının gizli kalmayacağı. Yani, bu konuda peşime düşmeleri an meselesi. Ama dürüst olmak gerekirse, bu beni kararımdan pişman etmeyecek.

Kulağa ne kadar kibirli gelse de, bu iş için uygun olduğumu biliyorum. Sadece elimden gelen en güçlü olmak için değil, aynı zamanda çıplakken de çok iyi görünmek için kıcıımı yırtıyorum. Çünkü zevk aldığım şeylerden biri de kadınlara zevk vermek. Brooks'taki bazı hatunlarda ne buldum? Vahşiler. Havaya kaldırılmak, sertçe becerilmek ve gezintiye çıkarılmak istiyorlar. Ben sadece alan değil, aynı zamanda verenim de. Ve, oğlum, vermeyi sevmiyorum.

Telefonumu çıkarıp, birden fazla kez yattığım birkaç hatundan birine mesaj atıyorum. Tawney. Sadece yapışkanlıktan en uzak şey değil, aynı zamanda ölümüne muhteşem. Göğüsleri mükemmel ve sanki işi buymuş gibi kafa yapıyor. Sikişmek dışında, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla bir erkek arkadaşı ya da kız arkadaşı olabilir. Bir çocuğu da olabilir. Hiçbir fikrim yok. Kısa ve tatlı tutuyoruz. Beni kullanıyor ve bu konuda hiç şikayetim yok.

Sürekli bir kız arkadaş daha önce sahip olduğum bir şey değil. Ve düzenli olarak takıldığım kızlar, beni aileleriyle tanıştırmak istediklerinden bahsedilince çabucak yok oldular. Ya da daha kötüsü, onların benimkilerle tanışması.

Hayatımın büyük bir bölümünde evim dediğim berbat bir ortamdan geldiğim için, sanırım gelecekteki herhangi bir aşk ilgisi için alaycı veya lekeli biriyim. Ama seks aşk değildir. Herkesin ihtiyaç duyduğu sağlıklı bir boşalımdır.

Bir dakika içinde cevap yazıyor ve ben de iyi vakit geçirmek üzere olduğumu bilerek sırtıyorum.

Bria

Kaldırımlarda koşuyorum, sık sık diğer koşucuların ve birkaç yürüyüşçünün yanından geçiyorum. Babam bir yıl önce öldüğünden beri koşmak bir tür çıkış noktası haline geldi ve Brooks'un en güzel kampüse sahip olduğunu bildiğim için keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Hemen ardından futbol sahasını ve hokey salonunu geçiyorum. Köşeyi dönüyorum ve kampüsteki Astronomi Merkezi ile yanındaki sevimli kafeyi görüyorum. Derin bir nefes alarak daireme doğru koşmaya başlıyorum.

Geri dönerken, sadece birkaç gün içinde başlayacak derslere hazırlanmak için yapmam gereken her şeyin zihinsel bir kontrol listesini yapıyorum. Yerleşmek için kendime zaman tanımak amacıyla geçen hafta taşınmak istemiştim ama önceden verilmiş bazı taahhütler bunu zorlaştırdı. Yine de artık buradayım ve hayatımın bu bir sonraki adımına hazırım.

Kaldırımdan dönüp yeni evimin otoparkına doğru koşarken, kulaklıklarımı çıkarıp yavaşça yürüyorum ve yolda benimkinden önceki diğer dairelerin yanından geçiyorum. Eşyalarımı yerleştirmem gereken daha çok yer var ve henüz yerleşmekten çok uzağım, bu yüzden bugünkü koşu çok uzun sürmemeliydi. Gerçi gerçekte ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok çünkü kendimi hiç takip etmiyorum. Sadece koşmaya devam edemeyecek kadar yorulana ya da beynimdeki şeytanlar daha rahat nefes almamı sağlayacak kadar susana kadar koşuyorum.

Hafif bir inleme sesi gözlerimi açıyor ve görmek üzere olduğum şeyden korkuyorum. Yanlış duyduğumu umarak ilerlemeye devam ediyorum. Ta ki kendi dairemin hemen önünden geçene kadar ve sesi tekrar duyuyorum, bu sefer çok daha yüksek ve tamamen açık.

Arabayla yanından geçtiğiniz bir kaza gibi. Bakmanın kabalık olacağını bilirsiniz ama yine de bir göz atmaktan kendinizi alamazsınız. Çünkü bakmazsanız, gerçekte neler olup bittiğini nasıl anlayacaksınız?

Başımı önde tutmak için elimden geleni yaparken, açık pencereye yan gözle bakıyorum. Bilinmek isteyeceğim son şey Brooks Üniversitesi'nin röntgenci çocuğu olmak.

Şeffaf, dökümlü perdelerin arasından bile kaslı, dövme bir adamın, yatağın üzerindeki kız her kimse onu eğerken kalçalarını ittiğini görebiliyorum. Sahibi o.

hareketleri hızlandıkça vücudunun her santimi.

"Beni çok iyi alıyorsun, seni küçük şeytan," diye homurdanıyor adamın sert sesi ve kadın inliyor. "Beni yutuyor, her santimimi ıslatıyor."

"Brody," diye . "Oh... kahretsin. Neden sürekli geri geldiğimi biliyorum."

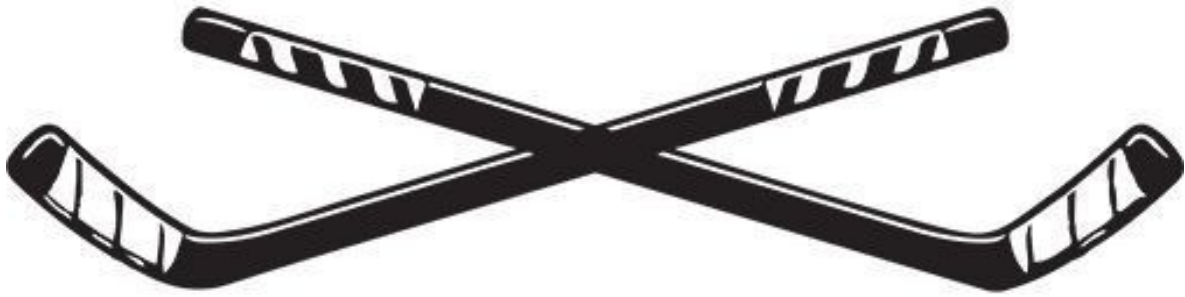
Daireyi geçmek için daha hızlı hareket ettiğimde, onun herhangi bir adam olmadığını fark ettim. Brooks Üniversitesi Wolves'un hokey yıldızı Brody Freaking O'Brien. Sertçe yutkundum. Onunla daha önce tanışmıştım. Kardeşimin en iyi arkadaşı Bama ve Brody'nin en iyi arkadaşı Cam çocukluk arkadaşı. Brody aptalca seksi. Ve biraz da kibirli. Ve duyduğuma göre, Teksas büyüklüğünde bir öfkesi varmış. Ve şimdi, onun vücudunu iş başında gördüm.

Ve olmamam gereken yerlerim karıncalanıyor.

Daha fazla iğrenç söz söylediğini duyamadan koşarak kapıma gittim ve çekip açtım. Yanaklarım yanıyor ve bunun koştüğumdan mı yoksa Brody'nin rastgele bir kızın canına okurkenki görüntüsünden mi kaynaklandığından emin değilim.

Kendime bunun koşu olduğunu söyleyeceğim... saçmalık olduğunu bilsem bile.

3

Brody

Dersler birkaç hafta önce başladı. Sanki bir kez gözümü kırpmışım ve sonra burada durmuş, takım arkadaşlarıma bakıyor ve açılış maçımıza hazırlanıyormuşum gibi hissediyorum. Koç LaConte sürekli yeterince sıkı çalışmadığımızı söylese de buna hazır olduğumuzu biliyor. Sadece daha çok çalışmamızı sağlayacağını düşündüğü bazı ters psikoloji saçmalıkları yapıyor. İtiraf edeyim, bence işe yarıyor.

"Hey, Victoria's Secret, bu gece için hazır mısın?" Defans oyuncusu Cade Huff sırtarak şöyle diyor. "O üniformanın altında seksi iç çamaşırların var mı?"

"Bunu sen de biliyorsun. Kıskançlığa gerek yok." Sopamla öne doğru eğildim. "Eğer bu gece iyi oynarsan, sana bedava bir paket bile veririm."

"Senin fındık kırıcılarını istemiyorum. Söylediğim için üzgünüm ama Duluth Buck Naked külotları daha iyi." Omuz silkiyor, başını yana eğiyor.

"Hayır, dostum. Bana onlardan bir paket verdi," diyor Cam, bacaklarını çömelme hareketiyle kolayca uzatıyormuş gibi yaparak. "Şimdiye kadar giydiğim en rahat şeyler. Ayrıca Addison kığımın bunlarla çok tatlı göründüğünü söylüyor." Kığımın dışarı çıkarıp bir şaplak atıyor. "O da yalan söylemiyor."

"Hardy'ye bir paket verdin ama bana vermedin mi?" Link kaşlarını çatır. "Nasıl olduğunu anlıyorum. Taşınan adama biraz ver ve oda arkadaşının canı cehenneme de."

Kollarımı iki yana açarak gözlerimi deviriyorum. "Cam bana başka bir seçenek bırakmadı. Odama geldi, açılmamış bir paket aldı ve 'Hey, bak, bunlar benim bedenim. Teşekkürler' dedi. Ve gitti." Link'in omzunu sıvazlayarak çenemi yukarı kaldırıyorum. "Sana kendi paketini alacağım, istediğin renkte, koca oğlan."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdanıyor. "Ve ben siyah istiyorum."

"Pekâlâ, iç çamaşırları hakkında bu kadar konuşma yeter," diyor Koç LaConte, kasıla kasıla ofisinden çıkarken. "Ne tür bir don giydiğin umurumda değil. Duymak da istemiyorum."

"Evet, efendim," hepimiz bir ağızdan söylüyoruz.

Ama tabii ki daha da zorlamam gerekiyor. "Sana bir paket bile getireceğim, Koç.

Bana beyaz ya da gri bir adam gibi geliyorsun."

"O'Brien," diye uyarıyor, "kapa çeneni."

"," diye cevap veriyorum hemen.

Koç bize *berbat olmamak* için elinden geleni yaptıktan sonra, *bu bizim buz konuşmamız*, ardından Cam bize moral vermek için kısa ve tatlı bir moral konuşması yapıyor, hepimiz yumruklarımızı birleştirip üç deyince "Kurtlar" diye bağırıyoruz.

Soyunma odası enerjiyle dolup taşıyor, buradaki her bir adam saf adrenalin ve kazanma açlığıyla hareket ediyor.

Çoğumuz için sezonun ilk maçını kazanmak çok önemlidir. Sadece yarın aynı takımla oynayacağımız ve onların kafalarının içine girmek istediğimiz için değil, aynı zamanda takımın morali için de buna ihtiyacımız olduğu basit gerçeğinden dolayı. Eğer durdurulamaz olduğumuzu düşünürsek, oynar ve durdurulamaz oluruz. Eğer berbat olursak ve bu olumsuzluğun ne kadar iyi olduğumuzu düşündüğümüzü etkilemesine izin verirsek, muhtemelen yarın da berbat olacağız. Bu galibiyete ihtiyacımız var.

Korkmuyorum. Aslında, sevinçliyim. Ben de sert olan birkaç başka defans oyuncusuyla karşılaştım. İnsanların buzda korktuğu büyük, güçlü, ukala, dövmeli bir adam olarak tanınıyorum. Ancak pek çok seyircinin bilmediği şey, her şeyin en güçlü olmakla ilgili olmadığıdır. Hayır, işin zihinsel kısmı da aynı derecede, hatta daha da önemlidir. En iyi oyuncular bile zaman zaman çok ileri giderler. Ve bahse savunma yapan birçoğumuzun da birkaç vidası gevşemiştir. Ben biliyorum. Takım arkadaşlarıma ve dostlarıma göre, ben mutlu-şanslı bir adamım. Diğer rengi giyen takım içinse... Onların en kötü kabusuyum. Geçmiş deneyimlerim ateşimi körüklüyor ve aniden intikam almam gerektiğini düşünüyorum. Belki buzun üzerindeyken çocukluğuma dönmek adil değil ama kazanmamıza yardımcı oluyor. Yani, her zaman berbat beynimden nefret ettiğimi söylemeyeceğim.

Hokey benim yaşam çizgim. Ve en iyisi olmak için ne gerekiyorsa

yapacağım.

Bria

Mekândaki tüm ekranlarda Brooks hokey maçı oynanırken tüm Club 83 tezahüratlara boğuluyor. Geçen hafta burada çalışmaya başladım ve bu gördüğüm en çılgınca şey.

"Oyun iyi gidiyor, anladığım kadarıyla?" Omuz silkiyorum ve aptal yakışıklı Cole Storms'a bir bira uzatıyorum.

Dünyaya kızgın görünüyor. Belki de sadece soğuk tavırlarıdır, emin değilim. Her iki durumda da, gözleri kolay görüyor ve kız arkadaşı olduğu için dokunamayacağımı bilsem de bakmaktan çekinmiyorum. Yanındaki adam, Knox Carter da aynı derecede seksi. Ama en azından o güneş ışığı gibi, güler yüzlü falan.

"Evet, kazandılar," diye cevap veriyor bana ikinci kez bakmadan.

"Buradaki vızıltıya bakılırsa Brooks'ta hokey bir din olmalı."

Kaşlarını çatıyor. "Pek sayılmaz."

"Ah, Storms, zavallı barmene kaba davranma - tabii Kye Collins'in buraya gelip seni dövmesini istemiyorsan. Bria o çocukların gördüğü ilgiyi kıskandığını bilmiyor. Ve heyecanlandıkları için kampüsü suçlayamazsın. Brody O'Brien'in bugün çıkan iç çamaşırı kampanyasını *gördün* mü? Üçüncü küçük domuzcuk gibi tuğladan bir ev inşa etmek zorunda kalacak, yoksa sürtükler kapısını havaya uçuracak."

"Ben kıskanç değilim. Ayrıca adamın ne iç çamaşırı giydiği kimin umurunda?" Alay ediyor. "Siktir git, Carter."

Bir sarışın Carter'ın yanına gelir ve onu dırter. "Knox, Cole'u yine mi rahatsız ediyorsun?"

"Asla olmaz." Sırıttıyor, dudaklarını onunkilere bastırıyor ve ona gördüğüm en sevimli PDA'yı yapıyor. Genelde buna gözlerimi deviren biriyimdir ama bu çok şirin. "Sadece Ally bu gece çalıştığı için sinirli bir ruh hali içinde." Knox sesini alçaltıyor. "Hokeyciler bu yıl bizden daha çok sevineceği için değil."

"Değilim," diye karşılık verir Cole. "Öyle olsalardı, küçük bir sürtük gibi ağlıyor olurdun."

"O da öyle yapardı." Sarışın, Knox'un omzunu sıvazlamadan önce kıkırdıyor. "Üzgünüm bebeğim, ama bu doğru."

Hangi iç çamaşırından bahsettiklerini bilmiyorum çünkü Brody'nin model olduğuna dair bir şey duymadım. Ama şakalaşmalarını dinlerken başımı sallıyorum ve bara doğru ilerlemeden önce kendi kendime kıkırdıyorum.

İlle de başka bir işe ihtiyacım yoktu -şu anda sahip olduğum yarı zamanlı iş oldukça iyi para kazandırıyor- ama meşgul olmayı seviyorum. *Gerçekten* meşgul. Aslında, ne kadar az boş oturursam, aptalca şeyler yapma şansımın o kadar azaldığını fark ettim.

Ekrana bakarken kameranın bir hokey oyuncusundan diğerine geçişini izliyorum. Ve ben kafamı çevirmeden önce, yan komşumun canına okurken gördüğüm adam kameranın tam ortasında, ekranda bir aptal gibi sırtıyor. Brody O'Brien.

Haftalar sonra bile, beynimde onun iğrenç sesini duyabiliyorum, lezzetli ve edepsiz sözlerini kusuyor. Sayamayacağım kadar çok kez aklımdan geçenler. Ayrıca, hiç pişmanlık duymadan kızın içine girerken iri ellerinin kızın belini kavrayışını da hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyorum. Ona her santimini veriyor, acıyıp acımadığını umursamıyor.

Derimin karıncalandığını hissederek, işime geri dönmeden önce gözümü televizyondan kaçırıyorum.

4

Brody

Kamyonetimi Sebastian'ın onunla buluşmamı söylediği binanın önüne çekiyorum. Biraz utangaç biri gibi görünebilir ama bana bu anlaşılmayı, iç çamaşırı modelliği işini ayarlayan oydu ve bu yüzden sanırım iyi biri.

Bu hafta sonu iki maçı da kazandıktan sonra bu sabah derse geri dönmek biraz berbattı ve bu gece ders ve antrenman arasında buraya gelmek zorunda kalmak durumu daha iyi hale getirmiyor. Ama bu fotoğraf çekimini bitirmeye hazırım.

Kamyonu durdurup kapıyı iterek açıyorum ve tuğla binaya bakıyorum. Çok eski görünüyor. Brooks'a geldiğimden beri herhalde yüzlerce kez önünden geçtim. Fotoğraf çekimi için bir yer olacağını hiç düşünmemiştim.

Birkaç adım atıp kapıyı açıyorum ve etrafa bakıyorum.

"Alo?" Seslendim. "Sebastian? Burada mısın, yoksa beni öldürtmek için tuzak mı kurdun?"

"Buraya dön!" diye bağırıyor. "Bizi bulana kadar koridorda yürümeye devam et."

"Doğru, çünkü bu de yarım yamalak değil," diye mırıldandım.

Dediğini yaparak, inanılmaz derecede yıpranmış mekâna bakıyorum. Yine de bir cazibesi var sanırım. Eminim şirket Abercrombie & Fitch tarzı eski siyah-beyaz saçmalıklar peşindedir. Tetanos aşımı olduğum için şükrediyorum.

Koridorda yürürken, bir sürü penceresi olan kocaman bir odaya girene kadar oda oda dolaşıyorum. Sebastian'ı elinde kamera tutan bir adam ve kafası tıraşlı, dövme ve piercingli bir hatunun yanında görüyorum. İki de son yaptığım fotoğraf çekiminden farklı insanlardı.

"İşte orada," diyor Sebastian sırtarak, kasıla kasıla bana doğru gelirken. "Sana bu seferkini teslim ettiğimizi söylemişim, değil mi?"

Fotoğrafçı beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "İş görür, sanırım."

"Yapacak mı?" Sebastian'ın ağzı açık kalır. "İnsanlar bu bok için çıldıracak. Bu iç çamaşırlarının içinde ne kadar iyi görüldüğünü

kendileri için de isterler. Her kadın bu yakışıklıyı gördükten sonra kocasına bir çift almak için acele edecek."

Şişman, kıllı, orta yaşlı bir adamın Rugged & Co. iç çamaşırı giymiş, karısının önünde durup sevişmek istediği görüntüsü kafamı sallamama neden oluyor. Ama, hey, sanırım bunları sattıran buysa, bana ne?

"Şuna bir bak. Senin tek başına birkaç fotoğrafını çekeceğiz," diyor ve duraklayarak önce gitmemi istediği yeri işaret ediyor. "Ve sonra sana eşlik edecek birileri olacak."

"Şirket mi?" diye soruyorum , kafam karışıyor. "Yani, daha çok erkek mi? Yoksa kadın mı? Ya da ... ne?"

"Bayanlar için bir çizgiye ayak parmaklarımızı daldırıyoruz." Sırıttıyor. "İnanın bana, bana teşekkür etmek üzeresiniz. Ayarladığımız kişi bu çekimi bir üst seviyeye taşıyacak. Çok güzel ve modellik deneyimi var. Şimdi soyun ve Angela'yı görmeye git." Kafası tıraşlı hatunu işaret ediyor. "Ang, çok cılgınca bir şey yapma, sadece saçını düzelt ve kusurlarını kapat."

"Evet, efendim," diyor beni işaret etmeden önce.

"Kusurlarım olduğunu kim söyledi?" Ona bön bön bakıyorum. "Bildığınız kadarıyla mükemmel olabilirim."

"Kimse mükemmel değildir," diye mırıldanıyor. "Buraya gel. İşe koyulalım."

Tiştörtümü başımın üzerinden yırtarak ona doğru ilerledim. Bu işi bitirmeye hazırım.

Modellik yapmanın ne kadar yorucu olduğunu unutmuşum. Aynı şeyleri tekrar tekrar yapmak için saatler harcanıyor gibi görünüyor. Gerçi o kadar uzun sürmediğine eminim.

"Sanırım solo işlerde iyiyiz. Br-" Sebastian elleri havaya kalkmadan önce söylemeye başladı. "İşte orada! Hepimizin beklediği kadın."

Gözleri uzun koridorda, ama henüz bize doğru gelenin kim ya da ne olduğunu göremiyorum, ta ki o odaya girene kadar, uzun sarı saçları arkasında dalgalanıyor.

Bria Collins. Kye Collins'in kız kardeşi.

"Üzgünüm, geciktim!" Aceleyle çantasını bırakır ve hiç vakit kaybetmeden ayakkabılarını ve tişörtünü çıkarır, spor sütyeni ve kot pantolonuyla kalır -Ta ki onlardan da sıyrılıp kalın ve biçimli bacaklarının üzerinden aşağı çekene kadar.

Gözlerimi biraz daha kısıncı iç çamaşırının bel bandında *Rugged & Co.* yazdığını görüyorum.

Onunla sadece bir kez karşılaştım. Florida'da yaşadığını sanıyordum. Belki de sadece fotoğraf çekimi için şehre gelmiştir. Kim bilir? Tek bildiğim, geçen sene onu gördüğümde çok seksi olduğunu düşünmüştüm. Şimdi burada iç çamaşırlarıyla duruyor. O sadece hayal edebileceğin türden bir seksi.

Mükemmel diye bir şey yoktur diyenler Bria Collins'i neredeyse çıplak görmemiş demektir.

Sebastian'ın dediği gibi deneyimli olduğu açık çünkü rahat görünüyor. Ta ki gözleri beni bulana ve far ışıkları altında geyiğe dönüşmesini izleyene kadar.

"Hey," diyorum çenemi yukarı doğru sallayarak. "Bria, değil mi? Dünya küçük."

Birkaç saniye önce kıyafetlerini yırtıp işe koyulmaya hazır olan kız aniden gergin görünüyor. Ama çabucak üstünden atıp gülümsüyor.

"Hey, Brody." Elini vücuduma doğru sallıyor. "Sanırım bugün seninle çalışıyorum, ha?"

"kadarıyla siz ikiniz çoktan tanışmışsınız?" Sebastian sırtıyor. "Harika. Şimdi birlikte çalışarak ikiniz de evinizdeymiş gibi görüneceksiniz." Bana bakıyor. "Bria dün solo fotoğraflarını çekti bile."

"Demek modellik yapıyorsun?" Ona sordum.

O mükemmel bir uyum. Son derece güzel. Kas yapısına bakılırsa, kendine iyi baktığı belli.

"Kameranın diğer tarafında olmayı tercih ederdim. Ama şimdilik bu yeterli." Sebastian'a göz kırptıyor. "Ayrıca, mezun olduğumda fotoğrafçılık dünyasında benim için iyi şeyler söyleyeceksin, değil mi Seb?"

"Oh, yapacağımı biliyorsun, kızım." Ellerini birbirine vurarak başını sallıyor. "Şimdi işe koyulalım. Gün ışığını yakıyoruz ve ışığın mükemmel olması gerekiyor. Bria, Brody, şuradaki gri zemine. B-man, vücudunun yağlanmasına hazır ol." Kendini yelpazeliyormuş gibi yapıyor. "Kahretsin, bu çok ateşli olacak."

"Yağ mı?" Bria nefesini içine çekerek mırıldanıyor. "Şeftali gibi."

Bria

J. *The Wedding Planner*'daki Lo'nun sesi kafamın içinde çalıyor. Bana lanet olası bir profesyonel olduğumu söylüyor. *Olmasam bile*. Yine de çalışıyorum. Ve ellerimi Brody'nin yağlı, kaygan, sert ve ultra belirgin karnında gezdirirken ... soğukkanlılığımı korumam gerekiyor. Ve her şey aşkına, onu canlı aksiyonda gördüğüm gerçeğini hatırlamamalıyım. Ya da şanslı bir pilice gün ışığını çakarken kışının neye benzediğini bildiğimi. Ona muhtemelen aklını başından alacak bir orgazm yaşatırken.

Hayatımda hiç deneyimlemediğim bir şey.

Ayakta durup ellerimi beline doladığım ve etrafını gözetlediğim sahneden Daha doğal, daha az baştan çıkarıcı bir çekime, kolunu tembelce bana doluyor ve gülüyormuş gibi yapıyoruz. Ve en az beş pozisyon daha, bazıları diğerlerinden daha rahat. Neredeyse bitirdik diye dua ediyorum. Ta ki Sebastian bombayı patlatana kadar.

"Tamam, yere otur Brody. Bria, üstüne ık. Ve parmaklarıyla üzerinde logo olan bandı okşayacak."

Brody bana sırtarak bakarken hiç etkilenmemiş görünüyor, yere düşmeden önce kıvranışımı izlemek hoşuna gidiyor.

"Ne bekliyorsun? Gel buraya," diyor muzipe göz kırparak.

Göğsümdeki tüm nefesi üfleyerek, ayaklarımı arkamda tutarak yavaşça kucacağına doğru kayıyorum.

"Bu harika," diyor Sebastian ve fotoğrafçıyı çekime başlaması için yönlendiriyor. "Bria, başını geriye at."

"Bu bir porno mu yoksa iç çamaşırını çekimi mi?" İnledim.

Brody bana sırtarak, "Rüyalarımnda bu kesinlikle bir porno," diye fısıldıyor. "Bria, bana bak."

Daha önce başka iç çamaşırını çekimleri de yaptım ama hiç bu kadar baştan çıkarıcı olmamıştı. Ve kafamda, annemin bu resimleri gördüğünü hayal edip duruyorum. Ya da daha kötüsü, kardeşimin. Tanrım, bu onu ömür boyu yaralar.

"Bana bak," diyor tekrar, ellerini belime doğru götürerek.

Yavaşça, gözlerim onunkileri buluyor. Okyanus kadar derin bakan mavi gözler benimkileri yakıyor.

"Seni benimle *oraya* gitmekten alıkoyan her neyse, şu anda, siktir et," diye mırıldanıyor. "Sadece sen ve ben varız. Bizi izlediklerini düşünme. Ya da bu fotoğrafları reklamlarda görecek insanları. Sadece korkuyu bırak ve burada benimle ol. Çok güzelsin ve bana da hiç fena olmadığımı söylendi. Hadi biraz sihir yapalım."

Sinirlerime rağmen yavaşça başımı sallıyorum. "Tamam."

Başımı geriye atarak göğsümü yüzüne yaklaştırıyorum. Dudakları bana hiç değmese de, yemin ederim tenimin onlar gibi uğuldadığını hissediyorum.

"Brody, ellerini onun poposuna ," diyor Sebastian, profesyonelce davranmak için elinden geleni yaparak. "Bria, ona bak ve elini saçlarında gezdir." Elleri sırtımın alt kısmına geçmeden önce aşağıya doğru kayıyor.

"Eğer bana sorun olmadığını söylersen şimdi kıcını avuçlayacağım. Söz veriyorum, çok güzel bir resim olacak. Ama sadece sen tamam derseni yaparım. Eğer değilsen

Bu konuda rahat olursam, onlara başka bir atış bulmalarını söylerim." "Sorun değil," diye nefes veriyorum. "Yapın."

Fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğimi görmek istercesine bir an bana bakıyor. Ciddi olduğumu kanıtlamak için parmaklarımla saçlarından bir avuç tutuyorum ve dudağımı ısıırıyorum.

"Kahretsin, tilki, işte buradasın." Ellerini kıcıma doğru kaydırmadan önce çenesini yukarı doğru eğiyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Mükemmel. Bu mükemmel," diyor Sebastian. "Hayatımda hiç bu kadar seksiliği bir arada görmemiştim."

Yukarı doğru iterek dudaklarını boynuma değdiriyor ve beni daha yakına sürüklüyor. Nefesim kesiliyor ve sanırım bedenim bir an için bunun gerçek olmadığını unutuyor.

İyi bir imaj yaratmak için her zaman kimyaya ihtiyaç yoktur. Ama mükemmel bir görüntü? Bu bir zorunluluktur. Ve bugün, aşırı miktarda kimya var çünkü vücudumdaki her hücre onun dokunuşundan dolayı uğulduyor. Kokusu insanı komaya sokmaya yetiyor. Sert sesi beni titretiyor. Ve dövmelele kaplı kaya gibi sert vücudu... vay canına. Şimdilik erkeklerden uzak durmaya yemin etmiş olmam gerçekten çok kötü. Çünkü vücudumda görmezden gelinmesi zor bir şeyler uyandırıyor.

5

Brody

Nihayet boş bir dakikam olduğunda, İngilizce öğretmenimin bugün erken saatlerde bana gönderdiği e-postaya bakıyorum. Çalışmalarım ile ilgili endişeleri olması beni şaşırtmamalı. Ancak *modifikasyonlar* ya da *sizin için işe yarayan bir plan oluşturmak* gibi kelimeleri okumak hala çok utanç verici ve kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor. Ayrıca anında bir saat öncesine, dünyanın en ateşli kızının kucagında olduğu zamana dönme isteği uyandırıyor. Her santimim onun içinde olmak istiyordu. Kim istemez ki? Ve bir kez rahatladığında, çılgın tarafı ortaya çıktı. Dudağını ısırdı, göğüslerini bana doğru yaklaştırdı. Hatta boynunu öptüğümde titrediğini hissettim ve ince spor sütyeninin altında meme uçlarının titremesini izledim. Sertleşmemek için kendime zihinsel bir moral konuşması yapmak zorunda kaldım ve zavallı şeyi onu yaralayacak kadar sert bir şekilde bıçakladım.

Florida'da olması gerekiyormuş gibi görünüyor. Saçları güneşten doğal olarak ağarmış ve teni altın sarısı bir mükemmellikte kahverengileşmiş. Neden ya da nasıl buraya geldiğini bilmiyorum ve bunu öğrenmenin de bir faydası yok. Ben çok şey yaparım. Ama insanlara bağlanmak bunlardan biri değil. Takım arkadaşlarım var, bazıları kardeş oldu, ama hepsi bu. Bir de beni geceleri uyutmayan sorunlarla dolu bir kafam var. Ben kimsenin beyaz atlı prensi değilim. Fantezinizde, Beyaz Atlı Prens sizi aptal gibi becerip yolunuza göndermiyorsa, en iyisi yürümeye devam edin.

Bu okul yılı berbat geçecek. Tıpkı diğerleri gibi. Ancak hokey dünyasında bazı dedikodular var. Bu sezon hangi kolej oyuncularının seçileceği hakkında. Etrafta konuşulanlara göre... Beni seçmek isteyen birkaç takım var. Ben, profesyonel olmak için sabırsızlanıyorum. O zaman İngilizce dersi gibi şeylerin bir önemi kalmayacak.

Her zaman idare ediyorum. Bir şekilde, bir şekilde, oynamaya uygun kalmak için ne yapılması gerekiyorsa yapıyorum. Ama keşke bazen daha kolay olsaydı. Elbette, belki sporcular zaman zaman bazı torpillere maruz kalıyorlardır. Ama bu durumda değil. Bu, deplasmanda maçım var diye kağıttan çıkmakla ilgili değil. Bu benim aptal olduğum ve okuduklarımdan hiçbir şey anlamadığım gerçeğiyle ilgili.

Bu daire buz gibi. Link ve Tate birbirlerinden nefret ettikleri için yollarının kesişmesinden kaçınıyor gibi görünüyorlar. Link bazen inatçı bir hıyar olabiliyor. Ama onu seviyor. Ve bir gün bunu hatırlayacak. Bu da demek oluyor ki, şu anda araları çok gergin olsa da, umarım yakında öpüşüp barışacaklar. Ve bunu yaptıklarında, sevinçten havalara uçacağım.

O zamana kadar, sanırım bu garipliğe katlanacağım. Ne de olsa Tate'e burada yaşayabileceğini söyleyen bendim.

Bria

Brody'nin Instagram'ında yanlış bir şey yapıyormuşum gibi gergin bir şekilde geziniyorum. Çoğunlukla hokey oynarken ve arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğrafları var. *Ne yazık ki üstsüz fotoğrafı yok.*

İhtiyacım olan son şey birine aşık olmak. Şu anda en büyük hedefim iyileşmek ve bir insan olarak büyümek. Bunun neye benzediği ya da ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, babam öldükten sonraki davranışlarımın sağlıklı olmadığı. Ve daha iyi bir ben için çalışmam gerektiğini biliyordum. Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Ya da en azından deniyorum.

Brody'de ilgi çekici bulduğum bir şeyler var. Gelecekteki fotoğraf çekimlerinde birlikte çalışacağımız da aşık, ki buna karşı değilim sanırım. Ama bugün aramızdaki cinsel gerilim neredeyse dayanılmazdı. Ve daha da kötüye gideceğini biliyorum.

Kampüs çevresindeki hokey oyuncularındaki söylentileri duydum ve Brody O'Brien'in bu yıl profesyonellere seçilmesi bekleniyor. Rugged & Co. için onu takıma katmak dahice bir fikir.

Ayrıca bahse girerim daha çok kazanıyordur. Pislik.

Telefonumu yere bırakıp komodinden bir fotoğraf alıyorum ve yatağıma uzanıyorum.

Parmaklarımı ailemin sahildeki fotoğrafının üzerinde gezdirerek her birimize bakıyorum. O günü çok net hatırlıyorum. O zaman gerçekten babamın temiz kalacağını düşünmüştüm. Sonunda ayık bir yaşam istediğini ve ışığı gördüğünü düşünmüştüm. Şimdi buna bakınca bile kızgınım ve bu beni kötü hissettiriyor. Bağımlı olmak istemiyordu. Bundan eminim. Öyleyse neden yüzüne bakıyorum ve sırf kafayı bulmak için hayatını bir kenara attığı için ona bağırarak istiyorum?

Geçen hafta ölüm yıldönümüydü ve annem güçlü olmaya çalışsa da onun için zor olduğunu biliyorum. Hepimiz için zordu. Ve doğrusu, çocukluğum boyunca yaptığı tüm hatalardan dolayı daha fazla iyileşmeye mi ihtiyacım olduğunu yoksa acımın onun ölmüş olmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

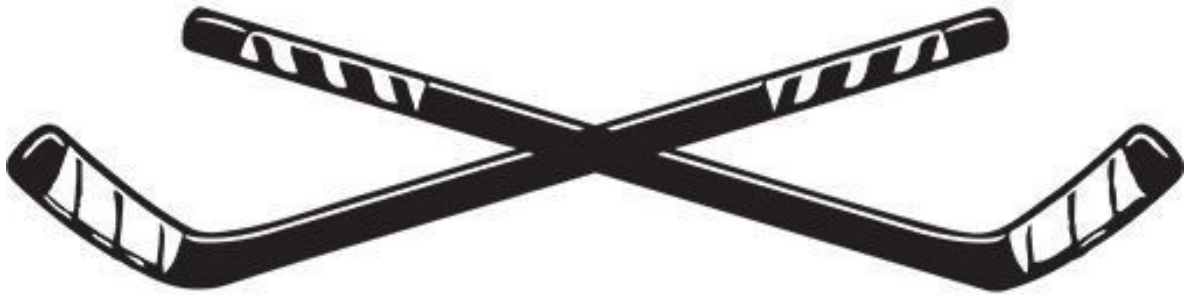
Sanırım hala çalışıyorum.

Fotoğrafi yere bırakıp ışığı kapatıyorum ve yüzüstü dönüyorum. Tüm gün dersim var, ardından yarın barda çalışacağım. İhtiyacım olan

Dinlen.

Peki, neden beynimde tek görebildiğim Brody'nin neredeyse çıplak vücudu?

6

Bria

Esniyorum. Dün gece uyumak kolay olmadı ve bugünkü dersler biraz yorucuydu. Ama bu işi kabul eden benim, o yüzden sineye çekip burada ne yapmak için bulunuyorsam onu yapmalıyım. Bu da içki dağıtmak ve sarhoş pisliklerle uğraşmak.

Barın sonundaki adamlara söylemek istediğim sözleri söylememek için yanağımı ısıyorum. Bir kere ılık çalarsan tamam, her neyse. Birkaç kez uygunsuz bir şey bağırırsan, görmezden gelebilirim. Ama şimdi yirmi beş dakika boyunca ne zaman geçsem bana durmadan sinir bozucu şeyler söyleniyor ve artık canıma tak etti.

"Hey, sarışın, kaçta çıkıyorsun?" diye sesleniyor biri, sanki ilk göğüslerine dokunmak üzere olan on beş yaşında bir çocuk gibi sırtarak.

"Onu ne zaman soyarsam, işte o zaman," diyor diğeri ve ben sınıma ulaştım.

Barın sonuna doğru yürürken, her ikisinin de gömleklerini avuçlamadan önce bir anda oraya varıyorum. "Anladım, tamam mı? Bira bağırsaklarınız var. Saçlarınız dökülüyor. Orta yaşlısınız. Yatakta muhtemelen beş saniye dayanıyorsunuz ve eşleriniz muhtemelen sizi birkaç saatliğine evden çıkarıyor çünkü başka kimsenin sizi istemeyeceğini biliyorlar." Duraksıyorum. "Sözümü geri alıyorum. Hiçbir kadın sizden biriyle evlenecek kadar aptal olamaz." Gözlerimi kısıyorum. "Müdür arka tarafta ve çok *büyük* bir adam. Şimdi gidip onu getirebilirim ya da orada oturup çeneni kapatabilirsin. Çünkü söz veriyorum, bana ne kadar asılırsanız asılın, hiç şansınız yok." Çenemi el blender aletine doğru sallamadan önce onlara yukarıdan aşağıya bakıyorum. "İkinize herhangi bir şeyden önce onu vajinama tam hızda çalıştırarak sokardım."

Gömleklerini bırakıyorum ve ikisi de kocaman gözlerle bana bakıyor. "Oh, özür dileriz. Biz... biz zarar vermek istemedik. Sadece biraz eğleniyorduk."

"Siz iki morona karşı çok nazik davranıyor," diyor derinden gelen bir ses. "Ben o kadar da iyi değilim."

Gözlerim sesi takip etmek için hareket ediyor ve *Brody O'Brien*'dan başkasının barın sonunda oturmadığını görüyorum. Tanrım, bu adam neden sürekli

her yerde ortaya çıkıyor?

"Hey, Brody. Sadece aptallık ediyorduk. Ona üzgün olduğumuzu söyledik," diye kekeliyor Dumbass One. "Biz senin büyük hayranlarıyız."

"Hayranı olup olmamanız umurumda değil. Eğer siz saksocuların ağzından ona yönelik tek bir kelime daha duyarsam, huzurevinde bir sürü tüpe bağlı, elma püresi yiyor ve kışınızı siliyor olacaksınız. Anladınız mı?" Başını kapıya doğru salladı. "Şimdi siktirin gidin buradan."

Yerlerinden fırlayarak, "Barmeninize bahşiş vermeyi de unutmayın, palyaçolar" diye ekleyince duraklıyorlar.

Cüzdanlarına uzanıp, kapıya doğru koşmadan önce borçlarından çok daha fazlasını yatırıyorlar. Brody'ye dönüp baktığımda bana göz kırptı.

"Tekrar karşılaştık, Kır Çiçeği."

"Adım Bria," diye düzeltiyorum. "Size ne getireyim?"

"Oh, adını biliyorum." Sırıttı. "Bud Light'a ne dersin?" "Şişe mi, fıçı mı?"

"Şişe."

Soğutucuya uzanıp, kapağını çıkarmadan önce buzlu şişeyi alıyorum. Şişeyi ona doğru uzatırken gözleri bana biraz fazla uzun bakıyor ve şişenin tamamını kucağına boşaltmadığım için şanslıyım.

Beni geriyor ve nedenini bilmiyorum. Kardeşim sağ olsun, hayatım boyunca etrafım futbolcular ve diğer sporcularla çevrili oldu. Modellik yaparken bile, çekici erkeklerden payıma düşeni aldım. Ama Brody O'Brien girdiği her odayı kirişlere kadar dolduruyor. Sadece otururken bile varlığını görmezden gelmek imkansız hale geliyor.

Parayı sayarak, fazladan otuz doları göstermeden önce borçlarını kasaya koydum. "Fena değil." Brody'ye omuz silktim. "Sanırım onların sinir bozucu yorumlarıyla uğraşmanın avantajları oldu."

"Sanırım öyle," diyor soğukkanlılıkla, dudakları gülümsemese gözleri gülümsüyor.

Ellerimi tahtaya dayayıp öne doğru eğilerek, "Bu arada ben bunu halletmiştim," diyorum. "Ama teşekkürler. Onları bir daha göreceğimi sanmıyorum."

"Böyle aptallar için haftanın en önemli olayı, üniversite öğrencilerine yönelik bir bara gidip seksi barmene cahilce yorumlar yapmaktır."

Bana seksi dedi. Kayıtsızca başımı sallarken tepki vermemeye çalışıyorum.

"Demek Rugged & Co. ha?" diyor hafifçe arkasına yaslanarak. "Sanırım birbirimizi çok sık göreceğiz."

Bunu gerçek anlamda söylediğini bildiğim için yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Evet... birlikte çalıştığım eski ajanslardan biri, buraya taşınacağımı söylediğimde beni onlara bağladı. Hayalimdeki iş değil ama fazladan para kazanmak güzel. Sebastian'la orada tanıştım. Rugged & Co'dan önce onlar için çalışıyordu."

"Bu gece buradan kaçta çıkıyorsun?" diye soruyor birasını bitirmeden önce.

"Genellikle gece yarısı civarında, geç saatlere kadar takılmayı sevenlere bağlı olarak." Bana teklif etmek üzere olduğunu anlıyorum, o yüzden dik duruyorum. "Seninle gece yarısı buluşmayacağım. Sadece bilgin olsun."

Dudağı seğiriyor. "Sana gece yarısı benimle buluşmanı söyledim mi? Bana sorarsan hsnkuruntu gibi geliyor."

"şey, uh... hayır, sanırım yapmadın," diyorum utançtan ölmek isteyerek. "Ama eğer bana soracaksan diye söylüyorum, sadece ilgilenmediğimi bilmeni istedim. Hepsisi bu."

"Ben de sana soracaktım." Utanmazca omuz silkiyor. "ok seksisin. Seni neredeyse çıplak gördüm. Düşündüm ki, bilirsin, o resimlerin ne kadar buharlı olduğunu düşünürsek, zaten seks yapmış sayılırız."

Ağzım açık kaldı. "Kesinlikle yapmadık! Ve yapmayacağız da."

"Kahretsin, bu berbat," diye mırıldanıyor. "Emin misin? Bana iyi vakit geçirdiğim söylendi."

Ayrıca, ben sadece alan biri değilim. Vermeyi de severim."

"Eminim biliyorsundur." Yutkunuyorum, komşuma vuruşunun görüntüsünden ağzım sulanıyor, beynime milyonuncu kez saldırıyor. "Ama ben... bunu yapmıyorum. Artık yapmıyorum."

"Bununla demek istiyorsun ki..." Kaşlarını kaldırıyor.

"Seks. Cinsel şeyler. Her şey," diye geveledim. "Yani... devam edin."

"Kahretsin, bu kulağa korkunç geliyor," o soluk soluğa. "Seks iyi . Sağlıklı."

Muhteşem. Bundan büyük keyif alıyorum."

Ayaklarımın üzerinde kıpırdanıyorum. "Evet, bu sadece birkaç ay önce kendimle yaptığım bir anlaşma. nemli bir şey değil."

Gözlerini üzerimden ayırmıyor. "Bana aylardır çıkmadığını mı söylüyorsun?" Elini yüzünde gezdiriyor. "Bu neden seni daha çok becermek istememe neden oluyor? Tek boynuzlu at gibisin."

Aylar mı? Hiç denemedim. Bu sözleri yüksek sesle söylemediğim için dua ediyorum. En büyük abalarımın rağmen, hiçbir zaman gerçekten nasıl bir his olduğunu deneyimlemedim.

orgazm olmak.

"Ben bakire değilim! İki vajinam falan da yok. Sadece sekse ara veriyorum. Bunun nesi bu kadar özel?"

"Sanki bakirmişsin gibi. Çarşafının içinde yolunu bilen tek kişi." Göz kırıyor. "Bir bakıma hoşuma gidiyor."

"Şey... bir bakıma yok," diye küstahça karşılık veriyorum. "Kazarak bir yere varamazsın Romeo."

"Ben kesinlikle Romeo değilim, sevgilim," diye mırıldandı. "Sana söz veriyorum." İç çekiyor. "Peki, neden artık V'nin içinde bir D istemediğine karar verdin? Ve bu evliliğe kadar mı sürecek? Ya da planın ne? Ya da ... istiridyeye mi geçtin?"

"Hayır, pislik. *İstiridyeye geçmedim.*"

Ona baktığımda ellerini sallıyor. "Devam et. Anlat bana. Gerçekten ilgimi çekti."

"Neden? Aletin hastalıktan düşmek üzere olduğu ve benim saflığımla yaşamak istediğin için mi?"

Birasından bir yudum alır. "Tatlı şey, sekse ara vermiş olabilirsin ama saf değilsin." Gözleri bir şeyle bana bakıyor ama ne olduğunu bilmiyorum. "Bunu fotoğraf çekimi sırasında biliyordum. Sen vahşisin. Beni kandıramazsın."

Tam on ikiden vurdu. Yolumu değiştirmeye çalıştığımda bile, beni çok az tanıyan biri içimi görebiliyor. Kye ve annem her zaman mükemmel bir çocuk olduğumu düşündüler. Gerçek şu ki, içimde her zaman kabul ettiğimden çok daha fazla babam vardı. Bu yüzden o yanımlı bir kafeste tutmak için elimden geleni yapıyorum. Kilit ve anahtar altında.

"Bugünlerde pek vahşi değilim."

"Bir barda çalışıyorsun," diye kestirip atıyor.

"Ne demek istiyorsun? Ben içki içmiyorum. Aylardır içmiyorum." Sözcüklerin ağzımdan kaçmasına izin verdim ama hemen ardından onları geri çekebilmeyi dileyerek dişlerimi birbirine geçirdim.

"Bekle. Aylardır içki içmedin ya da sevişmedin mi?" Bana saf bir inançsızlıkla bakıyor. "Nesin sen, rahibe mi?"

"Hayır, pislik." Gözlerimi deviriyorum. "Sadece bir süreliğine biraz... kontrolden çıktım diyebilirim. Ve şimdi kendime yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyorum."

"Yeni bir başlangıç diye bir şey yok," diyor rahatça. "Biz oyuz. Bunu değiştirmek yok."

"Saygısızlık etmek istemem ama katılmıyorum." Kollarında kızlarla birkaç adam içeri giriyor, barın benim bölümüme oturuyorlar. "Şimdi müsaade ederseniz Bay Bad To The Bone, işimin başına dönmem gerekiyor."

"Burada olacağım," diye karşılık veriyor. "Kendin için yaptığın bu küçük anlaşma hakkında daha fazla şey duymam gerekiyor."

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum.

Söyleyeceği sözlere kendisi de inanmıyormuş gibi görünüyor. "Hâlâ insanların değişebileceğini düşünmüyorum. Ama... sanırım ben de anlaşmada yer almak isteyebilirim."

Bunu beklemiyordum.

Brody

Bar boş ama sahibini tanıdığım için son saniyeye kadar açık kalacağını biliyorum. Ki şu andan itibaren sadece beş dakika var.

Mutfak, bardan saatler önce kapandığı için garsonlar bir saat önce ayrıldı. Bria tezgahları silmeyi bitirirken onu izliyorum.

"Peki, söyle bana, nasıl başlayacağım? Yaptığım kötü şeylerin bir listesini mi yapacağım?" Kaşlarımı çattım. "Eğer öyleyse, bir süre burada olacağız."

Bezi lavaboya atmadan önce kıkırdıyor ve önümde duruyor, ellerini bara koyduğunda yaptığı o seksi şeyi yapıyor ve onu arkadan korkuttuğumu hayal ediyorum.

Temiz düşünce için çok fazla.

"Sanırım yapabilirsin. Ama ben sadece boktan durumumu gizlemek için yaptığım şeylerin bir listesini yaptım. Ayrıca aynaya uzun uzun baktım ve kötüye fark ettim." Gözleri hüzünleniyor. "Sonumun babam gibi olmasını istemedim. Bu yüzden kendimi toparladım ve kendime çeki düzen verdim. Ya da ... en azından deniyorum."

"Neden baban gibi olmak istemeyesin ki?"

"Şey, o öldü. Aşırı dozda uyuşturucu." Bunu söylerken rol yapmaya çalışıyor. Ama canının yandığını söyleyebilirim.

"Oh, lanet olsun. Özür dilerim," diye mırıldandım. "Teselli olacaksa, anlıyorum. Benim babam da tam olarak mükemmel bir baba figürü değildi. Aslında tam tersiydi."

"Berbat, değil mi?" İç çekiyor. "Berbat ebeveynlere sahip olmak."

"Elbette öyle. Peki, senin listen ne?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yanlış yaptığın şeylerden oluşan büyük, kötü, yaramaz listen."

Karayip mavisini gözleri daha da parlıyor. "Sen bana seninkileri gösterirsen, ben de sana benimkileri gösteririm," diye fısıldıyor kaşlarını kaldırarak.

Dudaklarım düz bir çizgi oluşturuyor. "Seks. Kavg. İçmek. Bu sırayla olması şart değil." Duraklıyorum. "Ve hokey. Hokey bir sürü şeyi maskeler. Ama bundan vazgeçemem."

"Fotoğraf çekmek acımı dindirmek için yaptığım bir şey. Ama bunun sağlıklı bir çıkış yolu olduğunu düşünüyorum, yani bence sorun yok. Hatta faydalı bile. Hokey için de aynı şey geçerli."

"Yani... ne? Bunun bizi iyileştirmesi mi gerekiyor? Eğer kafayı bulmazsam, kimseyi dövmezsem ve aletimi bir süre pantolonumun içinde tutarsam,

Daha iyi bir adam mı olacağım?"

"Bilmiyorum. Ben sadece... babam öldükten sonra biraz delirdim, vücudumdaki her duyguyu uyuşturmaya çalıştım. Ayıkken ya da yalnızken kendime katlanamıyordum. Bir çeşit tatmin arayışı içindeydim. İçmekten ya da kafayı bulmaktan. Ve fiziksel çekicilikten. Sonra bir sabah, rastgele bir adamın yanında uyandım. Başım bir gece öncesinden beri çarpıyordu ve bunun benim yeni normum haline geldiğini fark ettim, ancak aslında hiç mutlu hissetmedim. Sadece içimde bir boşluk hissediyordum. Bunu değiştirmek istedim."

Dudağını çiğniyor. "Ama bu seks ya da sekssizlikle ilgili değil. Hatta yatıp *kalkmamakla* bile ilgili değil çünkü günün sonunda aldatmıyorsan kimin umurunda? Benim için bu kendimi sevmekle ilgili. Kendime bir arkadaş olarak katlanabilmek ve bunun için hiçbir şeye ihtiyaç duymamak." Yüzünü kapatıyor. "Bütün bunları sana söylediğime inanamıyorum."

"Kahretsin, ben de." Nefesimi içime çekiyorum. "Ama yaptığına sevindim. Ben de ." Şaşırmış görünüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ama başlamadan önce... bilirsin işte? Önce tuvalette sevişelim mi? Bu şekilde, bu göreve bir patlama ile başlarız."

Ben uzanıp bileğini tutmadan önce gözlerindeki kızgınlık belirginleşiyor.

"Şaka yapıyorum. Yani, eğer istersen yaparım, ama artık değiştim. Penisimi kendime saklıyorum. Yeniden doğmuş bir bakireyim."

Yavaşça gülümsüyor. "Zorlama."

"Bence birbirimizi sorumlu tutmalıyız, değil mi? Bunu arkadaşlarıma anlatmamın imkanı yok. Bu konuda asla susmazlar. En azından birlikte takılırsak birbirimizi doğru yolda tutabiliriz."

Nefesini içine çekiyor, bana tekrar bakmadan önce bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor. "Tamam. Ama benimle yatmaya çalışmayı aklından bile geçirme. Ya da flört etmeyi. Ya da duyguları yakalamayı."

"Duyguları yakalayan bir adama benziyor muyum?" Kaşlarımı çatıyorum. "Seni becermeye çalıştığım için alındım. Ben lanet olası temiz yaşayan bir adamım. Senin kadınlık organın olan meyve beni baştan çıkarmaz." Durakladım. "Bekle, hala ... bilirsin işte?"

Aklımdan geçenleri okuyunca gözlerini devirdi. "Evet. İstedğin kadar vur, O'Brien."

"Tanrıya şükür." İnledim. "Taşaklarımın patlayacak kadar dolmasını istemiyorum."

Burnu . "Çok iğrençsin."

Elimi uzatmadan önce "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım. "El sıkışalım, Kır Çiçeği. Bunu resmileştir."

Belki de beni ilk gördüğü anda sikimin üzerine atlamak istemeyen tek hatunu eğlendirmeye çalışıyorum. Ya da belki, berbat bir şekilde, bu küçük anlaşma saçmalığının beni düzeltebileceğini düşünüyorum. Her neyse, bu anlaşma sona erdiğinde, onunla benim aramda işlerin karışacağına dair şüphelerim var.

Ama bunu bile bile yine de dalıyorum.

7

Bria

Güzel pembe elbisemi yeni değiştirmiş ve pijamalarımı giymiş olarak oturma odasına geri döndüm. Ağlamamıştım. Ve o kadar da üzgün hissetmiyordum. Babam söz konusu olduğunda hayatım böyle geçiyordu. Bu gecenin de farklı geçmesini beklemiyordum. Yine de öyle olmasını umduğumu itiraf etmeliyim.

Farlar pencereden içeri süzüldü ve annemin gözlerini kısarak kapıya doğru bakmasını izledim. Üzgündü, bu çok açıktı.

"İşte benim kızım," dedi babam kapıdan girer girmez. "Gitmeye hazır mısın?"

Ben cevap vermek için ağzımı açamadan annem birkaç santim önünde duruyordu. "Tanrı aşkına, dans saatler önce bitti. Hangi cehennemdeydin sen?" Daha da yaklaşırken sesi titremeye başladı. "Bir. Lanet. Gece. Sadece bir gece için kendini toparlaman gerekiyordu." Fısıldamaya çalıştı ama onu hâlâ duyabiliyordum.

Gerçeği bilmemem gerekiyordu. Babamın zaman konusunda korkunç olduğunu düşünmem gerekiyordu. Ya da çok meşgul olduğunu. Belki de annem on yaşındayken buna inandığımı düşünüyordu.

Ama gerçek şuydu ki, babam bir uyuşturucu bağımlısıydı. Ve ben bunu bir yıla yakın bir süredir biliyordum.

Her ne sebeple olursa olsun, omuzlarının çöktüğünü gördüğümde suçluluk duygusu karnımı doldurdu. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu. Ben yanlış bir şey yapmamıştım ama yine de onun için üzülen bendim.

"Sorun değil baba." Omuz silktim ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Zaten o dansa gitmeyi pek istemiyordum. Eminim berbat bir şeydi." Bir adım geri çekilerek elimi kaldırdım. "Yine de çok yorgunum. Sanırım yatacağım."

Odama doğru döndüğümde babamın sesi beni durdurdu. "Bria, özür dilerim. Bunu telafi edeceğim."

Boynumu bükerek ona baktım ve acıya rağmen gülümsemeyi sürdürdüm. "Gerçekten sorun yok baba. Bunun için endişelenme. İyi geceler. Sizi seviyorum çocuklar."

Kendini kötü hissetmemesini istedim. Gerçekten gitmek istemediğime inanmasını istedim. İstemediğim şey, gitmesi için bir sebep olmaktı.

daha da yükseldi çünkü kendini suçlu hissediyordu.

Gerçek şu ki, baba-kız dansına gitmek istemiştim. Ve bir kez daha beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Etrafımdaki insanlar kitaplarını kapatıp hızla çantalarına yerleştirirken profesörün dersi bitirmesi beni transımdan çıkarıyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp kutusuna koyuyorum ve postacı çantama yerleştiriyorum. Kendimi yavaşça kapıya doğru sürüklüyorum, bu kez bu gece dikkatimi dağıtacak bir işim olmadığı için şükrediyorum. Bu sabahki uzun koşumdan sonra, bu akşamki gündemimde kampüsün jakuzisine gitmek var.

Ben sınıftan çıkarken Brody bir ayağını duvara dayamış tembel tembel oturuyor. Sınıfın yarısının selam verme ihtiyacı hissetmeden yanından geçip gittiğini sanmıyorum. Herkesi selamlıyor, onlara merhaba diyor ve bayanlara kendine özgü tatlı sırıtişlarından birini veriyor.

Beni fark ettiğinde duvarı itiyor ve kolunu bana doluyor. "Anlaşmamızın ikinci günündeyim ve şimdiden birçok kez kıyafetlerimi çıkarma isteği duydum. Bunun acil bir toplantı ya da başka bir şey gerektirdiğini düşündüm. Bir erkek ancak bu kadar güçlü olabilir."

Ona bakarak başımı sallıyorum, gülümsememin yayılmasına engel olamıyorum. "İki gün oldu ve şimdiden mücadele mi ediyorsun? Bu uzun bir altı ay olacak."

Hemen yürümeyi bırakır. "Altı ay mı?" Ağzı açık kalır. "Altı ay hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Şaka yapıyorum. Rahatla." Omuz silkiyorum. "Gerçi... altı ay da olabilir. Belki daha da uzun. Orada tamamen iyileştiğinde bunu sadece sen bileceksin." Göğsünü dürtüyorum. "O küçük karanlık ruhunda."

"Altı ay bir yılın yarısı eder. Yani yüz seksen küsur gün gibi bir şey. Sanırım ölürdüm. Sanırım penisim pılını pırtısını toplayıp giderdi. Ve onu suçlayamam."

"Çok dramatiksin." . "Bu akşam antrenman mı var?"

"Hayır, hanımefendi. Günün ikinci antrenmanından geliyorum." Kolunu omuzlarımdan indirerek yürümeye başladı. "Planın nedir? Seks ya da içki olmadığını bildiğime göre ve sen de bana birkaç fahişeyi yere atacak biri gibi gelmediğine göre, geriye pek bir şey kalmıyor."

"Bu sabahki koşumdan dolayı çok ağrım var ve su sporları binasında çok güzel bir jakuzi olduğunu duydum. Umarım tüm öğrencilerin erişimine açıktır."

"Sporculara açık," diyor hemen. "İçeri girmek için özel bir anahtar karta ihtiyacınız var."

Dudağım dışarı çıktı. "Bu berbat. Bütün gün o lanet şeyi düşünüp durdum."

Yavaşça bir anahtar kartını yüzüme doğru tutuyor. "İyi ki bir sporcu tanıyorsun o zaman, değil mi?"

"Gerçekten mi?" Gözlerim parlıyor. "Bu bana katılacağın anlamına mı geliyor?" "Evet, yapacağım. Sadece evime uğrayıp muzumu alacağım. Hamak. Sen benim sponsorum gibisin. Beni doğru tutmalısın ki bir gün daha rahibe olarak yaşayabileyim."

"Kimsenin sponsoru olmaya uygun değilim," diye mırıldandım. "Ve lütfen, muz hamakları olmasın. Bununla görünemem."

Başını geriye doğru kaldırdı. "Su sporları binasına hiç gitmediğini unutmuşum. Bolca kabak bikinisi var. *Her yerde* penisler var. Yaşlı olanlar da var, çünkü yaşlanmış insanlar için yüzme dersleri veriyorlar."

"*Yaşlı* insanlar," diye düzeltiyorum onu. "Tanrım, tam bir pisliksin."

Ellerini kaldırdı. "Hey, onları küçümsemiyorum. Bir adam gördüm; yaşlı kadınlarla takılıyordu ve adam at gibi asılıydı. Büyüdüğümde, o orospu çocuğu olmak istiyorum."

Dışarıda yürürken etrafına bakındı. "Araban nerede?"

"Buraya kadar yürüdüm. Evime sadece on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde. Neden muhteşem havanın avantajını kullanmayayım ki diye düşündüm."

"İki antrenmandan sonra ölmek üzereyim, o yüzden kamyonetimi eve götürüyoruz." Siyah bir Chevy kamyoneti işaret ediyor. "Alkol alamayacağımıza göre, onun yerine DQ'ya gidip milkshake alalım derim."

"Kardeşim, sen deli misin? DQ'ya gidersem Blizzard alırım." Alay ettim. "Dondurma cennetine yaptığım mükemmel bir yolculuğu bir milkshake için harcayamam."

"Bir, bana asla kardeşim deme. İkincisi, bugün çok düşmanca davranıyorsun." Kaşlarını çatı. "Ama şimdi düşününce... aynı."

Kamyonetine ulaştığımızda ikimiz de içeri girdik. Park yerinden çıktı ve sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi, birlikte takılıyoruz. Ve çılgınca olan şey... sanki öyleymiş gibi hissettiriyor.

Brody O'Brien benim en iyi arkadaşım olabilir. Ve şimdi, bizi birbirimize bağlı tutacak bir anlaşmamız var. En azından kısa bir süre için.

Brody

Benim evime uğradıktan sonra onunkine gidiyoruz. Ama o beni yönlendirdikçe, yaklaştıkça bu binaya oldukça aşına olduğumu fark ediyorum. Aslında, dairesinin önüne geldiğimizde, oldukça çılgınca şey fark ettim.

Bria Collins, Tawney'de taşaklarım derinlerdeyken pencerenin önünden geçtiğini gördüğüm kızdı. Akan perdelerin arasından yüzünü seçmek zordu. Ama onun Tawney'nin kapı komşusu olduğunu bildiğimden, o olması gerektiğini biliyordum.

"Hemen döneceğim." Zıplayarak dışarı çıktı ve mayosunu almaya gitti. Ancak kapıya vardığında beni takip ederken gördü.

"Um... ne yapıyorsun?" Bana sinirli bir yan bakış attı. "Sadece mayomu alıyorum."

"Evini görmek istiyorum." Omuz silktim.

"Neden? Aynı şey olup olmadığını görmek için..." Duraksıyor ve komşununkini söyleyeceğini biliyorum ama kendini durduruyor. "Evimin neye benzediğini neden umursuyorsun? Belki de duvarlarında penis resimleri ve her yerde dildo mumları olan bir dişi mağarasıdır."

"Kulağa harika geliyor," diye kestirip atıyorum. "En iyi arkadaşlar birbirlerinin evinin içinin neye benzediğini bilmeli."

"Gerçekten mi? Çünkü az önce senin dairendeydik ve ben kamyonunda kaldım. Oh, ve şimdi en iyi arkadaş mıyız?" Gülüyor, kapıyı iterek açıyor. "Hızlı hareket ediyoruz, değil mi?"

Ağzımdan çıkacak bir sonraki söz için kendini hazırladı.

"İstedğin kadar hızlı hareket edebiliriz. Şimdi oral seks mi?

Sonra seks?"

Karnıma bir yumruk atıyor, suratını asmamaya çalışarak ters ters bakıyor. "Sinir bozucu olmayı bırak. Yoksa seni bir daha asla kendi yaptığım anlaşmaya davet etmem. Düşündüm de, zaten seni bu anlaşmaya ben davet etmedim. Sen kendini davet ettin."

"Ama katılmamı sen istedin. Benim için fazla havalıymışsın gibi davranmana gerek yok." Göz kırpıyorum, onu içeri kadar takip ediyorum. "Beni gördün ve 'Evet, bu zavallı orospu çocuğu rahibe ekibime katılacak' ."

"Biz rahibe değiliz!" Başını geriye atıyor. "Bunun dinle hiç alakası yok. Sıfır. Sıfır. Nada."

"Ama kendimize sadece nunya grubu diyebilir miyiz? Ne am ne de sik almadığımıza göre?" Dairesine bakmadan önce söyledim.

Temiz tutuluyor, ancak OKB'ye sahip olduğu noktaya kadar aşırı düzenli değil. Sadece mutfak alanında en az on mum ve bir de yağ difüzörü var.

"Sen lanet bir hippisin." Mumları gösteriyorum. "Ama yalan söyledin, bunların hiçbirisi horoz şeklinde değil."

"İşte bu yüzden seni kamyonunda bırakacaktım." Bir odaya girmeden önce homurdanıyor. Birkaç dakika sonra elinde bir çantayla tekrar ortaya çıkıyor. "Hadi gidelim, muz hamak."

"Gerçekten bir tane getirmediğim için şanslısın. O lanet şeyin içinden kocaman sikimi görürdün ve tüm bu bekarlık olayı pencereden uçup giderdi. Seni dövmek zorunda kalırdım."

"Daha çok jakuziye kusardım ve mekânı kapatmak zorunda kalırlardı." Kapıya doğru yöneldi, ben de peşinden.

Dışarı çıkıp kamyonetime bindiğimizde, arabasına dikkat ettim.

"Sarı bir Jeep, ha?" Göz gezdirdim. "Oldukça tatlı bir şey. Genelde Jeep kullanmam. Üstünü çıkarmayı seviyor musun?"

"Her zaman," diyor ciddi bir şekilde. "Her zaman. Zaman. Zaman."

Park yerimden geri çekilip arka girişten çıkarken sırtıyıyorum. "Bak, birkaç hafta önce beni seninkinin yanındaki dairede gördüğünü biliyorum."

Kamyonun diğer tarafındayken bile, onun sertleştiğini hissediyorum. "Ne-ne? Ne demek istiyorsun?"

"Nerede yaşadığını görene kadar bir araya getiremedim. Sonra anladım." Bir kahkaha attım. "Umarım gösteriyi beğenmişsindir, seni sürüngen."

"Ben sürüngen değilim. Sadece ! Bir şey görmedim bile."

"Hikayen bu mu yani?" Mırıldandım. "Sana sağladığım bedava pornonun tadını çıkardığın için kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak her neyse."

"Dürüst olmak gerekirse, oradan geçerken bakmamak zordu. O kadar çok şey vardı ki" - burnunu kısıyor - "pencereden sesler geliyordu. Sanki bir araba kazası gibiydi. Bakmaktan korkmama ve uygun olmadığını bilmeme rağmen, en azından bir kez bakmam gerekiyordu." O

duraklıyor, ellerini önünde kucığında sıkıyor. "Birkaç dakika önce kamyonetini benim evimde görseydi muhtemelen çok kızardı."

"Kim, Tawney mi?" . "Güven bana, kızmayacak."

"Tawney? Adını bilmiyordum. Onunla hiç tanışmadım," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Sadece herhangi bir drama neden olmak istemiyorum. Ya da yuva yıkan biri gibi görünmek istemiyorum." Hemen ekliyor, "Her ne kadar sadece arkadaş olsak da."

"Birini mahvetmek için bir ev olmalı." Sırıttıyorum. "Tawney ve ben kesinlikle bir yuva değiliz. Biz sadece... açık konuşmak gerekirse, aynı türden bir ilişkiden hoşlanıyoruz."

"Ne yani, seks mi?"

"Evet. İkimizin de hayatını zorlaştırmayan bir seks." Ona sert bir bakış attım. "Ama şimdi ben bir rahibeyim ve seks yapmıyorum. Sadece duşta günde sağlıklı sayıda mastürbasyon yapıyorum."

"İğrenç." Vücudunu bana doğru çevirerek bir kaşını kaldırıyor. "Pekâlâ, şuna cevap ver. Şu Tawney denen hatun seni arıyor. Buraya gelmeni ve seni gördüğüm gün yaptığın şeyi yapmanı çok istediğini ve buna hazır olduğunu söylüyor. Gerçekten hayır mı diyeceksin?"

"Evet. Şu anda seninle takılıyorum. Jakuzideki kabak bikinilere bakmaya gidiyoruz."

"Yani, planlarımız olmasaydı anlaşmayı bozacağını mı söylüyorsun?" Yavaşça başını sallıyor, dudakları bükülüyor. "İki gün sonra sana bir çatal batırırdım ve işin biterdi."

"Olmaz. Seks yapmadan birkaç gün geçiremeyecek kadar seks canavarı değilim." Bir elimi kaldırarak ona göz kırpmıyorum. "Rosie var. Rosie de benim nelerden hoşlandığımı biliyor zaten."

"Ew. Dur." Öğürüyormuş gibi yapıyor. "Bunları bilmeme gerek yok, O'Brien. Kendine sakla."

"Sadece dürüst oluyorum." Omuz silkiyorum. "Ve hayır, bu anlaşmayı bozmayacağım. Kazanmak için bu işin içindeyim bebeğim."

Havuz binasının otoparkına girip park ediyorum. "Soran olursa, sen bir koşucusun."

"Ben bir koşucuyum," diyor sertçe. "Sadece okul için değil."

İkimiz de inerken, ben de onun yanında yürüyorum. "Neden okul için değil?" "Çünkü ben üniversite öğrencisi değilim. Burada yüksek lisans yapıyorum ve

Brooks'a birkaç hafta önce." Ben kapıyı açık tutarken o içeri girdi. "Ayrıca ben kafamı boşaltmak için koşuyorum. Bunun rekabet ya da kişisel en iyi derecemle ilgili olmasını istemiyorum. Yani, ne kadar uzağa gittiğimi bile takip etmiyorum."

"Anlıyorum. Bu senin çıkış noktan." Yanımdaki kıza bakıyorum. "Yani, fotoğrafçılık ve koşu. Aklını başında tutan şey bu."

"Aklımın başında olduğunu kim söyledi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Belki de hepsi bir oyundur, O'Brien."

"Aklının tamamen başında olmadığını biliyorum, Kır Çiçeği. Deli her zaman deliyi tanır." O cevap vermeden önce arkasından kadınların soyunma odasını işaret ediyorum. "Birazdan görüşürüz. Ben çıkarken vücuduma bakmamaya çalış. Bu anlaşmamız için uygunsuz olur."

"Elimden geleni yapacağım. Şanslısın ki *vücudunu* zaten görmüştüm. Fotoğraf çekiminde, hatırladın mı?"

"Oh, inan bana, bunu yakında unutacağımı sanmıyorum." Dönüp soyunma odasına gitmeden önce sırtıyıyorum.

O fotoğraf çekimi sırasında vücudunun her mükemmel santimini ezberledim. Ama *seks* yapmama anlaşmamız var ve bunu bozmayacağım. *Gerçekten* çok istesem bile.

Bria

Soyunma odasından çıkıyorum ve havuzda sadece iki yaşlı adam olduğunu görüyorum, bir yüzdürme aletinin üzerinde dengede duruyorlar ve bir kız da tur atıyor. Hızlı turlar, ekleyeyim.

Brody çoktan büyük girdabın içine girmiş, buhar yüzünün tamamını görmemi engelliyor ama gözlerini üzerimde hissediyorum.

İçine adım atarken elimle vücudumdaki siyah bikiniyi gösteriyorum. "Burası muhtemelen daha çok tek parça bir yer, biliyorum ama okulda onlardan bir tane bile yok. Tek parça sörf kıyafetlerimin hepsi evde." Omuz silktim. "Kusura bakma."

"O iki adama yirmi yıldır ilk kez ereksiyon yaşattığın için özür mü diliyorsun?" diye fısıldıyor. "Özür dileme. Onlar bunu hak ediyor."

Elimi suyun üzerinde gezdirerek yüzüne su sıçratıyorum. "Hep böyle kaba mısın?"

Hemen "Evet," diyor ve bir sonraki nefesinde "Bu gece çalışmak zorunda olmadığın için heyecanlı mısın?" diye soruyor.

"Evet, oldukça yorgunum. Bana planladığımdan daha fazla vardiya veriyorlar." Yorgunluktan söz edince içimden bir esneme geliyor. "Bu iyi hissettiriyor."

Suyun boynunun üst kısmına kadar gitmesine izin vererek daha da oturur. "Evet, öyle. Bunu neden daha önce yapmadığımı bilmiyorum."

"Antrenmanlardan ve hatta maçlardan sonra faydalı olur. Kaslara falan iyi gelir," diye belirtiyorum. "Maçlar sırasında hiç gerçekten incindiğin oluyor mu?"

"Ah, evet. Ama acı yoksa kazanç da yok, değil mi?" diyor kayıtsızca. "Bizim işimiz bu." Bunu çok rahat söylüyor. Sanki her şey yolundaymış ve oyunda hayal kırıklığına uğradığı günler hiç olmamış gibi.

O her zaman çok rahattır... ama dışarıdan bakanlar için ben de öyleyim. Ve LAX havaalanından daha fazla bagajım var.

"Hokeyi seviyor musun? Yani, *gerçekten* seviyor musun?"

"Hokey benim bildiğim şey. Sevdığım şey." Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Şu anda olduğum her şeyi bu spora borçluyum."

Ne demek istediğini merak ediyorum ama fazla zorlamak da istemiyorum. Brody O'Brien'in her şeyin hafif ve basit olmasını sevdiğini söylemek oldukça kolay. Benim tahminim

karanlık ve çirkin olanı inceleme zamanı geldiğinde... kaıyor.

Sanırım bu varsayımı yapabilirim çünkü ben de aynı şeyi yapıyorum.

"Bundan sonra biraz yemeğe ne dersin?"

Ayağa kalkıp dövmeli kollarını uzatıyor ve onu içime çekerken gözlerimin açılacağını biliyorum. Vücudunu fotoğraf çekiminde görmüş olabilirim ama bu şu anki halini daha az inanılmaz kılmıyor.

Bu kadar iyi görünmek için ne kadar saat harcamak gerekiyor... Hayal bile edemiyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Ama burada eşofman altımı giydim." Yaltaklanıyorum. "Paket servis ve benim evimde yemek?"

Başını arkaya eğerek gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor. "Ne yapmaya çalıştığını zaten biliyorum. Beni evine götür ve bundan faydalan. Seninle seks yapmayacağım Bria," diyor alaycı bir tavırla. "Ben bekrım."

"Seni görmezden geliyorum." Jakuzinin bankında dizlerimi göğsüme çektim. "Tamam, tek başıma pizza yiyip Netflix izleyeceğim."

"En iyi arkadaşlar, en iyi arkadaşların yalnız Netflix izleyip rahatlmasına izin vermez." Uzanıp dizimi sıkıyor. "Sucuklu ve pastırmalı istiyorum. Ama Tanrı aşkına, ellerini kendine sakla."

"Bufalo tavuk istiyorum."

"Yarı yarıya mı?" ikimiz de başımızı sallamadan önce aynı anda söylüyoruz.

"Anlaştık."

Onunla takılmak çok kolay. Ve ben de onun stoksuz şakalarına ve bitmek bilmeyen şakalaşmalarımıza hızla bağışıklık kazanıyorum. Ve her ne kadar bunun çok hızlı bir şekilde karmaşıklaşabileceğini bilsem de, içimden bir ses onun da en az benim kadar bu arkadaşlığa ihtiyaı olduğunu söylüyor.

Ki bu çok fazla.

Brody

Mutfağı temizlemeyi bitiriyorum, pizza kutusunu çöpe atıyorum ve çıkarken çöpe atmak üzere kapının yanına koyuyorum. Bria kanepede mışıl mışıl uyurken kullandığımız iki tabağı yıkıyor ve tezgahı siliyorum.

Uyuklamaya başladığında *Yellowstone*'a başlayalı sadece on beş dakika olmuştu. Uykuya daldığını saklamaya çalıştığını biliyordum ama sonunda vücudu pes etti.

Bu daireye bakılırsa, o bir minimalist. Telaşsız bir kız. Muhtemelen bu yüzden makyaj yapmak ya da saçıyla uğraşmak zorunda kalmadan doğal bir güzelliğe sahip.

Elleri göğsünde dururken sarı dalgaları yüzüne doğru akıyor. Her nasılsa, birkaç gün içinde, bu kız benim için bir çeşit güvenlik battaniyesi haline geldi. İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir dostluk ve şimdi onu korumak için savaşmak istiyorum.

Elimi sırtının altından geçirerek onu kollarıma aldım ve yatak odasına doğru yürüdüm.

Dikkatlice yorganı geri çekip onu yatağa bırakıyorum. Kıpırdanıyor, gözleri zar zor açılıyor.

"Teşekkür ederim." Esniyor ve burnundan şirin bir gıcırdama sesi çıkarıyor. "Boktan bir arkadaş olduğum ve uyuyakaldığım için özür dilerim."

"Sorun yok." Ne yaptığının farkına bile varmadan alnından öpüyorum. "İyi uykular. Yarın konuşuruz."

"İyi geceler," diye mırıldanıyor ve yüzüstü dönerek anında tekrar uykuya dalıyor.

Dışarı çıkarken hiç bu kadar yumuşak olmadığını fark ettim. Kızları alnından öpmek gibi güzel şeyler yapmam. İstedikleri zaman sikimi içlerine gömüyorum, daha fazlasını değil. Ama onunla konuşmak gerçekten hoşuma gidiyor. Onunla birlikte *olmayı*. Onu güldürmeyi.

Bria Collins bana ne yapıyor?

8

Bria

"Birer bira daha?" Boş biralarını almadan önce barda oturan bir grup adama soruyorum. Hepsi başını sallayınca gülümsüyorum. "Tamamdır."

Tüm TV'lerdeki hokey maçından dolayı her yer enerji doluydu. Spikerin Brody'nin adını sayısız kez andığını duydum. Ayrıca onu savunmada tam bir vahşi olarak gördüm. Vurduğu her darbe Club 83'te anında bir tezahürat patlaması yaratıyor.

Herkesin i kisini doldurduktan sonra televizyon ekranına bakıyorum.

Birkaç gece önce beni yatağa atan tatlı adam nasıl olur da buzun üzerinde bu kadar vahşi olabilir?

Sanki bambaşka bir insanı izliyor gibiyim. Vücut dilinden bile öfke damlıyor. Omuzları gergin görünüyor ve artık anla ma yaptığımızdan beri neredeyse her gece birlikte takıldığım o nazik dev değil. Dün gece ben çalışırken bile içeri girdi ve barda oturup Sprite'ını yudumladı.

Takım arkadaşları da onunla aynı anda i erideydiler ama konu mamızı fark edemeyecek kadar kendi i lerine dalmı lardı. Ve bence Brody birlikte ne kadar zaman geçirdiğimizi bilmemelerinden memnun çünkü öğrendiklerinde otomatik olarak takıldığımızı d  eneceklerini biliyor. Ve onlara anla mamızdan bahsetmek istediğinden   pheliyim.

Bu arkadaşlık çok yeni olmasına ve bize en iyi arkadaş dediğinde g lmeme rağmen, tam da öyle olmaya başladı. Birbirimizi anlıyoruz.  eytanlarla sava tığını söylemesine gerek yok çünkü bunu gözlerinde görebiliyorum.

   geri döndüğümde, herkesin yeni bir içki aldığından emin olmak için tekrar tur atıyorum. Mekan hâlâ tıklım tıklım. Bu da demek oluyor ki yine geç bir gece olacak.

Brody

"Her şey bitti, salak. Oyun yani. Ama çocuklarıma daha fazla ucuz şut atarsan, süre bittikten sonra seninle görüşürüz."

"Siktir git, O'Brien. Kıçınızı tekmelemek için hâlâ çok vaktimiz var," diye homurdanıyor rakip takımdan sinir bozucu bir dangalak ve beni itiyor.

"Kalın kafalı olduğunu biliyorum ama saatleri okuyamadığını fark etmemiştim." Çenemi yukarı doğru salladım. "İki dakikadan az kaldı, koca adam. Böyle bir şey olmayacak. Anneni ara ve ona meme sütünü ısıtmasını ve senin için hazırlamasını söyle."

Bu onu kızdırıyor. Ve evet, muhtemelen söylenecek en iyi şey değildi. Yani, bildiğim kadarıyla, bir annesi olmayabilir. Yine de laf sokma konusunda kendime A+ veriyorum.

Beni daha sert ittiğinde, onu yüz siperinden tutup kendime doğru çekiyorum. "Ne yapacaksın, güzel çocuk?"

Formamın arkasını tutan hakem, "Yeter, O'Brien" diye bağırdı.

Dakikalar sonra pak oyuna geri döndü ve ben Cam ile çocuklarımı korumaya ve bu maçı güçlü bir şekilde bitirmeye hazırım. Sırf iri olduğum için savunma yapmıyorum. Gerçek şu ki, bazen birini duvara çarpmak iyi hissettiriyor. Özellikle de o kişi bütün gece takım arkadaşlarımla uğraşmışsa.

Cam ve Link'in rakip kaleye doğru kayışlarını izlerken yüzümden terler boşanıyor. Onlar hamlelerini yaparken saat ilerliyor ve Link pakı Cam'e gönderdiğinde, Cam de orta sahaya doğru ilerleyip topu içeri sokuyor... Elim telefonmuş gibi davranmadan önce Donovan Jepson'a sırtıyorum.

"Evet, anne? Bu bebek Donovan. O memeyi benim için hazırla. Bu gece ihtiyacım olacak."

Bana doğru fırladığında, elimi kaldırarak geriye doğru kayıyorum. "Bir dahaki sefere iyi şanslar."

"Yarın gece," diye bağılıyor, "bu lanet buzu seninle paspaslayacağız!"

"Son baktığımda buz paspaslamıyorlardı. Ama tamam, sen öyle diyorsan," diyorum ukala bir gülümsemeyle orta parmağımı kaldırmadan önce.

Kask. "Kulağa hoş geliyor. Görüşürüz o zaman."

"O'Brien, neden konuşurken hep memelerden bahsediyorsun?" Cam yanımda kayıyor. "Her. Tek. Her seferinde."

Ben yumruğumu kaldırıyorum, o da yumruğunu benimkine vuruyor.

"Memeleri severim. Ne diyebilirim ki? Taze ve diri, küçük, yaşlı ya da emziriyor olmaları fark etmez. Ben hayranıyım." Omzunu okşadım. "İyi iş, Kaptan. Kazanma serisinde olmak güzel bir duygu."

"Evet, öyle." Başını sallıyor. "Şimdi, edelim."

"Elimden geleni yapacağım." Gülüyorum. "Hadi gidelim buradan."

"Evet, beni bekleyen iki güzel kız var." Addison ve kızı Isla'ya yukarıdan bakıyor. "Bu gece çok eğlenmeyin. Çünkü yarın her şeyi baştan yapmamız gerekecek." Bana bakıyor. "Meme sütünden bahsetmen dışında."

"*Her zaman* meme sütünden bahsedeceğim," diyerek buzdan çıkıyorum, eğer görüşmelerimi yeterince hızlı bitirirsem, Bria'yı işte göreceğim zamana biliyorum.

Ve onun bana gülümseyerek galibiyet için tebriklerini ilettiğini görme düşüncesi bu geceyi daha da güzelleştiriyor.

Club 83'e son çağrıdan hemen önce varıyorum. Bu da demek oluyor ki burası cehennem gibi gürültülü ve insanlar beni kapıdan girerken gördüklerinde bu gürültünün sayısı binle çarpılıyor.

Boş bir bar taburesine doğru ilerlerken beni alkışlar, ıslıklar ve sırtıma vurulan tokatlar karşılıyor. Bria beni hemen fark ediyor, barın arkasından koşup kollarını bana doluyor.

Saçları bu gece iki Fransız örgüsü şeklinde. Ve siyah şortu eminim herkesin ağzını sulandırıyor. Ben de dahil. Ve tişörtü, sıkı karnının altını gösteriyor ... *lanet olsun*.

"İyi iş çıkardın! Sen kazandın." Geri çekilirken gözlerini genişletiyor. "Yine de bir çeşit psikozlusun."

"Kim, ben mi? Yanılıyor olmalısınız," diye mırıldandıktan sonra başımla odayı işaret ediyorum. "Yoğun bir gece, ha?"

"Hiçbir fikrin yok." İç çekiyor. "Ayaklarım beni öldürüyor." "Yarın koşu yok, diyebilirim?"

"Vay be, ayaklarım hakkında ne diyorum ki ben?" Bara yaslanmış, utanmış görünüyor. "Az önce yorucu bir maç oynadın. Çok ağrıyor olmalısın."

"Ben iyiyim." Kıkırdıyorum. "Bir de diğer takımı görmelisin."

"Oh, ben yaptım." Parmağını kulağının yanında daireler çizerek hareket ettirirken dudakları gergin bir çizgi oluşturuyor. "Dediğim gibi... psikopat." Elimi okşayarak bir nefes verdi. "Neyse, işe dönmem gerek. Görünüşe göre bu gece bazı önemli hokey oyuncuları oynamış ve tüm kampüsü ayağa kaldırmışlar."

"Bu hokey oyuncuları gerçekten harika görünüyor." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Kraliyet ailesi gibi bir şey."

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Gözlerini devirerek barın arkasına geçer ve çalışmaya başlar.

Ve umursamamam gerektiği halde, erkeklerden herhangi birine içki doldurduğu her seferde onu izliyorum. Ona saygısızlık etmelerini bekliyorum. Ama kötüsü, nefesimi tutuyorum, hoşuna gitmesini, herhangi bir piçle ilgilendiğini göstermesini bekliyorum.

Hızla günlerimin en önemli olayı haline geliyor. Biriyle çıkmıyorum ve kesinlikle ilişki ya da kıskançlık yapmıyorum.

O zaman neden benim dışımda biriyle flört edeceğinden endişeleniyorum?

Bria

Kavanozum parayla doldu, bu da demek oluyor ki bu müthiş bir vardiyaydı. Ama söylemeliyim ki, yarın izinli olacağım için heyecanlıyım.

Tüm müşteriler gittikten ve sadece ben ve birkaç çalışan kaldıktan sonra süpürgeyi alıp fişe takıyorum. Tam açma düğmesine basacakken, sırtımda büyük bir el hissediyorum.

"Ver şunu bana," diyor Brody'nin derin sesi. "Ayaklarını dinlendir."

Ona doğru dönüp yukarı bakıyorum. "Brody, az önce bir hokey maçında oynadın. Ve yarın bir tane daha var. Dinlenmesi gereken sensin. Benim tek yaptığım biraz içki dağıtmaktı."

"Ben iyiyim, bebeğim. Bunu yapacağım," diyor.

Gerçek olup olmadığını görmek için onu çimdiklemek istiyorum. Brooks hakkındaki söylentiler onun ukala bir playboy olduğu yönünde. Ama bana göre inanılmaz nazik bir arkadaşı. Bazen kaba ama yine de tatlı.

"Gerekirse seni omzumun üzerinden atarım." Omuz silkiyor. "Yani, bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz."

Yavaşça süpürgeyi ona doğru itiyorum ve göğsüne dokunuyorum. "Teşekkür ederim, Brody."

Temizliği bitirmek için bara geri dönerken, az önce bir maçta kışını yırtarcasına çalışan ve sonra sadece kalabalık bir barda oturup işimi bitirmemi beklemek için doğruca buraya gelen adama son bir kez bakıyorum. Ve şimdi de süpürüyor.

Belki de beyaz atlı prens diye bir şey vardır. Öyle biri olmamaya bu kadar kararlı olması ve benim de asla öyle birini istememiş olmam çok kötü.

Brody'yi kapıdan çıkıp otoparka kadar takip ettim. İkimiz de esniyorduk ve şüphesiz yatmaya hazırдық.

"Yardımanın için teşekkürler. Sana borçluyum."

Jeep'imın kapısını bana açarken yüzüne muzip bir sırıtma yayılıyor. "Yarın akşam maçıma gel."

Sürücü koltuğuna tırmanırken omuzlarımı silkerek gülümsüyorum. "Elbette, çok isterim."

Birkaç adım atarak kendi kamyonetinin kapısını açar ve arka koltuktan bir şey alır.

"Bunu giy." İpeksi mavi-gri bir kumaş parçasını bana fırlatıyor. Elimde tutarak gülüyorum. "Senin formanı giyerek ortaya çıkmamı istiyorsun, O'Brien mı? Bana ters ters bakacak kadınları hayal edebiliyor musun?" "En iyi arkadaşlar en iyi destekler." Göz kırıyor. "Ayrıca, sen de benden daha iyi." Başını yukarı doğru sallayarak yaklaşıyor. "Eve dönerken iyi olacak mısın? Eminim yorgunsundur. İstersen seni takip edebilirim."

Başımı salladım. "Hayır, böyle iyiyim. Arabayla iki dakikalık mesafede, aptal."

"Yarın görüşürüz." Kamyonetine tırmanıyor. "Ve formayı unutma."

"Zaten takmasam bilecek değilsin ya." Gözlerimi kısıyorum. "Öyle değil mi?"

"Güven bana, Bria, bileceğim."

Ve kapısını kapatmadan önce el sallıyor.

Ve kafamda dönüp duran tek şey onun soğuk, derin sesinin az önce söylediği sözler. "*Güven bana, Bria, bileceğim.*"

Bria

Sebastian'a birkaç hafta içinde Rugged & Co.'nun yeni renkleriyle bir fotoğraf çekimi daha yapılacağını teyit eden bir e-posta yazıyorum ve telefonumu . Bugün Georgia'ya geldiğimden beri gördüğüm en soğuk hava. Ama sanırım Ekim ayı için elli sekiz derece o kadar da kötü değil. Üniversitenin ilk birkaç yılında New York'ta yaşamıştım ve hava bundan çok daha soğuktu. Yine de ben baştan aşağı Florida kızıyım. Hava altmış beşin altına düştüğünde Antarktika'daymışız gibi sıkı sıkıya sarınıyorum. Ayrıca durmaksızın çiseleyen yağmur da bütün gün uyuma isteği uyandırıyor.

Bu sabah uyandım, koşuya çıktım, tüm ödevlerimi bitirdim ve tüm çamaşırlarımı yıkadım. Katlayıp kaldırdığımı da ekleyeyim. Ki bu genelde atladığım bir şeydir. Şimdi sadece öğle yemeği vakti ve neden işte fazladan bir vardiya almadığımı merak ediyorum.

Tam birilerini bulup bulamayacağımı öğrenmek için arayacaktım ki kapı çaldı. Gözetleme deliğinden bakıp Brody'yi gördüğümde gülümsedim. Son maçından beri sadece bir kez takılabildik. O da sadece kahve ve pastanede çok uzun süre kalmış berbat bir kek alacak kadar zamanımız olmuştu. Hokey antrenmanları, egzersizler ve ev ödevleri arasında çok meşguldü. Fotoğrafçılık derslerimden biri öğleden sonra geç saatlerde olduğu için arkadaşlarıma zaman ayırmam zor oluyor.

Kapıyı çekip açtığımda, siyah Brooks Hockey kapüşonlu tişörtü ve gri eşofmanıya onu kalbimin göğsümde çarptığına yemin edebilirim. Ellerini ceplerine sokmuş, bana doğru sırtlıyor.

"Ben de rahat göründüğümü sanıyordum," diyor duştan sonra giydiğim pazen pijamalarımı göstererek. "Kar yağan bir kulübeye aitmişsin gibi görünüyorsun."

"Hey, kimseyi etkilemeye çalışmıyorum." Omuz silkiyorum ve içeri girmesi için kapıyı açıyorum.

"Bu oldukça açık." Gülüyor.

İleri doğru bir adım attığında bir şey onu durdurur.

"Brody?" diye sesleniyor bir kadın sesi ve kafamı dışarı uzattığımda Tawney'i görüyorum. "N'aber?"

"Hey, Tawney." El sallıyor. "Fazla değil. Bu Bria. Sanırım hepiniz komşusunuz."

Dışarı çıktığımda bana baktı. Ama dar atletik şortu ve devasa göğüslerini gösteren bluzuyla ona bir göz attığımda... içim ürperiyor.

Onunla neden takıldığına şaşmamalı.

"Bria, merhaba. Sabahın köründe kalkıp geri gelmeden önce sonsuza dek koşan yeni kızın kim olduğunu merak ettim." Göz kırıyor. "Buna bulaşırken dikkatli ol. Beladan başka bir şey değil."

Kelimeleri çok şakacı söylüyor. Ve kendine güvendiği çok açık. Olması gerektiği gibi.

"Sen öyle diyorsun," diye karşılık veriyor Brody. "Sanırım bela senin göbek adın."

Onlar ileri geri flört ederken, kaybolmayı dilediğimi hissediyorum. Garip ama olmamalı. Biz arkadaşız, hepsi bu. İsteddiği kişiyle flört edebilir ve bu bana herhangi bir şekilde hissettirmemeli.

Peki, neden?

"İyi günler dilerim." Brody ona el sallıyor ve içeri girmeye başlar.

"Brody," diye bağırır Tawney, "sonra canın sıkılırsa uğrarsın."

"Uh, tamam." Beceriksizce yutkunuyor. "Görüşürüz."

Ve umursamamam gerektiği halde, onun evine gitmemesi için evrene sessiz bir dua gönderiyorum.

Brody

Bria'nın oturduğu kanepenin diğer ucuna oturdum. Ona geleceğimi söylememiştim. Sanırım otoparkına girene kadar geldiğimi bile bilmiyordum.

Link ve Tate'in arası hâlâ açık ama Tate'in Link'e ısındığı belli. Cam, Addison ve Isla ile evcilik oynamakla meşgul. Ve diğer hokey evi... orası genelde vahşi olur ve ben Bria ile yaptığım anlaşmaya sadık kalıyorum.

"İyi birine benziyor." Bria sıcak çay gibi görünen kocaman bardağının üzerinden bakıyor. "Çok... büyük memeli."

"O kolay biri." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturuyorum. "Öyle demek istemedim. Yani, öyle. Ama demek istediğim, benden bir şey beklemiyor. Düzenimizden memnun."

"Seks düzeninden mi bahsediyorsun?"

"Azgınsak sevişiriz." İç çektim. "Siktir, özür dilerim. Muhtemelen bunu söylemenin doğru yolu bu değildi. Tawney bana evcilleştirmek istediği hayalindeki erkekmişim gibi bakmıyor. , birbirimizi iyi hissettiriyoruz, hepsi bu. Bu kadar basit. Beni ona verdiğim orgazmdan başka bir şey için sevmiyor. Kimsenin beyaz atlı prensi olmaya çalışmıyorum. Bu benim kartlarımda yok. Peki ya Tawney? O kesinlikle Külkedisi değil."

Fincanını yere bırakıp battaniyesini bacaklarının üzerine çekiyor. "Yani hiç evlenmek istemediğini mi söylüyorsun? Kendin için böyle bir gelecek görmüyor musun?"

"Hayır, istemiyorum," diye mırıldandım. "Bence bazı insanlar evlenmeye ya da çocuk sahibi olmaya uygun değil. Ben de o insanlardan biriyim."

Bria'yla konuşmak çok kolay geliyor. Ben hiçbir zaman içimi döken biri olmadım. Bunun yerine, bir kutuda kilitli tuttum. Birinin sorunlarım olduğunu anlamasının tek yolu beni hokey oynarken izlemesidir. Öfkeli olduğumu görmek zor değil.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle," diye neredeyse fısıldıyor. "Yıllar boyunca pek çok arkadaşımın bahsettiği o annelik içgüdüsünü hiç hissetmedim. Ve gelin olmayı düşündüğümde, aslında kurdeşen döküyorum." Boynunu işaret ediyor. "Gerçek kurdeşen."

Sanırım her zaman geleceğimi başka biriyle geçirmeyi düşünmediğim için berbat durumda olduğumu düşündüm. Çocukluğumun beni bu getirdiğini düşündüm. Sonra tekrar, Bria babasını kaybetti. Eminim bu bir yara izi bırakmıştır.

"Bunu hep biliyor muydun?" Sesimdeki şaşkınlığın belli olduğunu biliyorum. "Bunları istemediğini mi?"

"Babam rehabilitasyona geri dönerken annemin bize tek başına bakmasını üçüncü kez izlediğimde - ki babam tekrar nüksetti ve tüm paralarını harcadı, annemi parçaları toplamak zorunda bıraktı - başka birinin sorunlarının yükünü taşımak istemediğimi düşündüm." Hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Babamı severdim. Ve ondan asla vazgeçmedim. Ama onunlayken sınırlarım . O alırdı, o alırdı ve ben hala onun için üzülen kişi olurdum. Ben sadece... Bilmiyorum. Bana deli diyebilirsiniz ama artık koşulsuz sevmek istemiyorum. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Nefes veriyor. "Eminim bu hiç mantıklı değil."

"Çoğu için mi? Muhtemelen hayır. Bana göre mi? Dünyadaki tüm anlamları ifade ediyor," diye itiraf ediyorum, bu güzel, kırık yaratığa bakarken. Bildiğimden çok daha fazla ortak noktamız olduğunu fark ettim. "Peki ya annen? O nasıl biri?"

Belki de bir parçam -boktan bir parçam- annesinin öldüğünü söylemesini diliyor. Ya da berbat olduğunu. Çünkü o zaman birbirimize daha çok benzerdik. Tamamen mahvolmuş iki çocuk. Yapayalnız. Ama sonra aklı başında olan yanı - Bria'dan gerçekten hoşlanmaya başlayan yanı - onun dudaklarından çıkacak şeyi söylemesini istiyor.

"İnanılmaz biri." Gülümsüyor. "Gerçekten, o... o bir insanın isteyebileceği en iyi anne. Kye ve ben gerçekten çok şanslıyız."

Onu seven bir annesi olduğu için hem üzgün hem de rahatlamış hissediyorum. Ama gülümsemesine gerçekten baktığımda, onun için üzmekten çok mutlu hissediyorum.

"Kye'dan bahsetmişken, oğlu Beau Bishop benim hakkımda yeterince şey duymuştur, eminim. Eğer arkadaş olduğumuzu öğrenirse, muhtemelen Kye'a benimle takılmaman gerektiğini söyleyecektir."

"Ben iki yaş büyüğüm," diye kestirip atıyor. "Ve Kye gerçekten öyle biri değil. Ayrıca, Beau Bishop'ın kız kardeşiyle birlikte olduğunu unuttun mu? Sence bu ne kadar iyi gitti?"

"Vay canına, aslında... Noktaları birleştirmemiştım. Bu çok komik." Duraklamadan önce güldüm. "Bekle, Kye da benim gibi üçüncü sınıfta. Sen de benden iki yaş büyüksün. Seni yaşlı kadın."

"Sen de on iki yaşındaymışsın gibi davranıyorsun. Sanırım arkadaş bulmak için varilin dibini kazıyorum, ha?" diye takılıyor.

"Sanırım öyle." Yaltaklanıyorum. "Yani, Instagram'ına bakmış olabilirim ya da olmayabilirim. Ama ürkütücü bir şekilde değil. Daha çok... bilirsin işte, *en iyi arkadaşımı daha iyi tanımak ister* gibi." Onu işaret ediyorum. "Sörf mü yapıyorsun? Yani... *gerçekten* sörf mü yapıyorsun? Videolarını gördüm. Gerçekten çok etkilendim."

Vücut dili değişir ve rahatsız bir şekilde sağa sola kayar. "Yaptım, evet. Ben, uh... yıllardır yapmadım." Birden gözlerini kısar. "Instagram'da birini aramak, profilini süper hızlı bir şekilde görüntülemek ve günü bitirmek demek. *Yıllardır* sörf yaparken hiçbir şey paylaşmadım. Yine de bir şekilde onları gördün mü?" Gözlerini genişletiyor. "Creeeeep."

"Neden artık sörf yapmıyorsun?" Bilmek istediğim için şansımı daha da zorluyorum. Ellerini birbirine dolayarak başını koltuğun arkasına yaslıyor. "Hani süper harika bir anınız olur ve onu mahvetmek istemezsiniz ya? Ya da herhangi bir parçasını unutturacak bir şey yapmak?" İnce omuzlarını silkiyor. "Sörfle ilgili en iyi ve son anım babam ve Kye ile olan anımdı. Ve ben sadece... O günün anısını asla silmek istemiyorum. Bu yüzden benim için artık sörf yapmak istemiyorum."

"Bria, sanmıyorum-"

"Hayır. Öyle söyleme," diye sözümü kesti. "Deli olduğumu söyleme." Duraksayarak bana bakacak şekilde pozisyon alıyor. "Derin, karanlık bokumu seninle paylaştım. Sıra sende."

Elimi gergin bir şekilde boynumda gezdiriyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Adil olan adildir, sanırım."

Yutkunarak kendimi başıma gelenleri anlatmaya zorluyorum. "Öncelikle annemin nerede olduğunu bilmiyorum. Ya da hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum çünkü ben iki yaşındayken gitmiş. Muhtemelen fahişe ya da onun gibi bir şeydir. Ya da rastgele bir otelde metamfetamin laboratuvarı vardır." Şaka yapmaya çalışıyorum ama Bria'nın bunu anladığını biliyorum. "Ve benim babam, şey, o yaşıyor. Ama onu görmek için eve pek gitmiyorum."

"Neden?" diyor usulca. "Sormamın sakıncası yoksa."

Aklımda. Hem de çok. Çünkü bir kere öğrendin mi, bana zayıfmışım gibi bakacaksın.

Çünkü ben öyleyim.

"O bir sarhoş. Ve mutlu da değil. Uzak durmam en iyisi, güven bana."

"Üzgünüm Brody," diyor ve eğilip elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ebeveynlerimizin hak ettiğimiz insanlar olmaması berbat bir şey."

"İşte bu yüzden uzun zaman önce bir çocuğu benim pozisyonlara sokmak istemediğime karar verdim." Başka tarafa bakıyorum. "Bunu kendimde de gördüm. O öfke

ve öfke bana düşünülemez olanı yaptırıyor. Aynı genetiğe sahip olması için bu dünyaya bir çocuk getirmeyeceğim. Hiç şansım yok."

"Brody, sen yine de iyi bir insansın." Hüzünle gülümsüyor. "Köklü bir öfken olabilir, olması gerektiği gibi. Ama sen bir canavar değilsin."

"Tatlım" -ona gülümsüyorum- "Bunu söylemen hoşuma gidiyor ama ben babamın kanını taşıyorum. Yani, ... evet, birinci sınıf spermle çalıştığımı sanmıyorum. Sadece daha berbat insanlar yaratırım."

Bir an sessiz kaldı ve ne söyleyeceğini bilmediğini biliyorum.

"Hiç Disney World'e gittin mi?" Ağzımdan kaçırıyorum, bana deliymişim gibi baktığında hemen geri almak istiyorum.

"Bir kez." Başını sallıyor. "On bir yaşındayken. Ya sen?"

"Hayır. Muhtemelen benim için çok sıcak ve kalabalıktır zaten." Omuz silkiyorum. "Bu kadar duygu yeter. Bu iğrenç ayaklar nasıl hissediyor? Hâlâ acıyor mu?" "Kötü olduklarını kim söyledi?!" Gülmemeye çalışarak kaşlarını çatıyor. "Evet, onlar

ağrıyor. Ama kötü değiller."

Bir tanesini kucağıma alıp sıkıyorum. Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç kimsenin ayağını ovmadığıma da eminim. Tek bildiğim, ayaklarının acıdığı düşüncesi beni kötü hissettiriyor. Ve bu da yardım etmek istememe neden oluyor.

Başını yastığa yaslıyor. "Ayaklarımın ovulmasına bayılıyorum. Ama sana söylemek istiyorum, gıdıklanıyorum. O yüzden, tırnak yok, yoksa suratına tekme atarım."

"Hiç tırnağım yok." Ona aptalca kısa tırnaklarımı göstermek için ellerimi kaldırıyorum. "Mantıklı, ayakların acıyor. Çünkü dediğim gibi, yaşlı bir kadın gibisin." Ellerimi onun minik ayaklarında gezdirmeye devam ediyorum, bu küçük şeylerin onu koşarken nasıl taşıdığını görünce etkileniyorum.

"Yaşlıymış, kıçımın kenarı. Ben sadece iki yaş büyüğüm!"

"Yani, eğer seks yapıyor olsaydık, sen bir puma olurdun."

"Pek sayılmaz." Alay ediyor. "Yine de söylemeliyim ki, benden yaşça küçük biriyle takılacağımı sanmıyorum. Bu çok garip."

"Daha genç olabilirim ama çok ama çok tecrübeliyim." Göz kırpiyorum. "Güven bana, çaylak değilim."

"Bahse girerim." Başını sallayarak inliyor. "Daha fazla sürtünme, seks hayatın hakkında daha az konuşma."

"Benim seks hayatım yok. Ben bir-"

"Temiz adam. Rahibe. Yeniden doğmuş bakire. Bekâr," diye sözümü kesti.

"Evet, bahsetmiştin. Bu ayak masajı için sanırım sana bir şey borçluyum."

Sikimi okşayarak bana karşılık verdiğini hayal ettiğimde sikim sarsılıyor. Ama o sırtıyor.

"Öğle yemeği için krep. Çünkü yemek yapmayı bildiğim tek şey bu." "Bütün bu eş olayını *gerçekten* berbat edersin, ha?"

"Hiçbir fikrin yok." Kıkırdıyor.

Çoğu kadının aradığı şeyleri aramıyor olması, onun ilgimi daha çok çekmesini sağlıyor. O bir kır çiçeği. Başkalarıyla aynı hayallere sahip olmaya ikna edilemeyen biri. Ve bunu bulmak ferahlatıcı bir şey.

"Dostum, bütün gün hangi cehennemdeydin?" Link soyunma odasında antrenman için hazırlanırken söylüyor.

"Sadece dışarıdaydım, meraklı pantolon." Patenlerimi bağladım. "Kim sen ve Tate'le birlikte huysuz dairede kalmak ister?"

Gözlerini üzerimden ayırmıyor. "Kendine bir kadın bulmuşsun. Sinsi Pete."

"Belki başka bir fotoğraf çekimi daha vardır." Hunter Thompson, takım arkadaşım, bir ayağını sıranın üzerine koyuyor ve parmağını dudaklarına götürüyor, sanki poz veriyormuş gibi. "Fındık kırıcılarını gösteriyor."

"Fotoğrafları Instagram'da gördüm," diyor Cade dolabını kapatırken. "Dostum, o piliçle poz verdiğin için çok şanslısın. Onu barda görmüştüm. Cehennemin menteşelerinden daha ateşli."

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum. Arkadaşlarıma fotoğraf çekimindeki hatunla takıldığımı belli etmek istemiyorum ama yumruklarım istemsizce iki yanımda sıkılıyor.

"Bir kez daha söylüyorum, onlar fındık kırıcı değil. Taşaklarım çıtır çıtır değil, sana söylüyorum," diyor Cam, dirseğini omzuma dayayarak. "Sana bir kez söyledim, tekrar söyleyeceğim... sahip olduğun en iyi iç çamaşırı. Oğlum bu işi kabul ederek bana bir iyilik yaptı."

"Yine de bilemezdim," diye homurdanıyor Link.

"Üzgünüm, Linky. Unutup duruyorum." Ayağa kalkıyorum. "Gidelim beyler. Oradan ne kadar çabuk, o kadar çabuk ..." Duraklıyorum, gülüyorum. "Hayır, kimi kandırıyorum ki? LaConte ne olursa olsun bizi burada tutabildiği kadar tutacak."

Soyunma odasından çıkarken Cam bacağımın arkasını dürtüyor. "Psst, tüm vaktini birlikte geçirdiğin bu hatunun kim olduğunu bana ne zaman söyleyeceksin?"

"Bunu koçun kızıyla gizlice çirkinleşen adam söylüyor," diyorum ve ardından bir öksürük geliyor. "Camdan evlerde yaşayanlar taş atmamalı. Ve sen, orospu çocuğu, camdan bir kaleden fırlamış gibisin."

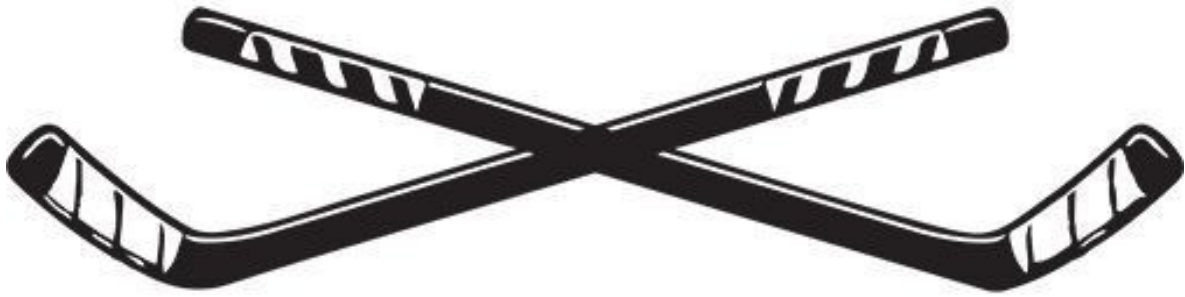
"Yani, bu LaConte'nin sikimi kesip kesmemesi meselesiydi. Gerçekten kimseye söyleyemezdim," diye mırıldandı. "Eninde sonunda öğreneceğim, göt herif."

"Hiç şüphesiz." Omuz silkiyorum.

Bria ile takıldığımı utandığım için saklamıyorum. Öyle bir şey değil. Ama arkadaşlarım sadece arkadaş olduğumuzu söylediğimde bana inanmayacaklar. Ve bunu olmadığı bir şeye dönüştürmek isteyecekler. Böylesi daha kolay.

Tek bildiğim, hayatımda ilk kez, cehennemden geçmenin ve hikayeyi anlatmak için yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilen birine sahip olduğumu hissediyorum. Ve bir şekilde, bu her şeyi daha iyi gösteriyor.

10

Bria

Mükemmel bir gün. Güneş parlıyor. Önümüzdeki iki gün okuldan izinliyim ve Brody'nin yarın antrenmanı olmadığını öğrendim. Bu da Brody'ye En Güzel Günü Yaşatma Operasyonu'nun başladığı anlamına geliyor.

Bu sabah ona mesaj attım ve antrenmandan hemen sonra benimle evimde buluşmasını söyledim. Ona vereceğim tek şey bu çünkü bu işi başarmak için dün gece Cricut'ımda yaptığım tişörtü ona verene kadar hiçbir şey bilmemesi gerekiyor. Umarım bunun için beni tamamen öldürmek istemez.

Kamyonetinin geldiğini duyar duymaz dışarı ve o kapıdan girmeye fırsat bulamadan otoparkta onu karşılıyorum.

"Umarım bugün eğlenceli pantolonunu giymişsindir!" Ciyaklıyorum. "Çünkü onlara ihtiyacın olacak, evlat."

"Pantolonlarımın her biri eğlenceli bebeğim." Gömleğime bakmadan önce bana o tatlı sırıtışını veriyor. "*Şimdiye kadarki en büyülü gün* mü? Bu da ne demek şimdi? Kaçıyor muyuz yoksa? Eğer öyleyse, ben varım. Ama bir erkeğe haber ver."

Çantama uzanıp bir gömlek çıkardım ve ona doğru ittim.

Elinde tutarak kaşlarını çatıyor. "Şimdi, biz eşleşen çiftiz. Çift olmamamız dışında mı?" Omuz silkiyor, hiç vakit kaybetmeden kendi tişörtünü başının üzerinden çıkarıp aptalca mükemmel karnını ortaya çıkarıyor. "Tamam, kulağa hoş geliyor. Ben de oynayacağım."

Yeni gömleği giydikten sonra, gözlerini biraz kısarak gömleğime tekrar bakıyor.

"Bu bir kale mi?" Gözleri büyüyor. "Biz... beni Disney World'e mi götürüyorsun?"

"Hayır, seni yolun aşağısındaki yerel karnavala götüreceğim," diye cevap veriyorum, sonra kendimi tutamayıp hопlayıp zıplıyorum. "Evet! Gelmiş geçmiş en büyülü yere gidiyoruz! Muhtemelen haklısın, en pahalı ve en kalabalık yer de orası olacak. Ama biz iç çamaşırı modelleriyiz, kahretsin! Bunu karşılayabiliriz! Bir nevi..."

"Ciddi misin sen?" Sesi çok emin değil gibiydi. "Bugünkü planın Orlando'ya gidip Disney'e gitmek mi?"

"Evet." Sırıtiyorum.

"Neden orası?" diye soruyor usulca. "Yani, dışarı çıkacağımız gün için Disney'i seçmenin sebebi neydi?"

Nefes alıyorum. "Çünkü bana gidip gitmediğimi sordun ve tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görmek istediğini biliyordum." Kolunu tokatlayarak ciyakladım. "Şimdi, sabah erken antrenmanlar için Tanrı'ya şükürler olsun. Hadi gidelim!"

Başka bir şey söylemeden beni havaya kaldırdı ve kendine doğru çekti. "Bria, sen en iyisisin." Beni yere bırakmadan önce bir kez daha sıkıyor. "Peki, ne bekliyorsun? Hadi gidelim! Disney World'e gidiyoruz!"

Cipime doğru koşarken çılgınlar gibi ellerimi birbirine vurarak zıplıyorum. "Ve tahmin et ne oldu. Güneş çıktı. Muhteşem bir gün. Bu da demek oluyor ki... üstsüz gideceğiz." Kaşlarımı oynatıyorum. "Atla, ezik! Disney World'e gidiyoruz!"

Bana en iyi Brody O'Brien sırtışını vererek yolcu tarafına doğru koşuyor ve atlıyor. "Yola çıkmaya hazırım."

Yüzündeki ifade kendimde ve kardeşimde tanıdığım bir ifade. Hayatınızda bir kez olsun birisi size gerçekten değer verdiğini gösterdiğinde yüzünüzde beliren bir ifade. Ve söylemeliyim ki, Brody'den bu bakışı görmeyi seviyorum. Yaptığım tek şey onu pahalı bir eğlence parkına götürmek olsa bile, bu onun için bir anlam ifade ediyor. Ve bu yüzden de benim için *her şey* demek.

Bana hiç gidip gitmediğimi sorduğu gün, gitmediğini biliyordum. Berbat çocukluklarımız hakkında konuşuyorduk ve bu konuyu neden açtığını belirtmemiş olsa da, hayır dememi umduğunu anlayacak kadar onu okuyabiliyordum. Başka birinin de dünyanın en büyüğü yerini deneyimlememiş olmasını umuyordu. Gittiğimi söylediğimde yüzü biraz düştü. Çabucak toparlandı. Tıpkı her zaman yaptığı gibi. Brody hakkında bir şey var: Kartlarını göstermeyi sevmez çünkü bu onu savunmasız hissettirir. Ama annesinin berbat, babasının daha da kötü olduğunu bildiğimi yeterince söyledi. Ve sanırım onu bir günlüğüne özel hissettirmek istiyorum. Çünkü bu arkadaşlık yepyeni olsa da, şimdiden hayatımda çok büyük bir etkisi oldu.

Yolculuğumuzun bir saatinde, güneş Jeep'imın içinde üzerimize vuruyor. Rüzgâr saçlarımı savuruyor ama ikimiz de Whitesnake'in "Here I Go Again" şarkısının sözlerini olabildiğince yüksek sesle söylerken buna bayılıyorum. Muhtemelen dış dünyaya tam bir deli gibi görünüyorduk. Ama dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli günlerden biri. Belki de onunla geçirdiğim içindir.

Şarkı bitiyor ve çalma listemden Big Boss Vette'in "Pretty Girls Walk" şarkısı çalmaya başlıyor.

Telefonuma doğru başımı sallayarak, Brody'ye bakmadan önce kıkırdıyorum. "Değiştirebilirsin. Bir sürü müzik indirdim."

Bana boş boş bakıyor, gözlerini kısıyor, sonra yavaşça sese uzanıp açıyor. Şarkının her bir sözünü söylüyor ve gülmekten altıma işememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Güneş gözlüklerimi çıkarıp gözlerimi silerken ön panele fırlatıyorum. Bu kaslı, dövmele adamın bu şarkıya eşlik ettiğini görmek beni gülmekten kırıp geçiriyor.

Parmağını yüzüme doğru sallıyor, ben sürmeye devam ederken yolcu koltuğunda dans ediyor. Kalçalarını itiyor ve parmağını dudaklarına götürerek baştan çıkarıcı davranıyor. Otoyolda yanımızdan geçen arabalar cipimi net bir şekilde görüyor. Ve Brody'nin umurunda bile değil. Sadece devam ediyor çünkü bu beni güldürüyor. İşte Brody budur. Herkesin yüzüne bir gülümseme koymayı seviyor.

Şarkının sonunda çok güldüğüm için karnım biraz ağrıyor. "Sen çok fazlasın," diye mırıldanıyorum. "Şimdi de striptizci mi oldun?"

"Olabilirim." Müziğin sesini kısmadan önce kalçalarını yukarı doğru çevirerek sırtıyor. "Muhtemelen bunda da *oldukça* iyi olurum."

Başımı sallıyorum, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum.

Brody

Ana Cadde'ye bakıyorum, doğrudan kaleye bakıyorum. Televizyonda ve sosyal medyada sayısız kez gördüğüm ama gerçek hayatta hiç görmediğim bir kaleye. Çok havalı. Yani, bir prenses kalesi ne kadar havalı olabilirse, sanırım.

Kalabalık hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sırada beklediğimiz, yüzlerce insanla bir araya geldiğimiz andan şu ana kadar. Çılgınca ama umurumda değil. Ve hayatımda bir kez olsun, arkadaşlarıma bundan bahsetseydim... hikaye anlatmış olmazdım.

Aslında, gerçekten, fiziksel olarak buradayım. Ve buradayım çünkü beni o getirdi.

İçeri girer girmez Bria bir çift Minnie Mouse kulağı almak istedi. Ama mağazadan çıkarken elinde sadece bu yoktu. Diğer elinde, yüzünde kocaman bir sırıtışla, üzerinde Mickey Mouse kulakları olan lanet olası bir şapkayı bana uzattı. Aklınca, sanırım utanacağımı düşündü. Ama beni yeterince iyi tanımıyor çünkü işte buradayım, bu şapkayı gururla takıyorum ve ne kadar aptal göründüğümü umursamıyorum.

"Güzel çift için kalenin önünde bir fotoğraf?" diyor bir fotoğrafçı bize gülümseyerek. "Gömleklere ve kulaklara bayıldım!"

Onu düzeltmiyorum. Belki de bunun nedeni, bugün bir ilişki içindeymişim gibi görünüp görünmediğimin umurumda olmamasıdır. Bugün sadece gezegendeki en nazık, en düşünceli hatunla takılıyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve kolumu Bria'ya dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Tabii . Kalenin önünde bir fotoğraf çektirmeden burayı ziyaret etmek nasıl olurdu?"

Birkaç fotoğrafımızı çektikten sonra bilekliklerimizi tarıyor ve Disney uygulamasından görüntüleyebileceğimizi söylüyor.

"Bir uygulamaları var," diye fısıldıyor Bria inanamayarak. "Bu. Bu. Vahşi."

Biz ona teşekkür edip yürürken Bria haritayı çıkarıp hareket planımızı yapıyor. Hava sıcak ve kalabalık olsa da hiçbir şeyin yüzümdeki aptal gülümsemeyi silebileceğini sanmıyorum.

"En iyi günün mü?" diyor bana gülümseyerek.

Kolumu omuzlarına doluyorum ve yan yana yürüyoruz. "Öyle diyebilirim. İyi iş çıkardın."

Heyecanını gizleyemeyerek, "Bilin bakalım içeri girmek için sıraya girdiğimizde neye kulak misafiri oldum?" diyor. "Luke Combs bu gece kalenin önünde sahne ! Ne kadar çılgınca değil mi? Bu Luke Combs."

"Anladığım kadarıyla ondan hoşlanıyorsun?" Gözlerimi kısıyorum. "Çok mu?"

"Hayır, seni salak. Ondan hoşlanmıyorum. Onu *seviyorum*," diye ciyaklıyor. "O... şey, o Luke-"

"Lanet olası Combs mu?" Kaşımı kaldırarak söylüyorum. "En sevdiğin şarkıcı mı?"

"En sevdiğim diyemem çünkü eski müzikleri de çok seviyorum. Eğer yeni şarkıcılardan bahsediyorsak, Morgan Wallen da Luke'un yanında yer alıyor. Morgan ..." Kendini yelpazeliyor. "Rüya gibi biri."

"Saçmalık," diye homurdandım. "Eski memleketinde yaşasaydı, NAPA'da çalışsaydı ve adı Joe olsaydı, o zavallı orospu çocuğuna ikinci kez bakmazdın bile."

Dehşete düşmüş bir halde bana bakıyor. Sevimli ayağını kaldırıma vurarak göğsümü dürtüyor. "Evet, yapardım. O düpedüz lezzetli."

"Cılız biri." Göğsümü şişiriyorum. "Sıska erkeklerden hoşlanıyorsun, ha?"

"Sinir bozucusun. Morgan Wallen yaşayan en seksi erkek. Şimdi kapa de gidip biraz ata binelim!" diye bağırıyor. "Gün ışığını yakıyoruz ve yapacak çok işimiz var."

"Yolu göster, küçük Kır Çiçeği." Onu ileri doğru itiyorum, arkasından yürüyorum.

"O yolculuk korkunçtu. Bir daha asla o boka binmemi isteme," diye inliyorum. "Üzerinde çocuklar gördüğüme inanamıyorum."

Bir kahkaha patlattı. "It's a Small World bir çocuk gezintisi, seni ucube. Bebekler için bile." Karnımı dürttü. "Space Mountain'a, Thunder Mountain'a, TRON'a ve diğer tüm yetişkin sürüşlerine gittin ve iyiydin. Yine de bu yolculuk seni korkuttu mu? Sen bir aptalsın."

Ona ciddi bir bakış attım. "O lanet kâbusa tekrar binmeden önce diğer tüm sürüşlere aletim dışarıda, rüzgârda çırpınarak binerdim." Başımı sallıyorum. "Haftalarca korkacağım."

"Sevimli olduğunu düşünmüştüm," diyor. "Ama tahmin edin bir yerde ne okudum.

Seni daha da ürkütecek bir şey."

Yürümeyi bıraktım, gözlerim kocaman oldu. "Ne? Üzerinde biri mi öldü? Bebekler Chucky'ye dönüştü ve zavallı bir orospu çocuğunu mu öldürdü?"

"Hayır, aptal. Gezintinin hiç kapanmadığını okumuştum. Üç yüz altmış beş gün boyunca, günde yirmi dört saat, o gezinti devam ediyor. Bu da demek oluyor ki o küçük bebekler orada kalplerinin sesini dinleyerek dans ediyorlar." Bana ürpertici bir bakış attı. "Gecenin bir yarısı *bile*."

"Kes şunu artık," diye inliyorum. "Kendimi daha iyi hissetmem için bir dondurmaya ihtiyacım var." "Pamuk şeker istiyorum." Gözleri parlıyor ve kolumu tutuyor. "Bir de Dole Whip diye bir şey var. Aslında ne olduklarını bilmiyorum,

Ama YouTuber'ların bu konuda paylaşımlar gördüm ve denemek istiyorum."

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama hayatını yaşa kızım. Buradan şeker komasına girmiş olarak çıkabilirsin ama her şey yolunda." Elim onunkine uzanmaya başladı ama kendimi durdurdum.

Neden onun elini tutayım ki? Bu çift saçmalığı. Biz çift değiliz. Asla bir çift olmayacağız.

Elimi cebime sokarak, onun elini tutma ya da onu kendime çekme dürtüsüyle savaşıyorum. Bu gerçekten çok zor olsa da.

Ve bu daha önce hiç hissetmediğim bir duygu. Onunlayken, ne kadar yakın olursak, o kadar iyi hissediyorum.

Ve bu hiç iyi değil.

Bria

Luke Combs'un sesi havada süzölüp tüm Magic Kingdom'ı doldururken ışıkların kale üzerinde parlamasını izliyorum. Sert sesi "Love You Anyway" şarkısını söylerken kalbim ayaklarımın altında bir su birikintisine dönüşüyor. Sözlerinde o kadar çok sevgi var ki, beni bu kadar seven birinin karısı için yaptığı gibi bir şarkı yazabileceğini hayal bile edemiyorum.

Şarkı bittiğinde, "Fast Car "ı cover'ladı. Brody'nin yanında durup şarkı sözlerini içime sindirirken gözlerim doluyor. Her bir kelime ruhuma keskin bir acı gönderiyor ve Brody'nin de bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Ona baktığımda bir heykel gibi hareketsiz bir şekilde sahneye baktığını görüyorum. Bu günü asla unutmayacağımdan hiç şüphem yok. Umarım o da unutmaz.

Bazı insanlar Disney World'e sayısız kez gitmiştir. Bu lükse sahip pek çok aile var ve ben onlar adına mutluyum. Ama Brody ve ben büyürken durum hiç böyle olmadı ve belki de bugünü daha tatlı kılan da budur. İkimiz de bizim için çok önemli olan bir şey yaşıyoruz.

Doğrusu, burası hayatımda birkaç kereden fazla ziyaret etmek isteyeceğim bir yer değil. Çünkü çok kalabalık ve bunaltıcı. Ama burada Brody ile birlikte olduğum için bana en güzel macera gibi geliyor.

Konser biter bitmez havai fişek gösterisi başlar. Disney müziğinin kesintisiz olarak değişen çılgın müziğiyle birlikte. Tüm kale, değişen renkler ve desenlerle aydınlanıyor. En güzel ışığı saçıyor, her yeri aydınlatıyor ve önünde duran herkesin dikkatini çekiyor. Gerçekten daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Ve gerçek gözyaşları akarken gözlerimi siliyorum.

Annem bizi buraya sadece bir kez getirebildi. Getirdiğinde de bunu izlemek için kalamadık. Belki de bu dizi o zamanlar yoktu bile, hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bunu izlemiş olsaydım, hatırlardım. Annem ve kardeşimle olan hatıralarım lekелendi. Bu gün... kulağa ne kadar klişe gelse de, mükemmel bir resim.

Brody arkamda hareket ediyor. Vücudu sırtımı ısıtıyor. Yine de dokunmamızı engelleyecek kadar geride duruyor. Görmek için boynumu çevirdiğimde

Gösteriyi büyük bir huşu içinde izliyor. Havai fişeklerin yansıması tüm yüzünü aydınlatıyor. Her detayı inceliyor, içine çekiyor. Çoğu yetişkin erkeğin, özellikle de onun kadar sert görünenlerin asla yapmayacağı bir şey. Yine de burada duruyor, utanmazca büyülenmiş.

Ve işte bu an anlaşılmayı tamamlıyor. Bu hayatımın en güzel günlerinden biriydi. En iyisi değilse bile.

Çok fazla gezintiye çıktık. Çok fazla yemek yedik. Ve aptalca sayıda fotoğraf çektik. Şimdiye kadarki en mükemmel gündü ve yakında biteceği üzgünüm. Çünkü şu anda küçük bir mutluluk balonunun içindeyiz. İkimiz de bugün sorunlarımızı düşünmedik. Ama yarın, bizi bekliyor olacaklar. Tekrar.

Ne yazık ki, gösteri sona eriyor.

Başı kulağıma yaklaşırken elleri hafifçe belime dokunuyor. "Çocukluğumdan beri buranın nasıl bir yer olduğunu hayal ederdim. Hatta yalan söyleyip okuldaki çocuklara buraya geldiğimi söyledim." Sesi boğuklaşıyor. "Teşekkür ederim, Bria. Bunu planladığın için. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Kalbim göğsümde parçalanıyor ve gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor. Babam ailemizi zor durumda bırakmış olabilir ama annem harika bir anneydi. Elbette, babamı terk etmediği için bizi bazı berbat durumlara soktu ama bizi sevdi. Ve bu sevgisini bize her gün gösterdi. Brody'nin buna sahip olmadığını anlamaya başlıyorum. Ve bu beni inanılmaz derecede üzüyor.

Yavaşça dönerek ona bakıyorum. "Birinin senin için güzel şeyler yapmasını hak ediyorsun, Brody. Bugün o kişi ben olduğum için gerçekten çok mutluyum."

Keşke her zaman o kişi olabilsem diye düşünüyorum ama bunu yüksek sesle söylememenin daha iyi olacağını biliyorum.

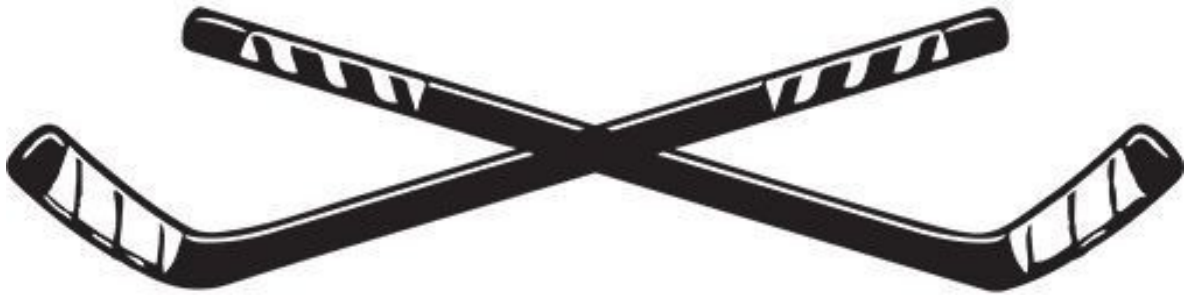
Bana bakıyor, küçük bir gülümsemeyle ve yemin ederim gözleri bir anlığına dudaklarına kayıyor. Ama ben daha fazla düşünmeden bana sarılıyor.

"Sen bir erkeğin sahip olabileceği en iyi arkadaşsın, benim küçük kır çiçeğim." Sesi bedenimde titreşiyor. "Gerçekten bu dünyadaki en iyilerden birisin."

"Teşekkürler," diyorum, sesim gömleğinin içinde boğuklaşıyor. "Sen de öylesin."

Ben sadece onun arkadaşı olmak istedim. Kız arkadaşı ya da takıldığı kız değil. Ama göğsümün içindeki bu his... bana farklı şeyler söylüyor.

Ve bunu durdurmaya çalışmam gerektiğini bilmeme rağmen, bu şekilde hissetmek hoşuma gidiyor.

Brody

Otel odasındaki yatağa uzanıyorum ve bakışlarımı Bria'ya çeviriyorum. "Bunu yiyişine bakmak bile dişlerimi acıtıyor." Onun bir parça akide şekerini sosisli sandviç gibi yemesini izlerken yüzümü buruşturuyorum. "Bu senin inci gibi beyazların için iyi olamaz. Ya bir dişini kırarsan ve ben de sana Joe Dirt demek zorunda kalırsam?"

"Joe Dirt'ün bütün dişleri vardı. Benim de kefalım yok, o yüzden karşılaştırmanın doğru olduğunu sanmıyorum koca oğlan." Omuz silkiyor. "Ve umurumda değil." Dilini dışarı çıkarıp tatlı mor şekerini yalıyor. Sikime doğru bir enerji sarsıntısı gönderiyor. "Bu benim dünyadaki en sevdiğim şeker. Ve bunu her yerde bulamazsın. Ayrıca, daha önce, 'Hayatını yaşa, kızım' demiştin. Ben yaşıyorum."

Parktan çıkarken, çıkıştan önce bir şekerçi dükkânı gördü. Akide şekerini olduğunu görünce -sıradan bir akide şekerini değil, *mor* akide şekerini- elinden tuttu ve beni içeri sürükledi. Şimdi gece yarısı oldu ve sanki elinden alınacakmış gibi o pisliği yiyor.

Dilini dışarı çıkararak gülüyor. "Ağzım şu an ne kadar mor?"

"Patlıcanı patlatmışsın gibi görünüyor." Sırıttıyorum. "Mor bir tane bulmaya ne kadar kararlıydın biliyor musun? Seni kırmak istemem ama hepsinin tadı aynı. Sadece gıda boyası."

"Saçmalık!" Ayağa kalkıyor ve çıplak tahta çubuğu çöp kutusuna atıyor. "Mor en iyisidir. Ve hepsinin tadı aynı değildir."

"Sen öyle diyorsan." Nefes veriyorum. "Sen kaya şekerini bilgisinin kraliçesisin. Yani, o şeye baktığım için bile bana saldıracağını düşünmüştüm."

"Ne diyebilirim ki? Zaman zaman şekerlemeyi severim." Banyoya girip lavaboyu açtı.

"Yarın antrenman için saat kaçta dönmen gerektiğini söylemiştin?" diye sesleniyor dişlerini fırçalarken.

"Beşe kadar olmaz. Bana taktırdığın şapkayla antrenmana gelsem Koç ne derdi sence?"

Banyodan büyük boy bir tişört ve şortla -ki şort olarak nitelendirilebileceğinden bile emin değilim- çıkarken gözlerini şakacı bir şekilde kısıyor. "*Seni ben yaptım* demek ağır bir suçlama olur O'Brien. O şapkayı seviyorsun ve bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Altı yaşında bir çocuk için yapılmış kulaklı bir şapkayı güzel gösterebilirim." Şapkayı tutup kafama geçiriyorum. "Bugün kadınları dövmek zorunda kaldım çünkü beni kovalıyorlardı."

Birden kaşları çatıldı ve elini çıplak göğsüme doğru salladı. "Anlıyorum, şu anda uyumaya gidiyorsun, bu yüzden mantıklı. Ama insan içine çıkmadığın zamanlarda hiç tişört giyiyor musun? Aman Tanrım. İkimizin evinde de ne zaman takılsak üstsüzsün. Sütyenli bir piliç gibisin. Kapıdan girdiğimiz anda, *bam*, memeler ortaya çıkıyor."

"*Galaksinin Koruyucuları*'ndaki Drax gibiyim çünkü o göğüs uçlarındaki kumaş hissinden nefret ediyor. Giysiler daraltıcıdır." Orta boy yatağın ucuna oturuyorum. "Bekle, bana kapıdan girdiğinde ilk yaptığın şeyin memelerini serbest bırakmak olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kesinlikle evet. Nefes almaları gerekiyor." Alay ediyor. "Ben de kot pantolonlardan hemen kurtuluyorum. Kottan nefret ediyorum."

Olması gerektiğini biliyorum, ama sütyenini ve kot pantolonunu çıkarmasından bahsedince aletim tekrar kıpırdıyor. Zihinsel olarak kendime toparlanmam gerektiğini söylemeye çalışıyorum. Hızla en iyi arkadaşlarımdan biri olmaya başladı. Onu becermek bunu mahvedecek. Ve hayatımda bir kez olsun, bunu söylediğime inanamasam da... seks buna değmez.

"Ben kanepayı alacağım." Köşeye doğru el sallıyor. "Yatağa dönüşüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, her yerde uyuyabilirim. Bu konuda titiz değilim."

"Bebeğim, bana karşı koymanın zor olduğunu biliyorum ama yatağı paylaşabiliriz," diyorum alaycı bir tavırla, yorganın üstünü okşayarak. "Sırf anlaşmayı bozmak istemeyesin diye aramıza bir yastık bile koyarım. Kolay olmayacağını biliyorum, özellikle de bu şapkayla. Ama ben sana inanıyorum."

Gözleri köşedeki boktan, eski kanepeden benim oturduğum rahat yatağa doğru kayıyor. Sonunda omuz silkti. "Tamam. Ama eğer pipini bir kez bile hissedersen, onu keserim."

"Öncelikle, onu kesemezsin çünkü rahibe olmayı bitirdiğimde onu kullanmak isteyeceğim. Hem *de çok*. İkincisi, uyurken olanları kontrol edemem. O kışını bana geri vermediğin sürece sorun yok."

Aniden öksürüyor, nefesini içine çekiyor. "Yanlış yuttum," diye hırıltıyor. "Özür dilerim."

"sürece benim için sorun yok." O bana orta parmağını gösterirken yatağa geri dönmeden önce göz .

Ve o uzandığında, ikimiz de tavana bakarken, hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar evimde hissetmediğimi fark ediyorum.

Şimdiye kadar.

Yaşadığım yerden saatler uzaklıktaki bir motel odasında bile, bana tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissettiriyor.

Bria

Garip bir durum. Bu yatakta olmak. Bu adamla. Ona her baktığımda bir şekilde daha da çekici gelen bir adamla. Ama çekiciliğimin ötesinde, arkadaşlığımıza gerçekten bayılıyorum. Onu tanımadan önce düşündüğümünden çok daha fazlası.

Geçmişin izleri hiçbir zaman gerçekten geçmez. Belki kaybolurlar, belki de kaybolmazlar. Ama ne olursa olsun, hayatımızın bir noktasında peşimizi bırakmazlar. Belki de Brody ve benim bu kadar iyi anlaşmamızın nedeni budur. İkimiz de bunu hissettik. Acıyı. Sonsuza kadar sizinle kalan türden.

Brody tanıdığım herkesten daha çok şey yaşadı. Ve ne kadar tuhaf olsa da, bu beni ona duygusal olarak başka hiç kimseye olmadığım kadar bağlı hissettiriyor. Kendini öyle göstermeye çalışsa da o parlak ve mutlu biri değil. Ya da dünyanın geri kalanı öyle olduğunu düşünüyor.

İkimiz de hasarlıyız. Ve belki de bu yüzden birbirimizin iyileşmesine yardımcı olabiliriz.

"Psst, yatak dostum. Uyuyor musun?" Brody karanlık odaya doğru fısıldar.

Yan tarafıma dönerek, ellerini başının altına koymuş tavana bakarken ona bakıyorum. Ay ışığı teninde parlarken dövmeleeri yorganın altından görünüyor.

"Hayır. Tamamen uyanık."

"Aynen. Buradayım, düşünüyorum-"

"Kulağa tehlikeli geliyor." Sırıtiyorum, onu dürtüyorum. "Sen... düşünüyorsun."

"Dediğim gibi, göt herif, düşünüyordum da, gezegendeki en ateşli hatunla aynı yataktayım, o da bebek reyonundan bulmuş olmalı, şort giyiyor ve ben onu becermeye çalışmıyorum bile."

Kaşlarımı çattım. "Uh... tamam mı? Bu ... güzel mi?"

Yan dönerek elini saçlarımın arasından geçiriyor. "Kötü anlamda söylemiyorum. Ben sadece... şey, bu benim normum değil. Ben bu adam değilim. Ama seninleyken öyleyim." Nefes alıyor. "Seninleyken daha iyi olmak istiyorum çünkü bunu benden hak ediyorsun. Yani, senin yanındayken sürekli şaka yapmak zorunda bile değilim. Dinlenebiliyorum."

"Nedenmiş o?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Ayrıca *çok fazla* şaka yapıyorsun. Bir sürü seks şakası. Bir sürü."

"Evet, ama her zaman açık olmak zorunda değilim. Özellikle de canım istemediğinde. Çünkü sen bunu anlarsın. Bunun bir rol olduğunu anlarsınız." Sesi çok samimi ve açık geliyor. "Sana karşı numara yapmama gerek yok çünkü sen de berbat durumdasın Bria. Umarım bunu söylediğim için bir pislik olduğumu düşünmezsin ama bu doğru."

Duraklıyor, yutkunuyor ve ben onun adem elmasının sallanışını izliyorum.

"Bugün beni sadece hayalini kurduğum bir yere götürdün. Garip olduğunu biliyorum. Yetişkin bir adamın Disney World'e gelmek için heyecanlanması. Ama nasıl bir yer olduğunu hep merak etmiştim. Ve senin sayende artık biliyorum. Sana sormama bile gerek kalmadı. Sen sadece... biliyordun. Ve bu konuda utanmama bile gerek yok. Çünkü anlıyorsun. Anladığımı biliyorum."

Bir an için yüzünü inceledim. Benimle konuşurken gözlerinde büyük bir minnettarlık var. Onun için harika bir şey yaptığımı düşünüyor, oysa bencilce, bunu kendim için de yapmıştım.

"Babam geldiğimiz gün Sihirli Krallık'a hiç giremedi." Sözcükler ben onları durduramadan ağızından dökülüyordu. "Arabada bir şey unuttuğunu söyledi. Bize kısa sürede yetişeceğini söyledi. Ama hiç gelmedi. Annem de korktuğu için onu bulmamız için bizi erkenden gönderdi. Babam sadece mücadele eden bir bağımlı değildi, aynı zamanda gerçekten tehlikeli bir kalabalığa da karışmıştı. Ertesi gün eve uyuşturucu almış bir halde geldi." Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissediyorum.

"Acı çektim ama kırılmadım, siz de öyle. Ve bugün gibi günler bunun kanıtıdır. İsteddiğimiz kadar mutlu olabileceğimizin kanıtı. Ve başımıza gelenler... tüm hayatımızı belirleyecek şeyler değil." Gülümsüyorum. "Bu hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Ve bunun nedeni nerede olduğum değil. Oraya gittiğimde kiminle birlikte olduğumdan dolayı."

"Hayatımın en güzel günüydü Bria," diyor bir an sessizleşmeden önce. "Olayları ele alış biçimimin her zaman en iyisi olmadığını biliyorum. Çabuk kavga ediyorum. Kelimelerimi kullanabilecekken agresifleşiyorum. Ama tek bildiğim bu. Babam ona yanlış bakarsam beni fena döverdi. Bazen ona bakmama bile gerek . Varlığım onu çok ," fısıldıyor. "Peki ben çocukken, bugün gittiğimiz gibi yerlere gitmeyi hayal eder miydin? Oradaymışım gibi hikâyeler anlatmak? Bu beni kurtardı." Nefes alıyor. "Bunu sana ve sadece sana itiraf edeceğim, Kır Çiçeği. Bu çok yorucu. Her zaman olmadığım bir şeymişim gibi davranmak."

Eli yanağımı okşuyor. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey, sadece kendim olmama izin verdiğin için teşekkürler. Berbat ve her şey."

Titrek bir nefes alıyorum. Elimi yorganın altından çekip avucumu göğsüne bastırıyorum. "Hiçbir şeymiş gibi davranmana gerek yok, Brody. Sadece kendin ol. Çünkü bu fazlasıyla yeterli."

Birden odadaki gerilim o kadar yoğunlaşıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve ellerim teninde yanıyormuş gibi hissediyorum. Gözleri tekrar benimkilere kayarken ve birbirimize bakarken içimde oluşan donuk sızı açıkça belli oluyor.

"Brody," diyorum sesim o kadar kısık çıkıyor ki kendimi zar zor duyuyorum.

"Yapmamalıyız," diye mırıldanıyor, belli ki o da bunu hissediyor. "Bu arkadaşlığı kaybedemem."

"Evet. Ben de öyle." Nefes alışım her saniye daha da düzensizleşiyor. "Bu... karmaşık olurdu."

Kimin önce göz kırpacağına dair tam bir bakışıyoruz ve beni kendisine doğru çeken o oluyor, dudakları dudaklarıma saldırırken iki eliyle yüzümü kavıyor.

Öpücüğü vücuduma aynı anda gönderilen milyonlarca elektrik şoku gibi. Tekrar ve tekrar. Dudakları beni uyandırıyor ve sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum, solgun bedenimin yavaş yavaş canlanmasını izliyorum. Beni öpüşünde daha önce başka bir insandan hiç hissetmediğim bir ihtiyaç var. Ve benim de onu öpüşümdeki çaresizlik çok açık.

Sanki hayatım boyunca öpücüğü beklemişim de haberim yokmuş gibi. öpücükler mi? Var olduklarını bile düşünmemiştim.

Dudaklarına karşı inliyorum, ellerinden biri karnımdan aşağı inip şortumun üst kısmında durduğunda titriyorum. Eli daha da aşağı kaymaya başlıyor ve ben ürperiyorum. Ama sonra kapıdan geçen biri bağırıyor ve dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor, elini yanağımdan çekip parmak uçlarını bedenimden ayırıyor.

Elini yüzünde gezdirirken hoşnutsuzdu. "Özür dilerim. Ben, uh... siktir. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diye homurdanıyor ve yatağın diğer tarafına doğru ilerliyor. "Böyle şeyler yapamayız."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken hâlâ nefes nefese kalmış durumdayım.

"Neden olmasın?"

"Çünkü ikimiz de seks yapmamaya çalışıyoruz. Lanet bir anlaşma yaptık. Ve eminim ki bu anlaşmaya sikimi içine sokmamam da dahildi. Bu da tam olarak eğer birisi

Koridor beni geçirmeseydi," diye karşılık veriyor. "Seks işleri karıştırır. Biz arkadaşız. Arkadaşlar sevişmez."

Cesaretimin kırıldığını hissederek ve bana bakmasını istemeyerek yanıma dönüyorum. "Bria, kızma." İç geçiriyor. "İstemediğim değil. Güven bana... İstiyorum. *Gerçekten çok kötü.*" Duraklıyor. "Ama benim için çok şey ifade ediyorsun."

"Yanlış kafayı kullanarak her şeyi berbat ettin." "Sana kızgın değilim," diye mırıldandım.

"Öylesin. İşte bu yüzden az önce olanlar bir daha olamaz. Bu her şeyi tuhaflaştırır. Ve konu sen ve ben olunca, tuhafılık istemiyorum." Yaklaşıyor ve eli omzumu okşuyor. "Bana kızgın olmanı istemiyorum, Bria. Aslında... bunun düşüncesine bile katlanamıyorum."

Boynumu bükerek ona bakıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Kızgın değilim," diye fısıldıyorum, gözlerindeki endişeyi görerek. "Ve... haklısın. Seks işleri çok daha karmaşık hale getirir." Yutkunuyorum. "Buna değmez."

"Hayır, değil." diye cevap vermeden önce gözleri benimkileri yakıyor. Nefes alıyor. "Üzgünüm, Kır Çiçeği. Günümüzü berbat etmek istememiştim."

"Bugünü hiçbir şey mahvedemez." Yanağımı tekrar yastığa dayamadan önce gülümseyerek ona güvence veriyorum. "İyi geceler, Brody. Tatlı rüyalar."

"İyi geceler," diyor usulca ve sonunda tekrar uzanırken yatağın kaydığını hissediyorum.

Sanırım fiziksel çekimin kaçınılmaz olacağını bilmeliydim. Ama bununla savaşımalıyım. Bu arkadaşlık özel. Ve seks için her şeyi bir kenara atmayacağım.

Seks muhtemelen bu dünyanın dışında iyi olacak ve muhtemelen... sonunda... orgazmın nasıl bir his olduğunu bilecek olsam bile.

Brody

"Seni aptal orospu çocuğu!" diye kükrüyor babam, uzun saçlarımdan tutup beni yukarı doğru çekiyor. "Karnen postayla geldi ve şimdi, sen çok aptal olduğun için, bir toplantı için okula gitmek zorundayım!" Bacağını geri çekip göğüs kafesime göndermeden önce beni yere çarpıyor.

Her şey acıyor, ama sonunda, her zaman olduğu gibi, uyuyor.

Bana birkaç darbe daha indirdikten sonra eğildi ve gömleğimi kavradı. "Ölseydin bu dünya daha iyi olurdu, seni işe yaramaz çocuk. Orospu annen seni istemedi ve şimdi ben seninle sıkışıp kaldım. Gezegene bir iyilik yapıp gözlerinin arasına bir kurşun sıkmalıyım. Ama hapse girmek istemiyorum."

"Özür dilerim baba," diye kekeleyorum. "Çalışacağım, okulda daha çok çalışacağım." Dudaklarımdan zorla dökülen her kelime karnımı yırtıyor ve irkilmeme neden oluyor.

"Evet, eminim yapacaksın. Aptal çocuk." Bira ve sigara kokuyor. Soğuk siyah gözleri bana nefretten başka bir şeyle bakmıyor.

Beni ayaklarının dibindeki bir yığının içine bırakarak, uzaklaşmadan önce ayağıyla beni bir kez daha itiyor.

Ben ölürsem daha iyi olacak tek şey dünya değil. Ben de daha iyi olurum.

Keşke büyükanneme gidebilsem ama o kadar çok çalışıyor ki sadece bazen gidebiliyorum. Babamın bana yaptıklarından nefret ediyor. Ama o onun oğlu. Ve o da ondan korkuyor. Ayrıca, son kez onunla bu konuda konuşmaya çalıştığımda... sonu iyi bitmedi. İkimiz için de.

Kollarımı dizlerime dolayarak sallanıyorum, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Çünkü ağlamak bebekler içindir ve bu sadece babamın benden daha fazla nefret etmesine neden olur. Ama ayak seslerinin bana doğru geldiğini duyduğumda, bir tur daha için geri döndüğünü anlıyorum. Ve okulu daha fazla kaçıracağım çünkü yüzüm ve vücudum cehennem gibi görünürken derse nasıl gideceğim?

Bir itme hissi beni kâbusumdan çekip çıkarıyor ama gözlerimi açmam birkaç saniye sürüyor. Ve açtığımda etrafıma bakıyorum. Nerede olduğumu unutuyorum.

"Brody," diye fısıldıyor Bria, avucuyla alnıma dokunarak yanımda olduğunu hatırlatıyor. "Sen... uykunda mırıldanıyordun." Işığ ı yakıyor ve yüzü solgun görünüyor. Mırıldanmaktan kastının ağlamak olduğunu biliyorum. "Yanıyorsun." Gözleri üzüntüyle bana bakıyor. "İyi misin?"

Kalbim hızla çarpıyor ve derim yanıyor. Ama yine de, öyle görünmediğ inden emin olmama rağmen sırtıtmaya çalışıyorum.

"Oh, evet, iyiyim. Sadece beni ürkütücü bebeklerle yaptığın o lanet gezintiyi hayal ediyorum."

Eli yanağ ıma doğru hareket ediyor. "Değ ildin. Ama sorun değ il." Kollarını bedenime doladı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, tavana bakarak.

"Tamam. O zaman buna gerek yok." Vücudunu bana yasladı. "Artık güvendesin. Uyumaya git. Ama bana ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Bu rüyayı -diğ er sayıs ız rüya gibi- sayamayacağ ım kadar çok gördüm. Keş ke sadece kabus olsalardı, ama gerçek ş u ki, geldikleri kadar gerçekler. Ş u an değ il de geçmiş ten olmaları dış ında. Yine de iç lerindeki o öfkeli sikiş yıllar sonra bile peş imi bırakmıyor.

Elimi vızıltılı baş ımın üzerinde gezdiriyorum, babamın beni saç larımdan çektiğ i hissi kâbusumdan kalma tazeliğ iyle beynimde.

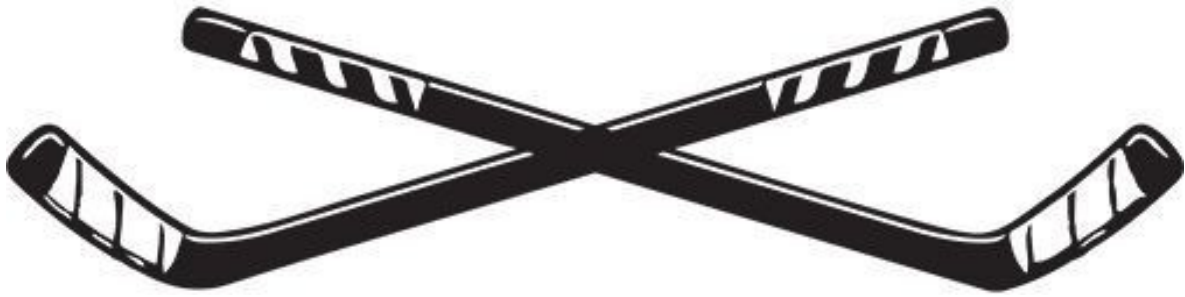
Çocukken saç larımı nadiren kestirirdim. Büyü kannem elinden geldiğ ince sık keserdi ama çok meş guldü. Ve onun saç kesimi büyü k bir makas ve bir kaseden ibaretti. Ben sınıftaki o çocuktum. Kirli, dağ ınık saç ları ve ikinci el kıyafetleri olan. Bu yüzden, bunu yapabilecek yaş a gelir gelmez saç larımı . O gün bugündür de saç larımın ş u anki halinden daha uzun olmasına dayanamıyorum.

Bria'nın uyumadığ ını biliyorum. Uyumadan önce ona ihtiyacım olup olmadığ ını görmek için beklediğ ini biliyorum. Gerçek ş u ki, ş u anda sadece kollarımda olması bile beni kurtarıyor. Ve o bana yakinken, onun tatlı vanilya kokusunu iç ime çekiyorum... ve kalp atış larım yavaş lıyor ve nefes almam kolaylaş ıyor. Tekrar uykuya daldığ ımı hissediyorum ç ünkü ç ılgınca bir nedenden ötürü kendimi daha güvende hissediyorum.

Asla bir melek istemedim. Ç ünkü bir melek benimle baş a çıkamazdı.

Bria Collins kimsenin meleğ i olmayabilir ama benim kurtarıcım olabilir.

12

Brody

Takım devre arasında soyunma odasında oturmuş, Koç LaConte'ye bakıyor ve bize neyi yanlış yaptığımızı anlatıyor. Yüzü kıpkırmızı ve masum bir seyirci olsaydınız, sadece yüzüne bakarak dünyanın en boktan oyununu oynadığımıza ve buzda olmayı hak etmediğimize yemin ederdiniz. Ama çocuklar ve ben biliyoruz ki bu sadece onun yüzü. İçten içe hepimizi seviyor. O sadece huysuz bir piç.

Link gibi.

Koç konuşmasını bitirdikten sonra Cam yerini aldı tam ortamızda durdu. "Onları aşağıda tutuyoruz. Yorulduğunuzu biliyorum. Ben de yoruldum. Ama işte bu. Önemli olan bu. Ya şimdi ya hiç, bebeğim. Hepiniz bu galibiyeti istiyorsunuz, bunu biliyorum," diyor Cam konuşmasını tamamlarken. "Ve buraya kadar kaybetmek için gelmedik, değil mi?"

Ekip başını sallar ve bazıları "Hayatta olmaz" diye bağırır.

Sadece ara vermiş olabiliriz ama şimdiden yorulduk. Ben de dahil. Gerçi, kışım günah kutusunda olduğu için, muhtemelen dinlenmiş hissetmeliyim. Ama buzun üzerindeki her saniye tam bir kan banyosu oldu ve ben bile zamanın dolmasına hazırım.

Cam hepimize bakıyor, gözleri benimkilere takılıyor. "Ee, ne diyorsun O'Brien?" Çenesini yukarı kaldırıyor. "Bunu yapmaya hazır mısın? Bu orospu çocuklarına daha iyi bir takım olduğumuzu kanıtlamaya?"

Ayağa kalkıp başımı sallıyorum. "Sen. Biliyorsun. Biliyorsun. Buraya biraz Gatorade içmeye ve biraz kış tekmelemeye geldim. Ve Gatorade'im yeni bitti, Cap."

Sırıttıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Link ve Hunter'a doğru dönerek kollarını iki yana açar. "Ne dersiniz beyler?"

"Bu bir soru mu?" Link gözlerini kısar. "Buraya kaybetmek için gelmediğime eminim."

"Aynen," diye ekliyor Hunter. "Seninleyiz Kaptan. Yenilgisiz sezona doğru ilerlemeye devam edelim."

"Huff? Gentry?" Cam takımın geri kalanına bakıp isimlerini sonra hepsinin başını sallamasını ya da sopalarını kaldırmasını izliyor. "Pekâlâ o zaman, toplanın. Kurtlar üç deyince."

"Bir, iki, üç... KURTLAR!" Hepimiz soyunma odasından çıkıp buza doğru ilerlemeden önce tezahürat yapıyoruz.

Geçen sezon Frozen Four'a katılma şansımız elimizden alındı çünkü Cam kendini sakatlamak zorunda kaldı. Ve dürüst olalım. Cam bu takım için büyük bir değer. O olmadan, kaybolurduk.

Bu sezon, hiçbir şey bizi oraya ulaşmaktan alıkoyamaz. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde. Yaralanmalarını önlemek için takım arkadaşlarımı balonlu naylonla sarmam gerekse bile saracağım. Bu sezonu daha da tatlı kılabilecek tek şey namağlup kalmamız. Ama daha yılın çok başındayız. Çok şey olabilir. Ama olumsuz düşüncelerin beynime girmesine izin vermeyeceğim.

Cam'in kız arkadaşına ve kızına el sallayışını izliyorum ve gözlerim daha ileriye baktığında anne babasını ve kız kardeşini de görüyorum.

"Bütün lanet aile seni Güney Carolina'ya kadar takip etti, ha?" Yan tarafını dürtüyorum.

Aptal gibi gülümseyerek başını gururla aşağı yukarı sallıyor. "Evet. Bunca yolu sırf bu buzun üzerinde diske vuruşumu izlemek için geldiklerine inanmıyorum." Isla'ya bir öpücük konduruyor. "Çok güzel."

Kalbim garip şekilde ağrıdığına kendimi kocaman bir korkak gibi hissediyorum ama buna rağmen sırtıyım. Her zaman yaptığım gibi. "Onları hayal kırıklığına uğratmasan iyi olur Hardy. Taşaklarını oynat. Ben de aynısını yapacağım."

"Evet, efendim." Kıkırdıyor.

Kayarak uzaklaşıyorum, üzerime düşeni yapmaya hazırlanıyorum. Kafamı oyuna geri döndürmek için kendime zihinsel bir moral konuşması yapmak zorundaydım. Çünkü nedense Cam'in ailesinin onu desteklediğini görmek, maçlarımı izlemeye gelen tek bir kişi bile olmadığını fark etmemi sağladı.

Ta ki Bria'ya kadar. Ve o son maça ona verdiğim formayı giyerek geldiğinde, buna bayıldım. Onun orada olmasına alışabilirdim, orası kesin. Özellikle de sadece benim için orada olduğunu bilmek. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, sanırım onu biraz fazla sevmiş olabilirim. Kamerasıyla fotoğraf çekerken gözlerim birkaç kez ona takıldı. Daha da sert oynadım çünkü onun orada olduğunu biliyordum. Ve bunun kesinlikle kamerayla hiçbir ilgisi yoktu, her şey onunla ilgiliydi.

Ve bu hiç iyi değil.

Bria

"Evet!" Brooks'un maçı kazanmasını barın üstündeki ekranda izlerken küçük bir mutluluk dansı yaparak fısıldayarak alkışlıyorum.

İnsanlar havaya sıçrarken her yer alkıştan yıkılıyor. Bu kampüsle ilgili bir şey mi var? Hokey ve futbol sadece sevilmiyor. Onlar bir yaşam biçimi. Bir din de diyebilirsiniz. Ve eğer bu dine katılmazsanız, kendinizi birçok insanla aranız açıkken bulabilirsiniz.

Muhtemelen bir süre anlamayacağını bildiğim halde kendime engel olamayarak Brody'ye bir mesaj gönderiyorum.

Tanrım, birine hava mı atıyorsun koca adam? Ayrıca, günah kutusu aslında bir mola sandalyesiye, sen ciddi kötü bir çocuksun.

Ben: Ve hayır, bunu garip ya da cinsel bir şekilde söylemedim. O yüzden sapıklık yapma.

Onu son maçında izlemeyi çok sevdim. Orada, o arenada, o yükselirken, bu dünyaya yapmak için geldiği çok açık olan şeyi yaparken yaşadığım tüm deneyim inanılmazdı. Ve doğrusu, onu televizyon ekranından izlemek yerine başka bir maça gitmek için sabırsızlanıyorum.

Onun formasını giymeyi daha da çok seviyordum. Diğer birçok kadının üzerinde onun forması vardı ama aslında *onun* kendi forması olmadığını biliyordum. Sadece fark edilmeyi umarak hediyelik eşya dükkanından almışlardı. Sadece arkadaş olmamız bile benim için önemli değil. Çünkü onu bana verecek kadar beni düşünüyordu.

Telefonumu cebime geri sokuyorum ve bara bakmaya ve tezgahları silmeye geri dönüyorum. Bu gece burası tam bir çılgınlıktı ve keşke geçen hafta Brody ile Disney World'e gittiğim güne geri dönüp o günü tekrar yaşayabilseydim diyorum. Öpüştüğümüz kısım hariç çünkü... evet, beni reddettiğinde utanç vericiydi. Ama o kesinlikle haklı. O benim en iyi arkadaşım oldu ve ben de onu kaybetme riskini almak istemiyorum. Zaman onunla seks yapma fantezileri kursam bile.

"Affedersiniz, buranın en büyük kolasını alabilir miyim?" diyor arkamdan tanıdık bir ses ve dönüp annemi gördüğümde yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Anne!" Barın arkasından ona doğru koşarak ciyaktım. "Ne yapıyorsun burada?!"

Kollarımı ona , o da beni sıkıyor. "özledim. Yarın işten izinliyim, o yüzden düşündüm ki... canı cehenneme, Georgia'ya gidiyorum."

"Bunu yaptığına çok sevindim." Ona bir kez daha sarılıyorum. "En fazla bir saat içinde çıkmış olurum. Bu gece kapatmıyorum, yani o kadar geç olmaz." Köşedeki kocaman bekârlığa veda partisini göstererek yüzümü buruşturuyorum. "Umarım yakında giderler ve kendilerine bir striptiz kulübü falan bulurlar."

Onu bıraktığımda, barın sonunda bir yere oturuyor. "Burada bekleyeceğim, tatlım. Hiç acelem yok." Elime uzanıp onu sıkıyor. "Tanrım, B, seni özledim."

"Ben de seni özledim. Hem de çok." Gülümsedim. "Kontrol etmeye devam edeceğim. Yakında döneceğim."

Bara geri dönmek için döndüğümde telefonum titriyor.

Brody: Aklının çukurda olduğunu söyleyebilirim. Yaramaz, cinsel düşüncelerim yoktu. Yoktu.

Brody: Tamam. Belki sadece bir tane. Bu mola sandalyesi cinsel içerikli olsaydı ne olurdu? Çıplak mı olurdum yoksa...

Brody: Mesaj bile. Havadan konuşalım. Dışarısoğuk, ha?

Mesajında dudaklarımın kenarları kalkıyor. Biraz uygunsuz olmaktan başka bir şey yapamıyor. O böyle biri.

Ben: Hava iğrenç. Bütün gün yağmur yağdı.

Ben: Çok iyiydin. Gurur duy, O'Brien! Yaramaz bir çocuk olsan bile!

Brody: Eğer bunun yaramazlık olduğunu düşünüyorsan...

Brody: Tekrar söylüyorum, cevap yazma. Bu boku halledeceğim.

Brody: İşler nasıl? Çok içki içiyor musun?

Ben: Çok meşgulüm. Şu anda ukala, kendini beğenmiş pisliklerin olduğu sinir bozucu bir bekarlığa veda partisiyle uğraşıyorum. Ve daha önce de yirmi birinci yaş günü. Bu gece kapatmadığıma sevindim.

Brody: Seni taciz mi ediyorlar?

Ben: Hayır, baba. Sadece iğrençler ve üniversite barında çalışmak gibi bir hayat tercihim sorgulamama neden oluyorlar.

Mesajdan çıkmadan önce telefonum çalıyor ve ekranda onun adı yazıyor. Kaşlarımı çatarak parmağımı üzerinde kaydırıyorum ve aramayı cevaplıyorum.

"Hey, işte benim hokey yıldızım." Telefonda beni göremediği için şükrederek sevimsiz bir gülümseme takınıyorum.

"Eğer o piçler saygısızlık yapıyorsa, telefona verin o piçleri." Sesi nefes nefese ve kızgın. "Ben ciddiym, Bria."

"Whoa, sakın ol." Gülüyorum. "Fazlalık yapıyorsun. Ben bir barda çalışıyorum. Her gün bir sürü dangalağın geldiği bir barda. Ben büyük bir kızım, O'Brien. Kendimi idare edebilirim."

"O zaman saygısızlık mı yapıyorlar?" diye homurdanıyor. "Tanrı . Telefonu onlara ver."

"Hayır!" Sonunda patladım. "Bir bara gidip genç ve seksi bir barmen gördüğünde eminim sen ve arkadaşlarının yaptığından daha fazla saygısızlık yapmıyorlar. O yüzden kes şu saçmalığı."

"Bria" -sesi öfkeyle karışık- "Ben sikişmiyorum-"

"Brody, bu gece iyi oynadın. Seninle gurur duyuyorum. Gerçekten gurur . Ama dürüst olmak gerekirse, canın cehenneme," diye tıslıyorum telefona, kimsenin bana bakmadığından emin olarak. "Mağara adamı gibi davranıyorsun ve bunu hiç takdir etmiyorum. Şimdi izin verirseniz, yapmam gereken bir iş var. İyi geceler."

"Br-"

Adımı söylemeye fırsat bulamadan aramayı sonlandırıyorum. Ve bir dakika içinde üç kez geri aramaya çalıştığımda, lanet şeyi kapatıyorum. Çünkü bu gece zaten çok yorgunum. Yapmaya çalıştığım son şey onun barbar kıcıyla uğraşmak.

Brody

Otel odamda volta atıyorum, zihnimi kapatamıyorum. Ve sonra biraz daha yürüyorum.

"Siktir!" Elimi duvara vurarak bağıyorum. "Lanet olsun!"

Neden her şeyi berbat etmek zorundayım? Neden normal bir insan olamıyorum?

Onu kızdırdığımı biliyorum. Ve bu yüzden saatlerdir bana cevap vermediğini de biliyorum. Ama elimde değildi. Bu gece Kulüp 83'te pislikler olduğundan bahsedince sinirlendim. Sadece onu korumak istedim ve saatlerce uzaktayken bunu yapamam.

Birinin onu taciz edeceği düşüncesi, kendime sakin olmamı bile söyleyemeden beni kıpkırmızı yaptı. Mesele onun kendini koruyup koruyamayacağı değildi. Birinin ona zarar verebileceği gerçeği idi. Ve şimdi, eve sağ salım varıp varmadığını ya da rızası dışında tutulup tutulmadığını bilmemin hiçbir yolu yok... üstelik ben hiçbir işe yaramazken.

Benim ama bu onu korumayacağım anlamına .

-Çünkü ben öyleyim. Ailem için hiçbir zaman bir bok yapmadım. Arkadaşlarım *benim*

Kan. Yani benim için o kız artık aileden biri.

Sabah o aptal otobüse binip Brooks'a döndüğümüzde çok minnettar olacağım. Onu kızdırdığımı biliyorum. Ama şimdi, bunu düzeltmeliyim.

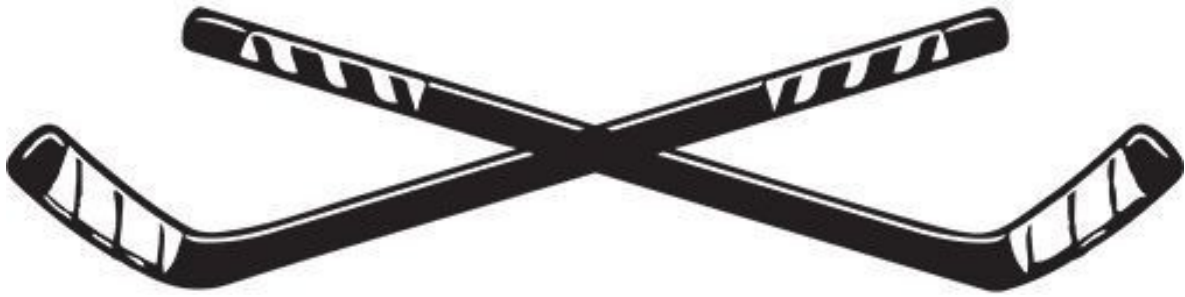
Bana kızgın olduğu düşüncesi midemi düğüm düğüm ediyor ve tek lobideki bara gidip kafayı bulmak olsa da, bunun beni daha iyi hissettireceğini umarak bunu . Bu gece yeterince sıçıp batırdım.

Hiç kimse için daha iyi olmak zorunda kalmadım. Ama onun için en azından denemek istiyorum.

Ona bu şekilde tutunarak ateşle oynuyorum. Ama kendimi yanmaya hazırlıyorum çünkü bu bile şu anda onu kaybetmekten daha iyi görünüyor.

Bana kızgın ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Beni gerçekten geçmişinde bıraktığında ne halt edeceğim? Ve bu kız nasıl oldu da bu kadar kısa sürede ruhumun bu kadar derinine inebildi?

13

Bria

Annemin ziyarete gelmesi gerçekten bir hediye idi. Bazen annelerimize ihtiyacımız olur. Görünüşe göre bugün de o günlerden biriydi. Ve işin en çılgın tarafı, dün gece kalmaya gelene kadar ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile.

Güne kampüste uzun bir yürüyüşle başladık ve kahve dükkanına giderek bitirdik. Ona yeni bir en iyi arkadaş edindiğimi bile söyledim. Ona bir erkek olduğunu söyledim. Sadece aptalca güzel ve delicesine karizmatik olduğu detayını atladım. *Küçük patatesler, değil mi?*

Bu sabah telefonumu açtığımda bir düzine kısa mesaj ve birkaç sesli mesaj buldum. Hepsi Brody'den. Annem birkaç saat içinde ayrıldığında onu geri aramayı planlıyorum, ama şimdilik... Davranış şeklinden tedirginliğimin yatışmasına izin veriyorum.

"Bebeğim, hemen duşa gireceğim, sonra da fotoğraf laboratuvarında çektiğin fotoğraflara bakabiliriz." Ellerini birbirine çırpıyor. "Tüm yaptıklarını görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Çok heyecanlanmayın. Berbat olabilirler." . "Ciddiyim."

"Olmayacak." Banyoya gitmeden önce alay ediyor.

Fotoğrafçılık derslerimden birinde, tüm çalışmalarımızı geliştirip binada sergilediğimizden bahsetmek gibi bir hata yaptım. Şimdi, söz konusu çalışmayı görmek istiyor ve ben de umduğum kadar iyi olmadığından endişeleniyorum.

Biri kapıyı çalıyor ve ben neredeyse sıçıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanarak kapıya doğru yürüyorum.

Kapıyı açtım ve karşımda Brody duruyordu. Üzerinde eşofman altı ve başka bir Brooks Hockey kapüşonlu tişörtü vardı. Saçları karmakarışık, gözünü bile kırpmamış gibi görünüyor. Gerçi deplasmanda oynadıkları ve kazandıkları bir maçta dün gece ne kadar eğlendiğini tahmin etmek zor.

"Bria," diyor, beni gördüğüne neredeyse şaşırmış bir halde. "Bana kızma, lütfen."

Benden nefret edemezsin. Bunu kaldıramam."

Kalçamı kapıya dayayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Nefret güçlü bir kelime. *Kızgın mısın? Kızgın?* Bunlar daha uygun."

"Özür dilerim." Bir adım daha yaklaşarak elini ensesinde gezdiriyor. "Ben sadece... Aileme karşı korumacı davranıyorum."

Herkesin komik, kaygısız, tam bir fuckboy olduğunu düşündüğü adam gitti. Geride ise güvensiz, korkmuş ve herkesin ondan vazgeçmesine alışmış çocuk kaldı.

"Brody, bok kafalıların olacağını bile bile barda çalışmayı seçtim." Omuz silkiyorum. "Kendimi idare edebilirim."

"Ben sadece... Bilmiyorum, Bria. Sanırım endişelendim. Ve aklımı kaybettim." "Evet, kaybettin. Tamamen mantıksız bir şekilde. Ben senin kızın değilim,

Brody," diye mırıldanıyorum, yere bakarak. "Florida'da bunu açıkça belirtmiştin. Birinin bana asılması neden umurunda olsun ki?"

"Sana saygısızlık edip etmediklerini önemsiyorum," diye düzeltiyor beni. "Seni kendini güvende hissetmeyeceğin bir duruma sokmaları umurumda." Vücudunun kaskatı kesilmesini izliyorum. "Kendini güvende hissetmeni asla istemiyorum. *Asla.*"

Ben onun gözettiği küçük bir kız kardeş gibiyim. Minnettar olmalıyım ya da gurur duymalıyım. Bunun yerine, sinirlendim.

Ama tüm bu davranışlarının çocukluğuna dayandığını biliyorum. Kızamam. Olmak istesem bile.

"Arkadaşım olmak istiyorsan, kurtarılması gereken zor durumdaki bir genç kızmışım gibi davranamazsın. Sana söz veriyorum, çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar boktan durumlar yaşadım. Ben güçlüyüm."

"Güçlü olduğunu biliyorum. Ben sadece... sanırım öyle olmanı istemedim." Uzanıp parmak uçlarıyla bileğime dokundu. "Daha iyi olmak için elimden geleni yapacağım. Sadece lütfen," diyor sıkıntılı bir ifadeyle, "*lütfen* telefonunu bir daha kapatma."

"Doğru ya, eminim bütün gece uyutmamıştır seni." Alay ettim. "Eminim sen *gerçekten çok* üzgünüm."

"Öyleydin," diye . "Uyuyamadım bile." "Ne?"

Fısıldıyorum. "Anlamıyorum."

"Bana kızgın olduğunu biliyordum," diye mırıldandı. "Seni çoktan kaybettiğimi sanmıştım."

Ona sarılmadan önce birkaç kez nefes alıp veriyorum. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın, O'Brien. Ama lütfen, Tanrı aşkına, Lifetime filmlerindeki erkek arkadaşlar gibi davranma. Birincisi, sen benim erkek arkadaşım değilsin. İkincisi, bu ürkütücü."

"Lifetime'ı seviyorum," diyor ciddi bir tonda. "Aslında orada oldukça iyi sapkınlıklar var. Yasak falan. Hoşuma gidiyor."

Göğsünü itiyorum ve o da beni kendine doğru çekip hafifçe ileri geri sallıyor.

"Özür dilerim. Daha iyi olmaya çalışacağım. Sadece kavga moduna geçme içgüdüsü." Başını geriye çekip bana baktı. "Seni eğlenceli bir şeyler yapmaya götürmeme ne dersin? Hıyarlığımı telafi etmek için."

"Bunu çok isterdim," diye itiraf ediyorum beni bırakırken. "Ama, aslında, annem
-"

"Merhaba." Annem bir anda ortaya çıktı. "Sen Bria'nın yeni arkadaşı Brody olmalısın." Ona yukarıdan aşağıya bakıyor ve hoş bir sürpriz olduğunu söyleyebilirim. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Nina."

Gülümsüyor. "Bria'nın neden bu kadar tilki olduğunu anlayabiliyorum." Göz kırptıyor ve elini ona uzatıyor. "Çok iyi bir kız yetiştirmişsiniz. Memnun oldum Bayan Collins."

Annemin yüzü kızarıyor ve ben de içimden kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Brody sizi kıvrandıracak ve yanaklarınızı yakacak türden bir enerji yayıyor. Bunu durduramıyor bile; o böyle biri.

"Neyse, ben sizi yalnız bırakayım. Gününüzü böldüğüm için üzgünüm ama gelip birkaç dakikalığına kız arkadaşımı görmem gerekiyordu." Çenesini bana doğru kaldırdı. "Beni sonra ara, bebeğim."

O anda annemin tam olarak ne düşündüğünü biliyorum - arkadaştan daha fazlası olmalıyız çünkü bana aynı nefeste *kızım* ve *bebeğim* dedi. Ama benimle sadece böyle konuşuyor. Kız olan tüm arkadaşlarıyla da böyle konuşuyor olabilir.

Bunu düşünmek bile omuzlarımı biraz olsun çökertiyor. Sanırım ona ait olduğumu hissetmek hoşuma gidiyor.

Dönmeye başladığında annemin sesi onu durdurdu. "Bekle, Brody." Bana endişeyle bakıyor. "Öğleden sonra yola çıkmadan önce Bria beni fotoğraf çalışmalarını görmeye götürecektir. Sen de bize katılmalısın."

Ona bakarken gözlerim pizza büyüklüğünde açılıyor olmalı. "Anne, resimlerimi görmek istemiyor," diye mırıldanıyorum ve şimdi, neden gitmesini istemediğimi çok iyi bildiğim için yüzü yanan kişi benim. "Gerçekten gelmek zorunda değilsin, Brody." Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Eminim meşgulsündür. Çok meşgulsün."

"Kız arkadaşımın işini görmeye mi gidiyorsun? Başka bir şey söyleme." Sırıttıyor. "Hayatta olmaz, Wildflower. Bunu kaçırmayacağım. Ayrıca, annen beni davet etti, bu yüzden gitmem kibarlık olur. Değil mi, Mama Collins?"

Annem gülüyor, Brody tarafından tamamen şaşırtılmış. "Doğru. Sanırım öyle!"

Sorun şu ki, çektiğim bazı fotoğraflar var - aslında çok fazla - gerçekten görmesini istemiyorum. Çünkü onun bir sürü fotoğrafını çektim... ve bu beni bir sapık gibi gösterebilir.

Burada bir şey yok.

Brody

Gelip izlediği maçtan bazı takım arkadaşlarımla birlikte çekilmiş aksiyon fotoğraflarına hayranlıkla bakıyorum. Ona giymesi için formamı vermiştim.

Orada olduğunu ve fotoğraf makinesini çıkarıp fotoğraf çektiğini biliyordum. Ama mesele şu ki... bunlar sadece fotoğraf değil. Her birine baktığımda, buza geri döndüğüme yemin edebilirim. Kalabalığın tezahüratlarını ve takımların bağırışlarını duyabiliyorum.

Utanmış olduğunu bilerek ona bakıyorum. Utanmamalı. Gurur duymalı. *Gerçekten* gurur duymalı.

"Bria," diye mırıldanıyorum, parmağımın ucuyla Cam'le çekilmiş bir fotoğrafa dokunuyorum. Kazandıktan sonra yüz maskemi kavırıyor. "Bunlar inanılmaz." Diğer takımdan iri bir adamı kontrol ederken çekilmiş bir fotoğrafımı gösteriyorum. "Şu haline bak, benim deliliğimi sanat gibi gösteriyorsun."

"Bu bir çeşit sanat, Brody." Beni dürtüyor. "Bunları çektiğimi sana söylemediğim için üzgünüm. Sadece takımın güzel fotoğraflarını çekmek istedim." Kızarıyor ve bu çok sevimli. "Sanırım asıl ilham kaynağı sendin."

"Bunlar harika," diyorum ona, diğerlerine bakarak. "Kamera lensinin arkasında olmalısın. Önünde değil." Arkamıza bakarak annesinin bakmadığından emin oluyorum. "Ayrıca, bu ateşli vücut ve güzel yüz en son çekime gittiğimizde neredeyse kamerayı eritiyordu."

Kollarında ve boynunda tüylerin diken diken oluşunu izliyorum ve nedense bu bende ona başka bir şey söyleme isteği uyandırıyor. Daha da iyi bir tepki almasını sağlayacak bir şey. Yine de bu dürtüyle savaşıyorum. Çünkü biz arkadaşız. Ve arkadaşların birbirlerini çıplak düşünmemeleri gerekir.

Bu beni hala yapmaktan alıkoymuyor.

Ayrıca, annesi yakınlarda ve kızına sapıklık yaptığını duymaktan hoşlanacağını sanmıyorum.

Diğer çalışmalarına da bakıyorum - binalar, göl, sokaklar, gün doğumu ve diğer şeyler - ve hepsi de aynı derecede harika. Ama spor resimleri? Bu dünyanın dışındalar. Ve o anda Koç'la daha fazla fotoğraf çekmesi için konuşmam gerektiğini anlıyorum.

Birden, mandallara asılı bir tane gördüm. Ama bu onun aldığı değil. Biri onun fotoğrafını çekmiş.

Dikkatlice klipslerden indirdim. "Bunu kim aldı?" Ona bakıyorum, başka yere bakamıyorum.

"Benimle aynı sınıfta olan bir arkadaşım, Annie. Bu bizim ilk ödevimizdi, sadece kameralarımızın için. Görevlendirildiğimiz kişinin fotoğrafını çekmemiz gerekiyordu ama bunu onun haberi olmadan yapmamız gerekiyordu." Omuz silkiyor. "Muhtemelen çöpe atacağım. Neden kendi fotoğrafıma ihtiyacım olsun ki?" Resimdeki kız kampüste süzülen, iyiymiş davranan kız değil. Onun yerine, üzgün ve boş görünüyor. Her duygunun yüzüne çıkmasına izin veriyor çünkü kimsenin onu görmediğini fark etmemiş. İzliyordum.

O kırılmış. Ama onu düzeltmek istemiyorum. Çünkü o zaman artık benim gibi olmaz.

Annesine tüm çalışmalarını göstermeyi bitirdiğinde, bu resmi sonsuza kadar saklamam gerektiğini biliyorum. Çünkü bir gün arkadaşım olmaktan yorulduğunda onu kaybedeceğim. Ve en azından onun gözlerinin benimkilerle aynı hiçlikle dolduğu anın bir fotoğrafına sahip olursam... belki bu daha az acı verir.

Ona son bir kez daha bakıyorum. Yüzünün her bir santimi hüznle kusurlu. Ve sanırım bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel resim.

Bria

Brody'nin annemle geçirdiğim güne sorunsuz bir şekilde uyum sağlaması beni korkutuyor. Hem de çok. Korkutmaması gerektiğini biliyorum çünkü arkadaşlar böyle olmalı, ama mükemmel eşimin burnumun dibinde olup olmadığını ve ikimizin de bunu kabul edemeyecek kadar inatçı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Sorun şu ki, o ilişkilere daha fazla karşı.

Bugün çok eğlenceliydi. Annemin burada olması ve Brody'nin özür dilemek için gelmesi. Yine de onun başka bir yönünü gördüm. İlk geldiğinde gözlerindeki panik ve sesindeki korku çok açıktı. Sanki her şeyi onarılamayacak şekilde mahvettiğini düşünüyordu ve beni kaybetmekten korkuyordu. İnsanların ondan vazgeçmesine o kadar alışmıştı ki benim de aynısını yapacağımı sanıyordu. Hiç de öyle değildim. Sadece sakinleşmek için zamana ihtiyacım vardı.

Onlara dünyamdan bir parça gösterdikten ve öğle yemeğine gittikten sonra Brody dışarı çıktı. Maç kasetini izlemeye gitmesi gerektiğini söyledi, belki de öyleydi. Ama içimden bir ses davetsiz misafir gibi hissettiğini ve annemle beni baş başa bırakmak istediğini söylüyor. Onu ziyarete gelecek ya da maçlarını izleyecek birisinin olmadığını bilmek çok üzücü. Şu andan itibaren, eğer elimden gelirse, Brooks'taki ya da yakınlardaki hiçbir maçı kaçırmayacağımı biliyorum.

Herkes kendisine destek olacak birini hak eder. Sadece bir kişi bile olsa. Ve ben Brody için o kişi olmak istiyorum. Beni asla bir arkadaştan fazlası olarak sevmeyecek olsa bile.

Annem çantasını toplamayı bitirdi ve bana doğru yürüdü. "Çok hızlı geçti, tatlım."

Onu kendime doğru çekerek başımı sallıyorum. "Öyle oldu. Yakında ziyarete geleceğim, söz veriyorum. Zaten Kye'in maçlarından birine gelmem gerekiyor."

"Brody'yi getir," diye sesleniyor. "Kye onu çok sever."

"Anne, biz... bilirsin işte, çıkmıyoruz. Sadece arkadaşız."

"Tamam," diyor, tamamen ikna olmamış bir halde. "O zaman Kye yeni arkadaşımı sevecektir."

Beni bıraktığında rahatsız bir şekilde ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Ben olsam onu seveceğinden o kadar emin olmazdım. Bama'nın Brody'nin takım arkadaşı Cam'in en iyi arkadaşı olduğunu biliyorsun. Brody'nin pek de iyi bir şöhreti yok." İçimi çektim.

"Ve eğer Kye Bama'dan Brody hakkında kötü bir şey duyduysa, muhtemelen bizi takılırken görmekten hoşlanmayacaktır."

"Zor iş." Omuz silkiyor, ağzı yukarı kıvrılıyor. "Artık iyi bir çocuk olduğu ve sana saygılı davrandığı sürece, önemli olan bu. Ve bazen, doğru insanla, en kötü insanlar bile iyi olabilir." Yere bakıyor. "Açıkçası, benim ve babanın durumunu kastetmiyorum. Ama başkaları için sanırım." Gülümsüyor. "Ayrıca, sana nasıl baktığını gördüm. Ben olsam *arkadaş* sıfatına pek inanmazdım."

Dünyadaki tüm sevgiler babamı kendinden kurtaramazdı. Bulunamayacak kadar uzaklaşmıştı. Ama annem onu her şeye rağmen sevdi. Ve bunun için, bence o kendisinin daha güçlü bir versiyonu. *En güçlü versiyonu*.

"İstedığimin bu olup olmadığını bile bilmiyorum. Öyle olsa bile, o kesinlikle istemiyor. Hayatı boyunca kimse onu seçmedi. Şimdi neden birine güvensin ki?"

"Öyleyse onu seç," diyor usulca. "Sadece arkadaş olarak bile olsa." Gülümsemesi daha da büyüyor. "Çünkü sana söz veriyorum, o seni seçiyor. Bunu şu anda romantik olarak yapamasa bile, hiç yapmadığı anlamına gelmez."

"Ne demek beni seçiyor?" Kaşlarını çatıyorum.

"Bu sabah ikinizi konuşurken duydum. Yaşlıyım... ve sıkıldım. Biraz kulak misafiri oldum. Buraya özür dilemek için geldi. Ona kızdığınızdan korkmuş." İç çekiyor. "Ve sonra en sevdiğim kısım, fotoğraflarını gördüğünde seninle ne kadar gurur duyduğuydu. Bu seni seçen bir adam, Bria. Henüz farkında olmasa bile."

Vay canına. Sözlerini yutkunarak dinliyorum.

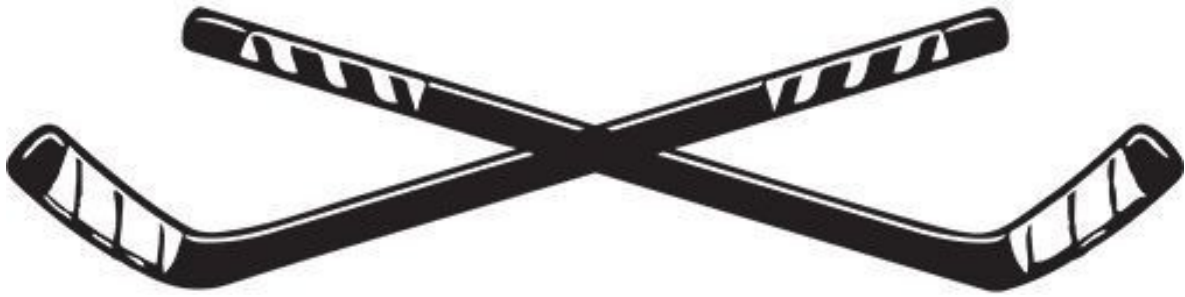
"Ve eğer birine aşık olursam"-Utanarak başka tarafa bakıyorum

-"Asla sahip olamayacağım biri mi?"

"Hiç düşmemekten iyidir, değil mi?" Alnımdan öpmeden önce göz kırptırıyor. "İyi olacaksın, bebeğim. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Çok seviyorum."

14

Brody

Sabahın köründe yaptığım antrenmandan sonra aylık çekimi göndermek için postanede duruyorum. Büyük kutuyu açıp zarfı içine atıyorum ve kamyonuma geri dönüyorum. Rugged & Co. tarafından onaylanmanın bir özelliği de oldukça iyi ödeme yapmaları. Büyükannem Alzheimer nedeniyle huzurevinde olduğundan, bu para onun sigortasının karşılayamadığı masrafları karşılamaya yardımcı oluyor.

Elimde olsa onu daha çok ziyaret ederdim. Ama Georgia'da olduğum için hokey sezonunda rastgele Güney Carolina'ya gitmek pek de ideal değil. Ayrıca, yaklaşık bir yıldır kim olduğumu bilmiyor. Aslında, beni babam sanıyor. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor çünkü karıştırılmak isteyeceğim son kişi o. Ayrıca benden korkuyor, bu yüzden burada kalmam en iyisi.

Henüz hiçbir şey kesinleşmemiş olsa da, Koç benimle birkaç kez konuştu ve Tampa Bay Lightning'in beni draft etmekle ilgilenebileceğine dair bazı söylentiler var. New England gibi kıcımin donacağı bir yerde asla yaşamak istemeyeceğim için Florida en iyi senaryo. Ayrıca, bu yıldan sonra Florida'da yaşarsam, belki Bria ve ben arkadaş kalabiliriz. Eminim o da bir gün yuva kurduğunda annesine yakın olmak isteyecektir.

Hiçbir zaman gerçekten bir diplomaya ihtiyacım olduğunu düşünmedim çünkü her zaman hokeyin benim için işe yarayacağını varsaydım. Ayrıca, bazı bölümlerde notlarım hiçbir zaman mükemmel olmadı. Elbette, matematik oldukça kolay geliyor, ama iş okuma ve yazma derslerine gelince, unuttun gitsin. Kıl payı geçiyorum. Bunun tek sebebi de takımdaki bazı arkadaşların geçmişte bana yardım etmiş olması ya da özel öğretmen tutmuş olmam.

Garaj yoluna girdiğimde Tate'in dışarı çıktığını ve arabasına yöneldiğini görüyorum. "İşte benim Tater Tot'um," diyorum, kapımı iterek açıyorum ve dışarı çıkıyorum.

"Sabahın nereye gidiyorsunuz küçük hanım?"

"Komşumun bu akşamki yardım yemeği için eve gidiyorum, unuttun mu?" Tatlı tatlı gülümsüyor. "Bu da demek oluyor ki ben ve Link arasındaki gariplikle uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

"Seni o kullanmalı bebeğim." Onun için kapısını açıyorum, direksiyona geçtiğinde çerçeveye yaslanıyorum. "Ama itiraf etmeliyim ki, o huysuz herif son zamanlarda daha iyi davranıyor. Bilmesem senden yeniden hoşlanmaya başladığını düşünceğim."

"O gün o gün olacak." Bir kahkaha attı. "Çok fazla kadın gelmesin, tamam mı?" Burnunu kıvırıyor. "Ve Tanrı aşkına, eğer yaparsan, onlar gittikten sonra klozet kapağını dezenfekte et. Yengeç falan yakalamaya çalışmıyorum."

"Aw-shucks, Tater Tot. Bana çok güveniyorsun." Saçını okşayıp karıştırıyorum. "Kendi yararına eğlen. Yaşlı biri için olabilir ama bunu kendi yararına kullan. Gece gizlice sokağın karşısındaki evine git ve aletine tırman."

"Bunun tecavüz sayılacağından oldukça eminim, Brody," diye mırıldanıyor.

"Tamam, o zaman... çırılçıplak gel ve dizlerinin üzerine çök." Omuz silkiyorum. "O bir erkek; hayır demez. Ve eğer iyi bir oral seks senin sorununu çözmezse, hiçbir şey çözemez. Sadece dürüst oluyorum."

"Çok iğrençsin," diye inliyor. "Ayrıca, bunu zaten denedim. İşe yaramadı."

"Anlat bakalım, seni yaramaz kız." Gözlerimi açtım. "İstedğin gece yatak odama gizlice girebilirsin. Isırmam." Kaşlarımı oynatarak göz kırpıyorum. "Şey, çok sert değil."

Beni geriye doğru ittiğinde, el salladım. "Dikkatli sür. Ve unutma, şüpheye düştüğünde, emerek çıkar."

Camını açıyor ama bana parmak sallayıp gülmeye devam etmesini kaçırmıyorum. Onunla sadece şakalaşıyorum ve o da bunu biliyor. Ama insanları güldürmek her zaman iyi olduğum bir şeydir.

Belki de bu yüzden Bria ile olmak güzeldir. şaka yapmak zorunda değilim. Biraz şaka yapabilirim ama dinlenebilirim de. Sessizliğin beni canlı canlı yemeyeceğini biliyorum çünkü o hemen yanımda olacak.

Bria'yı düşünerek telefonumu çıkardım ve kışını hazırlaması için ona bir mesaj attım. Onu görmeyeli birkaç gün olmuştu. Ama bugün? Bugün onu unutamayacağı bir gün için dışarı çıkaracağım. Çünkü geçen haftaki davranışlarımdan sonra, ona bu kadarını borçluyum.

Umarım sürprizim hoşuna ve bana daha fazla kızmaz.

Bria

Bana mayo giymemi söylediğinde, o anda dikkatli olmam gerektiğini anlamalıydım. Ve sonra bir saat güneşe gittiğimizde, kardeşimin birkaç hafta önce içeride sörf yapabileceğiniz bir yer hakkında attığı mesajdan sonra noktaları birleştirmeliydim. Ama şimdi içeri girerken ruhumda bir sızı hissediyorum ve doğrusu kamyonete geri koşturmak istiyorum.

"Sörf mü? Gerçekten mi?" Ona ters ters bakıyorum. "Beni dinlemiyorsun. Sana daha önce de söyledim, artık sörf yapmıyorum."

"Sakin ol, huysuz herif. Belki de seni mini golfe götürüyordumdur."

Gözlerimi açarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Beni mini golfe *mi* götürüyorsun?"

Başının üstünü kaşır ve yüzünü buruşturur. "Uh... hayır. Ama bak, beni bir dinle," diyor, önümde duruyor ve çenemi yukarı doğru eğerek ona bakmamı sağlıyor. "Artık sörf yapmak istemediğini söylediğini biliyorum. Ama dinle. Bu içeride sörf yapmak, bu sayılmaz bile. Ama öyle olmasaydı bile... sörf yapmayı seviyorsun. Gönderdiğin fotoğraf ve videolarda bunu gördüm."

"Ürküttüğünüz resimler ve videolar," diye düzeltiyorum. "Anahtar kelime: *süründü*. Görmedim."

"Gördüm. Süründüm. Domates, tomahto. Biraz alakasız, öyle değil mi?" Omuz silkiyor. "Dediğim gibi, bu içeride sörf yapmak. Tuzlu okyanus değil. Yani, tuzlu su havuzu olabilir. Gerçekten bilmiyorum. Ve muhtemelen bunu öğrenmek için gidip biraz içmeyeceğim. Ama bu konumuzun dışında. İçerideyiz. Bu farklı bir şey. Muhtemelen sörf yapıyormuş gibi bile hissetmeyeceğiz."

Elinden kurtulmaya çalıştığım anda yanaklarımı kavırıyor. "Baban sırf o son anıya tutunmak için sevdiğin bir şeyden vazgeçmeni istemezdi, Bria. Onun hakkında konuşma şeklin? Güzel anılardan bahsederken gülümsemen? Şeytanları olabilirdi ama kötü bir adam değildi. O günü birlikte hatırlamanızı ama size keyif veren bir şeyler yapmaya etmenizi isterdi. Belki bu, okyanusa geri dönmek için ilk adım olabilir." Gözleri umutla dans ediyor. "Bunun seni mutlu edeceğini biliyorum. Ve, kahretsin, Bria, gülümsemeni görmek istiyorum."

Gözlerimi ondan kaçırdığımda, beni kendisine bakmaya zorlamak için başını daha da aşağı eğiyor. "Eğer istemiyorsan, hemen şimdi gideriz. Ya da biz

kaya tırmanma duvarına ya da kapalı sürüş alanına gidebiliriz. Hatta nefret etmeme rağmen mini golf bile oynayabiliriz. Ama denemek istersen, bir saniyeliğine bile olsa... Seninle birlikte denemek için buradayım."

Gözlerine baktığımda, saygı ve empatiden başka bir şey görmüyorum. Nasıl olur da bir kız bu adama sırlıslıkla aşık olmaz merak ediyorum. Belki de onlara bu şansı vermediği içindir. Ya da belki de bana yaptığı gibi kendini onlara tam olarak göstermiyordur. Her iki durumda da, onunla vakit geçirmek kalbim için tehlikeli. Ama herkes gibi onu terk edemem.

"Sen de deneyecek misin?" Fısıldıyorum. "Sörf yapmayı?" "Elbette." Sırıttıyor. "Bir deneyeceğim."

Onun yok olduğunu hayal etmek acıyı biraz daha az hissettiriyor. O çok yetenekli bir adam ama herkes bilir ki sörf yapmaya bir günde karar veremezsiniz. Zaman ve sabır ister.

"Tamam." Bir nefes verdim. "Hadi yapalım şu işi. Ama bilgin olsun, sürprizlerden nefret ederim."

"Bunu beni Disney World'e götüren ve Küçük Dünya gezisinde tişörtüm ve Mickey şapkamla sübyancı gibi görünmeme neden olan hatun söylüyor."

"Yine... o şapkayı *seviyorsun*." Gözlerimi deviriyorum. "Onu lanet olası duvarına asmışsın."

"Evet, sen de sörf yapmayı seviyorsun," diyor sertçe. "Hadi gidelim, küçük kır çiçeği."

Neyin var göster bana."

Dönerken elimi tuttu. Ve birden her şey o kadar da korkutucu görünmemeye başladı.

Ta ki gitmesine izin verene kadar.

Brody

O bir hayvan. Tam bir canavar. Suyu hükmettiği birkaç dakikadan sonra dalgaları daha yoğun bir seviyeye getiriyorlar ve o yine de hiçbir şey yokmuş gibi sörf yapıyor. İlk başta emin değil ve rahatsız görünüyor. Ama yavaş yavaş yüzü aydınlandı ve suya geri dönmenin ona iyi geldiğini söyleyebilirim. Okyanus olmasa bile.

Hayatımın büyük bir kısmı mizahımı başkalarını güldürmek için kullanmakla geçti. Onunlayken bunu daha da ileri götürerek onu gülümsetecek şeyler yapıyorum. Bunu neden yaptığımı ben bile açıklayamıyorum. Tek bildiğim, onunlayken tek yapmak istediğimin bu olduğu. Yavaş ama emin adımlarla, en sevdiğim insan haline geldi. Ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum.

"İyi görünüyorsun, Collins!" Ellerimi ağzıma götürerek bağıyorum. "Bacaklar, kızım. Dang!"

Bana sırtıyor ve başparmağıyla onaylıyor. Sarı saçları dalgalar halinde arkasında dönüyor ve altın rengi vücudu suyla parlıyor. Bu şeyi işleten adamların onu incelediklerini biliyorum - nasıl incelemezler ki? Ve bu beni rahatsız ediyor. Şu anda onun mükemmelliğini seyreden gözlerini izlemek elimi yumruk yapmama neden oluyor. Ama kendimi tutmalıyım. Bugün onun günü.

Birkaç dakika sonra atladı ve saçlarını savurarak bana doğru yürüdü.

"Harika görünüyordun, bebeğim. Seninle gurur duyuyorum." Islak bedenini kendime doğru çekiyorum, kollarımı sırtının alt kısmına doluyorum. "Hoşuna gitti mi? Yoksa seni buraya getirdiğim için bana hâlâ kızgın mısın?"

"Şaşırtıcı derecede eğlenceliydi. Ve neredeyse... iyileştiriciydi." Gözlerini kısıyor, burnunu yukarı doğru kıvrıyor. "Peki ya ikinci soru? Jüri hala kararını vermedi. Şimdilik."

Yanlarını gıdıklıyorum ve kollarımda ciyaklıyor.

"Hâlâ kızgın mısın?" Nefret ettiğini bile bile gıdıklamaya devam ederek soruyorum.

Teslim olmamak için elinden geldiğince savaşıyor. Ta ki sonunda teslim olana kadar.

"İyi!" diye ciyaklıyor, etrafta çırpınıyor. "Ben deli değilim!" "Seni tam olarak duyamadım. Neydi o?"

Sırıyorum.

"Kızgın değilim, göt herif! Beni gıdıklamayı kes, lanet olsun!" diye bağıyor ve sonunda duruyorum.

Onu bıraktığımda karnımı okşadı. "Sıra sende koca adam." Kaşlarını oynatıyor. "Bakalım büyük, kötü, dövmele Brody O'Brien dalgaları yırtabilecek mi?"

Endişeli görünmek için elimden geleni yaparak kaşlarımı çatıyorum. "Bana gülme. Hepimiz profesyonel değiliz."

suya girdiğimde, muhtemelen sadece sörf yapabildiğime değil, aynı zamanda bu konuda oldukça iyi olduğuma da şaşırdığını biliyorum.

Okyanusun öngörülemeyen ve vahşi dalgaları gibi hissettirmede kesin. Bunlar çok daha kontrollü ve tekrarlayan dalgalar. Ama yine de yeniden dalgalanmak iyi hissettiriyor.

Ona baktığımda, güzel yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce sırtıyorum. Sörf yapmakta iyi olabilirim ve bundan zevk de alıyorum ama yapmayı en sevdiğim şey bu değil. Aslında çok çabuk sıkılıyorum. Ama onu sörf yaparken izlemek? Kahretsin, bunu bütün gün yapabilirim.

Ona sırtıyorum, bir dalgaya daha giriyorum ve sonunda dalgadan kurtulup kürek çekiyorum.

Ona doğru yürürken elimi sırlıslam olmuş yüzümde gezdiriyorum. "Sanırım sahile yakın bir yerde büyüdüğümünden hiç bahsetmedim."

Ona neden hiç söylemediğimden emin değilim. Muhtemelen onun kadar iyi olmadığım içindir. Sörf yapmak istediğimde başkalarının geride bıraktığı tahtaları kullanmak zorunda kalırdım. Hiç kendi tahtam olmadı.

"Kendimi kandırılmış hissediyorum!" Kaşlarını çatıyor. "Bana kendimi sörf yapan bir rock yıldızıymışım gibi hissettirdin ve tüm bu süre boyunca sen de lanet olası bir sörfçüydün!"

"Sörf yapabiliyor olabilirim ama seninle kıyaslandığımda amatör gibi görünüyorum."

"Hey, buna itiraz etmeyeceğim," diye dalga geçiyor bana bir havlu uzatırken. "Şaka yapıyorum. Gerçekten çok iyisin. Şimdi, bilmem gereken... yapamadığın bir şey var mı? Çünkü bu çok yeteneklilik olayı biraz can sıkıcı."

"Birlikte olduğum hiçbir kadın için böyle bir şey söz konusu değil," diyorum kibirle. "Peki ya sen, küçük kır çiçeği? Bir profesyonel gibi sörf yapıyorsun. *Coyote Ugly*'deymişsin gibi içki içiyorsun. Bir uzman gibi fotoğraf çekiyorsun. Ve muhtemelen modellik yaptığında herkesin şaplak bankasında bir yer kazanıyorsun çünkü çok seksisin." Havluyla kurulandıktan sonra duvara dayalı banka oturuyorum. "Peki, söyle bana, neyi yapamıyorsun?"

Yanıma oturmadan önce düşünceli görünüyor ve boynunu bükerek bana doğru bakıyor. "Hayatımı kurtarmak için yemek yapamam. Berbat bir şarkıcıyım, geçen günkü küçük yolculuğumuz yüzünden bunu zaten biliyorsun. Matematikte berbatım - bu konuda tüm genler ağabeyimde var. Mini golf? Unut gitsin. Shooter McGavin'den çok uzağım ve gerçekten hiç hoşlanmıyorum. Ve her türlü kişisel bakımdan nefret ederim. Oje, saç, makyaj gibi. Adını siz koyun; ben yapamam."

"Bu dev bir çalılığın olduğu anlamına mı geliyor?" Gözlerimi büyüttüm. "Fotoğraf çekimimiz sırasında ya da bikininin altında o şeyi nasıl sakladın?" Kolunu yukarı kaldırarak elimi alnıma koyuyorum. "Şükürler olsun, çukur kıl yok. Seni hemen eve götürüp o pisliği tıraş etmem gerekirdi."

Bana sert bir bakış atıyor, sonra tavana bakıp inliyor. "Hayır, sik kafalı, benim kıllarım yok. *Sadece* tıraş ve ağda ile bakım yapabiliyorum."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Benim Kır Çiçeğim olduğunu biliyorum ama *bu kadar* vahşi olmana gerek yok." Dizini okşadım. "Matematikte yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Bu konuda iyiyimdir. Sadece benden bir şey okuman için yardım isteme."

"Okuma ve yazma konusunda iyiyim. Bundan pek zevk almıyorum. Ama yapabilirim." "Ben değil," diyorum yüzümü buruşturarak. "Beynim her şeyi tersine çevirmeyi seviyor. ve bok."

"Disleksik misin?" diyor, gözleri yumuşuyor. "Bu bazen çok zor olmalı."

Omuz silkiyorum. "Alistım artık. Mesajlaşmak kolay. Benimki daha çok yazı tipinin küçük olduğu kitapları okurken oluyor ve ara bir şeyleri yanlış yazdığım oluyor." Çok utaniyorum ama bunu saklamaya çalışıyorum. "Neyse ki benim salak hokey oynayabiliyor. Bunun için fazla beyne gerek yok."

"Aptal değilsin," diye fısıldıyor. "Disleksisi olan pek çok ünlü insan var. Aslında disleksik insanların genellikle daha yüksek IQ'ya sahip olduğu söylenir."

"Şey, bütün bunları bilmiyorum. Hokey oynayabildiğim sürece gerisi umurumda değil." Ona doğru dönerek yan tarafını dürtüyorum. "Başka hangi konuda kötüsün, Kır Çiçeği?"

Bir an sessiz kaldı. "İyi olmadığım bir şey var. Sizi şaşırtabilecek bir şey."

"O da ne?" Tamamen ilgimi çekmiş bir şekilde soruyorum.

Yanakları kıpkırmızı oluyor ve kulağıma bir şeyler fısıldıyor. Ağzım açık kaldı ve şaşkınlıkla bakakaldım.

"Asla mı?" Nefesim kesildi.

"Asla," diye . "Denemediğim için değil ."

Elimi yüzümden aşağı sürükleyerek başımı geriye atıyorum. "Lanet olsun. Neden bana bunu söylemek zorundaydın ki? Şimdi tek düşündüğüm bunu değiştirmek."

Yeniden toparlanırken, içimdeki benliğe aklını başına toplamasını ve böyle düşünmeyi bırakmasını söylüyorum. Bria benim arkadaşım. Dürüst olmak gerekirse, *en iyi* arkadaşım. Bundan ödün verecek hiçbir şey yapmayacağım.

Bana daha önce hiç orgazm olmadığını söylemiş olsa bile. Ve tek düşünebildiğim onu bayıltacak kadar sert boşalmasını sağlamak.

Ona boşalmanın nasıl bir his olduğunu göstermek benim işim değil. Her ne kadar öyle olmasını istesem de. Güçlü kalmalıyım. Ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Konu ona gelince her saniye daha da güçsüzleşiyorum.

Çıkar ilişkisi olan arkadaşların sorunu nedir? Her zaman birileri incinir. Ve bu durumda, Bria olacak.

Ne de olsa tatlı bir kız. Ve onun gibi tatlı kızlar benim gibi pis erkeklere ait değildir.

Bria

Yellowstone bölümü sona ererken kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve esniyorum.

"Sörften sonra yoruldun mu?" Brody kanepenin diğer tarafından soruyor, ayakları benim yanımda ve benimkiler de onunkilerin yanında. "Burada kalmalısın. Tate ve Link zaten gittiler. Sadece ben varım ve kim bilir? Belki de korkuyorumdur."

"Oh, öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum. "Büyük, kötü Brody karanlıktan mı korkuyor?"

Geceleri onu tutacak birine mi ihtiyacı var?"

"Şu anda sapıkça bir şey söyleyebilirim ama söylemeyeceğim." Başını sallıyor. "Hayatımda bir kez olsun iyi bir çocuk olacağım."

Bir an için acı çekmiş gibi görünüyor, sanki bir şeyi içinde tutmaya çalışıyor. Birden ağzını açıyor ve şöyle diyor: "Ölü bir atı dövmek gibi olmasın ama meraktan soruyorum... Hiç kendine bir tane yaptırdın mı?" Sesi boğuk ve çok önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalıştığını biliyorum. Ama öyle ve ben bunu biliyorum.

Ona daha önce hiç orgazm olmadığımı söylediğime inanamıyorum.

Neden yaptığımı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bir anda aklıma geldi.

Denemediğim için değil derken ciddiymdim. Erkeklerle birlikte oldum. Dürüst olmak gerekirse, babam öldükten sonra biraz fazla yattım. Ama ne diyebilirim ki? Hiçbiri işi bitiremedi.

"Yine konuyu açıyorsun," diye homurdandım. "Ve hayır, açmadım. Lütfen bundan hiç bahsetmemişim gibi davranabilir miyiz?"

"Uh, hayır. Hayır, yapamayız." Çenesini kaşıyor. "Yani, bir kez daha, sadece... bilirsin, anlamam için. Hiç parmaklarınızı içinize daldırıp kendinizi iyi hissettirmediniz mi?"

Ellerimle yüzümü kapatırken utançtan eriyecekmişim gibi hissediyorum. "Hayır, bunu yaptım. Ama ... işe yaramadı," diye ciyaklıyorum. "Şimdi eve gideceğim. Ve belki de öleceğim."

"Kendini birazcık ovala-"

"Kapa çeneni!" Nefesimin altında çığlık atıyorum. "Kes. Konuşmayı. Şimdi. Yoksa Tanrı yardımcım olsun, aletini keserim ve sen de bir daha asla orgazm olamazsın!"

Öne doğru oturarak bacaklarımı kavradı. "kes şunu. Bu utanılacak bir şey değil."

Duraksayıp ellerimin arasından ona bakıyorum.

"Doğrusu, Wildflower, ben.. acı verici bir şekilde tahrik oldum. Ve süper büyülendim."

Yavaşça ellerimi indiriyorum. "Gerçekten mi?"

Birden gergin görünmeye başladı. "Evet. Ama yine de sana yardım edemem. Yani, ben kendim yapamam. İstiyorum," diye inliyor. "*Gerçekten* istiyorum. Ama yapamam."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Senden bu konuda bana yardım etmeni istediğimi hatırlamıyorum."

"Evet, biliyorum. Ama bu yine de hayal etmeye devam etmediğim anlamına gelmiyor." Ellerini ensesinde gezdiriyor. "Ama ikimiz de biliyoruz ki parmaklarımı kalçalarının arasına daldırırsam ya da sikimi içine gömsem boşalırsın." Yutkunuyor ve sesi boğuklaşıyor: "Parmaklarını alıp içine sokmana yardım etsem bile... sırlıslık olursun. Ve boşalırdın."

Sözleri karşısında kıvranıyorum. "Brody," diye tısladım, "dur."

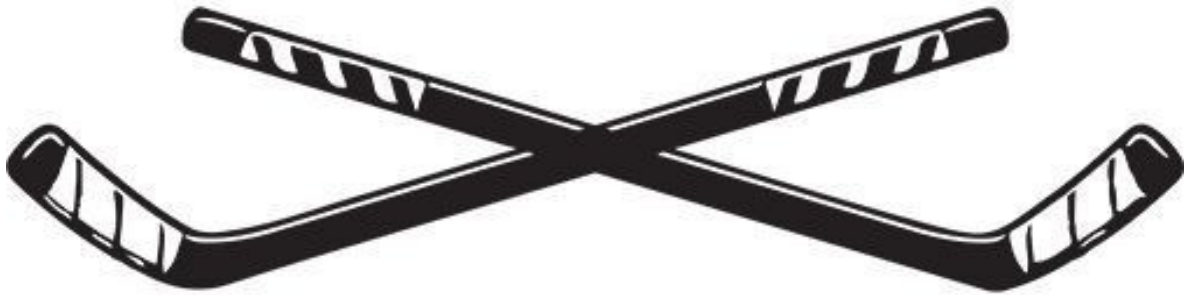
"Ama o orgazmla birlikte pişmanlık da gelecek. Pişmanlık çünkü bu arkadaşlığı mahveder ve sanırım ikimiz de bunu biliyoruz." Acı çekmiş görünüyor. "Hayatım boyunca sikimi her şeyin önüne koydum. Bu sefer bunu yapmayacağım. Yapamam. Çünkü sen... sen çok şey ifade ediyorsun. Ve seni kaybetmek istemiyorum, Bria."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum çünkü duymak acı verse de haklı olduğunu biliyorum. "Hadi uyuyalım. Saat gece yarısını geçti ve yarın antrenmanın olduğunu biliyorum."

Yavaşça başını sallıyor. Ve ikimiz de ayağa kalkıp merdivenleri çıkarken, bana bu kadar yakinken onun da benim gibi aynı acıyı hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Çünkü bu sızı? Neredeyse felç edici.

Bazen bir şeye duyduğumuz açlık, ona düşkünlüğümüzün sonuçlarını görmemizi engeller. Ve Brody söz konusu olduğunda... Ben de tam o noktadayım.

15

Bria

Başka bir krebi ters çevirerek, spatulayı altına kaydırıp diğerlerinin arasına eklemekten önce iyice piştiğinden emin oluyorum. Bir bok pişiremem, bu bir gerçek. Ama ustalaştığım tek şey nedir? Krep. Ve iyi olduklarından emin olabilirsiniz.

Kapının açıldığını duyup arkamı Link Sterns'ün kapıda dikildiğini görüyorum. Daha sonra geleceğini düşünmemiştim ama sanırım Brody'nin en iyi arkadaşıyla tanışmak için her zamankinden daha iyi bir zaman. Aslında teknik olarak onunla daha önce kardeşimin futbol maçında tanışmıştım. Ama o kadar kısaydı ki sayılmazdı bile.

"Kreplerim için tam zamanında geldin. Ki pişirebildiğim tek şey de bu." Ona gülümsedim.

"Demek gizemli kız sensin, ha?" Tezgâha yaslanmadan önce bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve biraz şaşırılmış görünüyor. "Onu bütün gece ayakta tutan ve biraz sevişmek için gizlice dışarı çıkan. Tanıştığımıza memnun oldum derdim ama seni zaten tanıyorum."

Yığınınmdan bir krep alıp Brody'ye fırlatıyorum ve göğsüne isabet ediyor. "Ew. Bu adamla mı? Arkadaşlarına ne anlatıyordun, O'Brien?"

Brody sadece sırtıyor. "Onlarla biraz eğlenmem gerekiyordu. Ayrıca, onlara sevişmediğimizi söyleseydim bana inanmazlardı."

Link soğukkanlılıkla, "Bunu gerçekten yutmuyorum," diyor ve kendisi için birkaç krep alıyor. "Ama, tamam, kabul ediyorum."

"Dostum, vajinamın vücudumdan çürüyüp gitmesini istemiyorum. Vajinamı seviyorum," diyorum kendimi tezgahın üzerine itmeden önce. "O iğrenç biri. Muhtemelen pis bir aleti vardır. Magic Mike gibi ama striptizci yerine iç çamaşırı modeli."

Tam olarak kötü biri olduğunu düşünmesem de, herkesin yaptığı gibi Brody'ye veriyormuşum gibi görünmek de istemiyorum. Çok da önemli değil sanırım.

",," diye tersliyor Brody. "Eldiven yoksa, aşk da yok." Link'i işaret ederek kaşlarını çatıyor. "Ve bu sonunda beni model konusunda rahat bırakmaya başladı."

O yüzden sus."

"Modelliğin nesi var?" Link'e bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunda *yanlış* bir şey yok. Ama Cam, ben ve diğer çocuklar ona bok atmak için mi? Tabii ki evet." Omuz silkiyor. "Siz ikiniz nasıl arkadaş oldunuz? Florida'da yaşadığınızı sanıyordum."

"Ben bir iç çamaşırı modeliyim," diye kestirip atıyorum, neredeyse krebinde boğulmasını izliyorum. "Ve bu yıl yüksek lisansımı yapmak için buraya taşındım. Brooks, güzel sanatlar eğitimi için ülkedeki en iyi programlardan birine sahip."

"Sanatçı mısın? Bu harika." Sesi gerçekten etkilenmiş gibi geliyor. "Fotoğrafçuyum," diyorum hemen. "Ama evet... hepsi aynı."

"O bir baş belası." Brody bana göz kırpmıyor ve en büyük hayranım olduğu için onu sevmek zorundayım.

Gözlerimi deviriyorum ama dikkatimi tekrar Link'e çevirmeden önce ona gülümsüyorum. "Her neyse, neden eve bu kadar erken döndün?"

Boğazını beceriksizce temizlemeden önce kaskatı kesiliyor. "Bugün halletmem gereken bazı işler vardı. Bütün gün orada bağlı kalmak istemedim."

Onu daha fazla zorlamak istemediğim için tezgâhtan iniyorum. "Yakaladım seni."

Sanırım artık geçtiğine göre, görüşürüz."

"Sanırım öyle, ama yine de botları çalmadığınıza inanmıyorum." Odasına doğru yola çıkmadan önce sırtıyor.

Başımı sallayarak Brody'ye bakıyorum. "Evlat, açıklaman gereken bazı şeyler var."

Bana o kendine has şeytani sırıtışını atarak ellerini iki yana açtı. "Kiminle takıldığım konusunda arkadaşlarımla dalga *geçmemek* çok zordu. Etrafta gizlice dolaştığımı söyleyip durduklarında onları kışkırtmaktan kendimi alamadım."

Nefes vererek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Uh-huh."

Kayıtları düzeltsen iyi olur, pislik." "Oh, yapacağım," diye karşılık verir.

Onu iterek omzumun üzerinden bakıyorum. "Sanırım eve gideceğim."

"Her şey yolunda mı? Arkadaşlarım takıldığımızı düşündüğü için bana kızgın değilsin, değil mi?" Yüzünü buruşturuyor. "Birlikte takıldığım gizemli kızın sadece bir arkadaş olduğunu onlara daha önce açıklayabilirdim ama yapmadım. Bunun için özür dilerim."

"Kızgın değilim," diyerek onu temin ediyorum ve küçük bir gülümseme veriyorum. "Sadece evde yapmam gereken bazı işler var."

"Seni bırakırım," diye cevap veriyor hemen. "Sadece ayakkabılarımı giymem gerekiyor."

"Sorun değil. Sadece on dakikalık bir yürüyüş. Temiz havayı kullanabilirim." Kanepeden sweatshirt'ümü alıp spor ayakkabılarımdan önce onu giyiyorum. "Seninle sonra konuşuruz."

"Bria," diyor elini koyarak, "bana kızgın olmadığına emin misin? İyi olduğumuza söz verir misin?"

Ona küçük bir gülümseme vererek başımı usulca sallıyorum. "Kızgın değilim, Brody.

Her şey yolunda."

Elimi yavaşça onunkinden çekerek kapıya doğru yöneldim.

Ona hiç kızgın değilim.

Gerçek şu ki, ona aşık oluyorum. Ama o da beni asla sevmeyecek. En azından bir arkadaştan fazlası olarak. Bu yüzden şu anda tek istediğim ondan uzaklaşmak.

Çünkü ona bu kadar yakın olmak ve ona nasıl hissettiğimi söyleyememek... cehennem gibi.

Brody

Saatlerce burada oturup televizyon izledikten sonra kalkmayı düşündüm. Ama sonra fikrimi değiştirdim. Çünkü Bria bu sabah her yer yanıyormuş gibi buradan ayrıldığında bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Ve onu birkaç kez aradığımda cevap vermediğinde, benden kaçtığı açıktı. Tek sorum şu... Neden?

Tate merdivenlerden iniyor, lanet kulübe gitmeye hazır gibi giyinmiş. Bu hafta sonu uzaktayken saçına bir şeyler yapmış. Her zamankinden daha açık, daha seksi.

"Kahretsin, Tater Tot. Bu gece biraz ten mi gösteriyorsun?" Göz kırpiyorum. "Onaylıyorum. Bu arada, yeni saçına bayıldım. Bana Sarah Cameron titreşimleri veriyorsun. Ve onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Tate ve ben *Outer Banks*'i o buraya taşındığında izlemeye başladık. Şimdi, genç bir kız gibi bağlandım. Ve evet... Sarah Cameron çok seksi.

Yüzü kızarıyor ve kıkırdıyor. "Teşekkürler. Yeni bir şey deniyorum."

"Hoşuma gitti." Sırıtiyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Arkadaşım Holly beni . Bir partiye gidiyoruz." Partiden bahsedince kaskatı kesildim. "Nereye?"

"Oliver'ın evinde. Oliver'ı planetariumdan hatırlıyor musun?"

Kahretsin, bu daha da kötüye gidiyor.

Oliver iyi birine benziyor sanırım. Yani, onu sadece birkaç kez gördüm. Ama Tate güzel bir kız. Ne kadar kötülüğün gizlendiğini bilmiyor. Brooks gibi yerlerde bile.

"Evet, öyle. Ama belki de gitmeliyim. Oliver'ı severim ama birlikte yaşadığı bazı adamlar.. Şey, bazı şeyler duydum. Orada yalnız olman fikri hiç hoşuma gitmiyor."

"İyi ki yalnız olmayacağım," diye karşılık veriyor. "Oliver ve Holly de orada olacak. Ve eminim düzinelerce başka üniversiteli çocuk da. Güvende olacağım."

İkna olmamış bir şekilde, haddimi aşmak istemeyerek başımı sallıyorum. "Bana ihtiyacın olursa ara. Ben ciddiğim, Tate."

"Evet *baba*," diyor ve kapıya doğru yöneliyor. "Şaka yapıyorum. Yapacağım, söz veriyorum."

Muhtemelen en fazla bir saat kalacağım ve zaten bir araca ihtiyacım var."

"Tate," diye gürlüyor Link birden ve bir kez olsun hıyarlık etmek üzere olduğu için Őukrediyorum, "nereye gidiyorsun?"

"Oliver'ın partisine. Çünkü, biliyorsun, niversitedeyim."

"Siktir et. Bu adamlar sürüngen," diye homurdanıyor. "Bundan hoşlanmıyorum, Tate." "Katılıyorum. Evde kalıp örgü rmen hoşuma gidiyor," diyorum ona sırtarak.

"Bunu bu gece yapamaz mısınız?"

"Hayır, çünkü kız kardeşimin Őapkasını geçen gün bitirdim. Söz veriyorum, sana ihtiyaım olursa ararım! Bu sadece yapmam gerektiğini hissettiğim bir Şey."

Bir süre daha fısıldaŐtıktan sonra nihayet kadın dışarı çıkar ve adam kapının yanındaki duvara vurarak kapıyı kapatır.

"Siktir!" diye bağırıyor. "Onu orada istemiyorum, adamım. Hem de hiç."

Sırtarak omuz silkiyorum. "Arkadaşıyla takılması için ona biraz zaman ver, ve sonra yola çıkacağız."

"Ne? Ve orada görünmek mi?"

"Kesinlikle evet." Başımı salladım. "Ben de Tater Tot'umu o sürüngenlerle yemek istemiyorum." Dernek çocuklarının iyiliği için, bu gece en iyi davranıŐlarını sergileseler iyi olur.

Bria konusunda zaten gerginim. Onlardan birinin suratını dağıtmak beni çok mutlu ederdi.

Kavga etmeme konusunda bir anlaşma yapmış olabilirim ama bu Bria'nın beni bırakıp gitmesinden, iyi olmadığı halde iyiymiş gibi davranmasından

nceydi.

Bria

Bir o yana bir bu yana dönerken, hayal kırıklığıyla yastığıma homurdanıyorum. Yorgunum ama zihnim kapanmıyor. Ve uyumaya hazırım ama bedenim buna izin vermiyor. Brody'yi düşünmekten takılıp kalıyor. Ne yaptığını ya da benimle aynı hislere sahip olup olmadığını merak ediyorum. Ve başka bir kızla birlikte olmaması, onu güldürmemesi ya da dudaklarından öpmemesi için dua ediyorum.

Yapmak istediğim son şey, sırf arkadaşlığımız çok karmaşık hale geldiği için onu terk etmek. Terk edilme sorunları olduğunu zaten biliyorum; bir gece önce onu görmezden geldikten sonra geldiği sabah bunu anlamak zor olmadı. Ama duygularımı saklamak beni yavaş yavaş öldürüyor. Ona dokunmak istiyorum. Onu öpmek istiyorum. Onun benim olmasını istiyorum, aramızdaki arkadaşlıktan daha fazlasını.

Sorunları olduğunu biliyorum. Ve köklü bir öfkesi olduğu çok açık. Ama ondan korkmuyorum. Bana karşı nazik bir dev.

Pencereden gelen bir ping sesi beni ürkütüyor ve hayal görmüş olabilirim diye yataktan kalkmadan önce bekliyorum. Ama tekrar olduğunda, doğru duyduğumu biliyorum.

Doğrulup yatağın kenarına yuvarlanıyorum ve kendimi yorganın altından çekip çıkarıyorum. Görülmemek için pencereden dışarı bakıyorum ve karşımda Brody duruyor.

Bardağı yukarı doğru iterek iç çektim. "Ne yapıyorsun burada? Saat gecenin on biri."

Ellerini küt saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Her şeyi berbat ettim, Bria. Ben... ben anlaşılmamızı bozdum."

Kalbim sıkışıyor ve hemen midem bulanıyor. *Başka biriyle takılıyordu.* Komşum da olabilirdi. Sanırım bu sadece bir zaman meselesiydi.

Boğazımın düğümlendiğini hissederek tek söylediğim "Oh," oluyor. "Sorun değil. Yani... olur böyle şeyler."

"Başka seçeneğim yoktu. Bu kardeşlik üyesi" - yüzünü buruşturuyor - "iyi bir adam olduğunu düşündüğüm biri, o, uh ... Tate'e saldırdı. Ona bir ders vermek zorundaydım, Bria. Sen... ondan kaçarken Tate'in yüzünü görmeliydin."

Hiç tanımadığım bu zavallı kız için midemin bulandığını hissederek elimi sallıyorum. "İçeri gel. Seninle aşağıda buluşuruz."

Pencereyi kapatıp hızla odamdan çıkıyorum ve merdivenlerden iniyorum. Kapıyı çekip açtığımda, parmak eklemlerini ve gömleğinin her tarafındaki kanı görünce nefesim kesildi. Göğsüne bakarken gözlerim büyüyor.

"İyi misin?" Onu elinden tutup içeri çekerek fısıldıyorum.

"Bu benim kanım değil bebeğim," diye mırıldandı. "Bir anlaşma yaptığımızı biliyorum. Ben sadece-" "Hayır! Hayır, Brody. Özür dilemeyin.

Doğru olanı yapmak söz konusu olduğunda işte buydu. Görünmez sözleşmemizde de bunu söyleyen özel bir madde olduğunu söyleyebilirim." Onu kanepeye iterek mutfığa koştum, bir kağıt havluyu ıslattım ve eklemleri için biraz alkol aldım.

Yanına oturup, olabildiğince yaklaşarak kağıt havluyu açık kesiklerin üzerine sürüyorum. Tıslamasını ya da irkilmesini bekliyorum. Ama öyle olmadı. Onun yerine, hiçbir duygu göstermiyor. Fiziksel bir acı çekiyormuş gibi de görünmüyor.

"Tate iyi mi?" Elini daha fazla inceleyerek ona soruyorum.

"Link şimdi onunla birlikte," diyor. "Başlangıçta onun o partiye gitmesini istemedi. İkimiz de istemedik."

"O... şu kardeşlik üyesi..." Duruyorum, yutkunuyorum. "Biliyor musun?"

"Tecavüz mü?" diyor hızla, sonra başını sallıyor. "Hayır. Ona yumruk attı ve böyle bir şey olmadan kaçtı."

"Tam bir baş belasına benziyor," diye fısıldadım. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." "Öyle." Başını sallıyor.

"Gerçekten öyle."

Elini temizlemeyi bitirdiğimde gömleğine dokunuyorum. "Bunu çamaşır makinesine atacağım."

Yavaşça, kanlı gömleğini kafasına geçiriyor. Ama ayağa kalkmaya başladığımda elini kalçamda gezdiriyor. Parmak uçlarının tenime değme şekliyle ilgili bir şey farklı hissettiriyor. Çaresiz. Neredeyse *sahiplenici*.

"Bria..." Sesi endişeli geliyor. "Bugün gittin ve bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Anlayabiliyordum. Ve şimdi, sen... sen değilsin. Biz biz değiliz. Ve bu şu anda çok garip hissettiriyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bundan nefret ediyorum."

"Hiçbir sorun yok," diye yalan söyledim. "Sadece yapmam gereken bazı işler vardı, hepsi bu."

"Saçmalık," diye homurdanıyor. "Saçmalık, Bria." Eli kalçamı daha sıkı kavıyor. "Bana yalan söyleme."

"Değilim," diyorum nefesimi içime çekerek. Varlığımdaki her hücre şimdi onun dokunuşunun acı verici bir şekilde farkında.

"Bir şeyler ters gidiyor." Gözleri dudaklarıma kayıyor ve eli belime gidiyor. "Ve anlıyorum. Çünkü bana hiçbir zaman

Boşalmanın nasıl bir his olduğunu deneyimlemek... tek düşünebildiğim seni o kadar sert boşaltmak ki neler kaçırdığını görmem."

Bacaklarımın arasındaki karıncalanma artıyor. Ve kalbim hızlanıyor. "Gerçekten mi?"

"Bu tam bir işkenceydi," diye homurdanıyor. "Ama seni kaybetmekten korkuyorum, Kır Çiçeği. Çizgiyi aşarsak... asla geri dönemeyiz diye korkuyorum. Bize."

"Zaten geri dönebilir miyim bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Senin etrafında olmak kolay değil."

Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Bana bir şans vermesi için ona yalvarmak istiyorum. Bize bir şans. Ve sadece yarım yamalak bir şans değil. Gerçek bir şans. Çünkü bunu yaparsa, tedbiri elden bırakırsak ve o da bana güvenirse, bir daha asla arkamıza bakmayız. Ama bunun onu korkutacağını ve kaçacağını bilecek kadar onu tanıyorum. Onun yerine hiçbir şey söylemiyorum.

"Eğer bu menfaatleri olan arkadaş olayını yaparsak," diyor, elini yanıma koyarak, "seks kısmını kesinlikle sıcak ve kolay tutmalıyız. El ele tutuşmak ya da çift gibi şeyler yok. Eğer duygular işin içine girerse, sıçtık demektir." Nefes alıyor. "Ama dürüst olalım. Muhtemelen zaten sıçtık."

"Muhtemelen," diye fısıldıyorum, onunla aynı fikirdeyim ama yine de buna bir son vermeyeceğimi çok iyi biliyorum. "Peki ya anlaşılmamız?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Tek bildiğim, seni bu kadar çok istediğim için ölecekmişim gibi hissediyorum. O yüzden belki... belki de ayrı tutmalıyız. Seksin sadece bu olması gerekiyor. Seks."

"Yani... anlamsız seks mi diyorsun?"

"Evet. Sikişmek," diyor açıkça. "Boşalmak için birbirimizi kullanmak. Kirli, pis seks. Beyninin dünyaya söylemediğin o berbat kısmında hangi fanteziler yaşıyorsa, onları hayata geçirmeme izin ver. Seninle sevişen adam ben olmayacağım, Bria. Ama ayak parmakların kıvrılırken ve gözlerin geri dönerken seni çılgılık attırmak mı? Bunu yapabilirim. Sana bu konuda söz veriyorum."

"Peki ya arkadaşlığımız?"

"Bir çizgi çiziyoruz. Birlikte olduğumuzda, takıldığımızda romantik falan değiliz. Biz arkadaşız. Ama iş kirlenmeye geldiğinde? Hayatın boyunca o amcığın gelmesini beklemiş gibi sikime binmeye hazır olsan iyi edersin. Çünkü bekliyorsun."

Dudağımı ısırarak nefesimi içime çekiyorum. "Yani bu, anlaşmanın iptal olduğu anlamına mı geliyor?"

"Yine de muhtemelen içki içmeyeceğim. Kavga konusuna gelince, buz dışında, bundan da kaçınmak için elimden geleni yapacağım."

"Ama seks yapabiliyor muyuz? Yani... başka insanlarla da?" Kızardım.

"Başka bir adamın aletini düşünemeyecek kadar ağrın olacak, tatlım." Sırıttıyor. "Peki seni kaç şekilde becermeyi planlıyorum? Başka bir kadını becerecek enerjim olmayacağını biliyorum." Bana bakarken gözleri beni canlı canlı yiyor, tamamen çiğ ve açık. "Ve içimden bir ses senin her türlü ihtiyacımı karşılayacağını söylüyor."

Cevap vermiyorum. Sadece kıyafetlerini yırtmamaya odaklanıyorum çünkü bu beni çok istekli gösterebilir.

"Bir şey daha var," diyor aniden. "Başlamadan önce doğum kontrolü hakkında konuşalım. Prezervatifsiz hiç seks yapmadım. Ama seninle -eğer bana güveniyorsan, yani- bir istisna yapabilirim."

"RİA'm var." Dudağımı ısırdım. "Temiz olduğun sürece... bilirsin işte." O cevap vermeden ben ağzımdan kaçırıyorum, "Ki öyleyim. Söz veriyorum."

"Ben de temizim, bebeğim. Yemin ederim." Göz kırıyor. "Ve seni çiğ olarak alma düşüncesi? Tanrım. Lanet olsun. Tanrım. Sabırsızlanıyorum. Düşündükçe sikim kabarıyor."

Birdenbire bu konuda gergin hissettim. Elbette, istediğim buydu. Sayılır. Ama şu anda, Brody'yi artık sevmeye başladığım nazik, tatlı, şapşal adam olarak görmüyorum. Pis Brody'yi görüyorum. Sadece konuşarak bile beni kıvrandırıyor. Çakıllı sesi ve kararan gözleriyle. Vücudumdaki eli bile artık farklı hissettiriyor. Sanki sonunda arkasında bir ağırlık varmış gibi.

"Bu muhtemelen bildiğimiz her şeyi mahvedecek. Ama bir şekilde, hiçbir şeyin bizi bunu yapmaktan alıkoyamayacağını biliyorum."

Aniden ayağa kalkarak bana bakıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Duş almam lazım. Başka bir adamın kanına bulandım." Geri çekilip uzaklaşmaya başlarken omzunun üzerinden sesleniyor: "Soyun Bria. Seni benim için boşaltmanın zamanı geldi. Aletimin *her* yerine."

Brody

Spreyin vücudumda gezinmesine izin vererek Oliver'ın kanını kanalizasyona akıttım. Eğer arkadaşı durmazsam onu öldürmek üzere olduğumu söylemeseydi, muhtemelen şu anda ailesine öldüğüne dair bir telefon geliyor olacaktı. Benim tatlı Tater Tot'uma saldırmıştı. Ve Tate, buraya taşındığından beri benim için küçük bir kız kardeş gibi oldu. Yaptığı şeyin bedelini ödemesini istedim.

Kampüste o kadar saygı görürüm ki kimse beni polise ihbar etmeyi düşünmez. Ayrıca, reşit olmayanların içki içtiği bir ortamda, kardeşlik çocukları başlarını belaya sokma riskini göze alamazlardı.

Oliver kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, Brooks'un yanında bir daha yüzünü göstermez.

Kavga bittiğinde ve Link Tate'i sağ salim eve götürdüğünde tek istediğim Bria'ydı. Bana kızgın olmadığından ve arkadaşlığımızı bitirmek üzere olmadığından emin olmak. Ama günlerdir onu düşünmeden de edemiyordum. Ve düşüncelerim arkadaşlığın olması gerektiği gibi saf değildi. Kirli, kaba ve hatta belki biraz karanlıktı.

Pek çok erkekle birlikte olmuştu ama hiçbiri onu tatmin etmemişti. Bu laneti kıracaktım. Kırmak zorundaydım. Yani... vahşi bir kızdan düzgün bir kıza ve etrafta yatıp kalkan ve dövüşmeyi seven kötü bir çocuğa... *ne yanlış gidebilirdi ki?*

Sikimi birkaç kez avucumun içinde pompalayarak kapının açılmasını ve çıplak Bria'nın banyoya adım atmasını izliyorum. Aletim bu görüntüyü ayakta alkışlıyor, mükemmel vücudunun her santimini gördükçe daha fazla kan hücum ediyor. Yumuşak kıvrımları ve altın teni.

Emin değil ya da korkmuş görünmüyor. Dik duruyor, diri göğüsleri bakmam için tam teşhirde. Beni gördüğünde meme uçları sertleşiyor. Pembe ve sadece onları tatmam için yalvarıyor.

İşlerin tehlikeli bir hal aldığını biliyorum. , arkadaşlığın seksle karıştığı ve büyük, berbat bir bok bulutu olduğu zamandır. Onu en iyi arkadaşım olarak kaybetmek istemiyorum. O çok şey ifade ediyor. Arkadaş olduğumuz kısa süre içinde, o gelmeden önceki tüm zamanlardan daha fazla güzel anı biriktirdim. Ama hayatta bazı şeyler inkar edilemez. Kendimi onun içine gömmek de bunlardan biri.

"Kıçını buraya getir, seksi," diye homurdanıyorum, arkadaşlığı ihtiyacım olandan ayırıyorum. "Sikim senin için hazır."

Duşun kapısını kaydırarak açıyor, içeri giriyor ve spreyin altında duruyor.

Dolgun dudaklarından su damlıyor ve bana bakıyor. Filmlerde gördüğünüz ama gerçek olabileceğine asla inanmadığınız türden bir güzelliğe sahip.

Yanaklarından tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum ve onu öpüyorum. Motel odasındaki o geceden beri bu kızı tekrar öpmek istiyordum. Artık hiçbir şey beni durduramaz.

Dili benimkini okşarken tadı tarçın gibi geliyor, yumuşak, dolgun dudakları sanki o da en az benim kadar bunu bekliyormuş gibi benimkilere sürtünüyor.

Sayısız kadınla birlikte oldum, çoğunu unuttum bile. Ama Bria onlardan biri olmayacak. Bundan eminim.

Başımı şımarık memesine doğru eğip, dilimi meme ucunun etrafında gezdirdikten sonra etini biraz daha ısıırıyorum. Elimini uzatıp kıçını avuçluyorum.

"Uslu bir kız ol ve bana ne istediğini söyle," diye homurdanıyorum memelerinin arasından.

"Beni becermen için," diye nefes alıyor ve ellerini saçlarımın arasından geçiriyor. "Lütfen."

"Parmaklarımla mı, Bria?" Elimini karnından aşağı kaydırıp bacaklarının arasında durduruyorum. "Ya da belki dilimle. Belki dilimi içine sokar, ağzıma boşalana kadar seni yalarım."

Parmaklarımı içine sokuyorum ve o inliyor.

"Kahretsin, çok darsın," diye homurdanıyorum, onu daha sert parmaklıyorum. "Ya da gerçekten iyiysen, seni sikimle besleyebilirim. Her bir santimini, artık kaldıramayacağın kadar sikimle dolana kadar."

Sırtımı tırmalıyor.

"Çok. Çok. Olasılıklar, Wildflower. Ama hepsi aynı şekilde bitecek. Etrafımda sıkılmanla. Adımı haykırırken çok sert boşalacaksın. Ve seni bu duyguya getirebilecek tek erkeğin ben hatırlayacaksın."

Elini aramızda kaydırarak parmaklarını sikimin etrafına doluyor. "İşte böyle, güzelim. Korkma," diye homurdanıyorum. "Ne istiyorsan al."

Kalçalarım ona hafifçe çarparken eli çalışıyor, beni sabit bir hareketle pompalıyor.

"İçimden bir ses pis kız, bu seni daha da ıslatacak diyor. Dizlerinin üzerine çök ve beni em, Bria. Oh, ve bunu yaparken kendine dokun," diye emrediyorum.

Dizlerinin üzerine çökerek başını öne doğru itiyor ve ağzını açıyor. Aletimin ucundan başlayarak dilini uzunluğum boyunca aşağı doğru sürüklüyor.

"Bacaklarını aç ve bana kendini nasıl iyi hissettirdiğini göster," diye bağıriyorum. "Ve bana bak, Bria. Sikimi emerken gözlerini benden ayırma."

Kararsızca ona söylediğimi yapıyor ve elini bacaklarının arasına kaydırarak kendini nazikçe okşuyor.

"Kahretsin, bu çok ateşli," diyorum. "Kahretsin, bebeğim, sen iyi bir çoklu görev oyuncusun."

Gözlerini benimkilere dikmiş, kendine dokunurken beni emmeye devam ediyor. Ve eğer asıl görevim onu boşaltmak olmasaydı, şu anda yükümü boğazından aşağı boşaltırdım.

"Aynen böyle." Kelimeleri zorlamak zorundayım çünkü bu çok iyi hissettiriyor.

Daha derine indiğinde ve boğazının arkasına vurduğumda, . "Bu doğru. Tika beni, Yaban Çiçeği."

Bu onu durdurmuyor çünkü saniyeler içinde, sanki bu onun lanet olası işiymiş gibi beni derin boğazlamaya geri dönüyor. Ama artık yeter. Islak küçük ağzıyla sikimi becermeye devam etmesine izin verirsem, kaybedeceğimi biliyorum. Ve bu sadece benimle ilgili değil.

Onu ayağa kaldırıyorum, bacakları belime dolanana kadar kaldırıyorum ve duş duvarına yaslıyorum.

Sikim bacaklarının arasına giriyor, içine girmek için yalvarıyor.

"Bu konuda emin misin?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum. "Bunu yaptıktan sonra geri dönüş yok."

Göğüslerini göğsüme bastırarak bana bakıyor. "Az önce yaptıklarımızdan sonra zaten geri dönebileceğimizi sanmıyorum."

"Doğru." Sırıtiyorum. "Ama beni çok iyi emdin. Seni güzelce ıslattı mı? Böyle dizlerinin üzerinde olmak?"

Yavaşça başını salladığında, meme uçları sertleşiyor, kıcını sıkıca kavriyorum.

"Güzel. Çünkü manzarayı sevdim. Özellikle ağzımı tıkaman hoşuma gitti. Ama bir dahaki sefere? Bu kadar kolay olmayacak. Bir dahaki sefere, sikimde boğulacaksın. Ve en ateşli kısmı? Her saniyesine bayılacaksın."

Benim sözlerimle inliyor, dişlerini ıslak dudaklarına geçiriyor. Tam da şüphelendiğim gibi çok pis.

Onu duş duvarına daha da sert bastırarak kalçalarını kavıyorum ve onu ağrıyan sikimin üzerine öyle bir kuvvetle itiyorum ki .

"Brody," diye haykırıyor ben onu aşağı yukarı hareket ettirip boynunu öperken. "Aynen öyle, iyi kız. Beni çok iyi karşılıyorsun."

Bir elimle onu sabit tutarken, diğer elimle saçlarından bir tutam yakalayıp çekiştiriyorum. Başını geriye çekerek boynunun etini ısıyorum. "Tanrım, bebeğim, ne kadar ıslak olursan ol, muhtemelen sadece beni emerek boşalabilirdin."

Ona tekrar tekrar sokuluyorum. Taşaklarım karıncalanmaya başlayana ve tırnakları sırtımdaki deriyi kazıyana kadar daha hızlı ve daha hızlı.

"Brody," diye inliyor. "Oh... benim..."

"Her yerime boşal bebeğim. İlk kez sikimden aşağı damladığını hissetmeme izin ver."

Etrafımı sıkarak vücudumu bir zevk kuyruğuna sokuyor. O sertliğimin üzerinde sallanırken, ben de parmak uçlarımla tenini kavrayarak kendimi ona bırakıyorum.

"Siktir... evet." Kelimeleri boğarak çıkarıyorum, tüm vücudum zevkten titriyor. "Lanet olsun. Sen bu dünyanın dışındasın."

Ona bakmak için geri çekildiğimde bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyor.

"Nihayet."

Sonra da gülüyor. "Sebastian'ın yarın birkaç çekim yapmamızla ilgili mesajını görüp görmediğini sormayı unuttum. Çünkü az önce yaptıklarımızla... bu fotoğraf çekimi ilginç bir hal alacak."

Kalçasını sıkarak kaşlarını oynatıyorum. "Sanırım bu sefer kimyamız biraz daha uyuştu. Artık en çılgın fantezilerini tamamen tatmin ettiğime göre."

Etrafına bakınıyor. "Bekle, benimle mi konuşuyorsun?" Bana küçük bir sırtıma yaparak gözlerini kısıyor. "Tam anlamıyla tatmin olmaktan bahseden kim? Ukalalık yapıyormuşsun gibi geliyor."

Onu tekrar kucağıma alıyorum ve gıdıkladığımda kıkırdıyor.

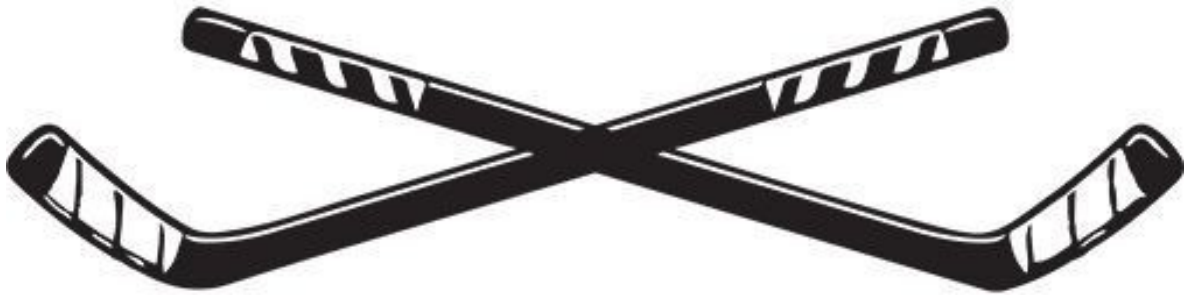
"Sana ukalalığı göstereceğim," diye ona takılıyorum ve durmam için bana yalvarıyor. "Sanırım sen tatmin olana kadar seni becermeye devam etmem gerekecek, ha?"

"Evet. Sanırım öyle."

Ve bana bakışından bunu kastettiğini anlıyorum. Ve aniden, bu gece ikimizin de fazla dinlenemeyeceğini anladım.

Onun boşalmasını izlemeye bayılıyordum. Ve bunu tekrar tekrar yapabilirdim ve bundan asla bıkmazdım. Ama sorun şu ki... arkadaşlar bunu yapmamalı.

16

Bria

Bu sabah çektiğim gün doğumu fotoğraflarını banyo etmek için yorulmadan çalışıyorum. Bu bir ödevdi ve ödevim olduğunu bildiğimden koşuya çıkmak için daha da erken kalkmam gerekiyordu. Bunu dersten sonra da yapabilirdim ama nedense güne güzel, sıkı bir ter seansıyla başlamak tüm sabahın ve öğleden sonrasının daha sorunsuz geçmesini sağlıyor.

Birkaç hafta önce, Brody ile seks yaparak suyu bulandırdım. Sadece bu değil, aynı zamanda ilk orgazmımı da yaşadım. Ve o zamandan beri, bana mümkün olduğunca sık orgazm yaşatmayı kendine görev edindi. Ama tabii ki dostça aktiviteler de yaptığımızdan emin oluyoruz. Bu şekilde, çizgi tamamen görünmez hale gelecek kadar bulanıklaşmıyor. Ama seks... çok ateşli. Ve artık orgazm bakiresi olmadığım için mutluyum. Tanrım, neler kaçırdığımı hiç bilmiyordum.

Seks sırasında, Brody tamamen farklı bir insana dönüşüyor. Kontrolü ele alan, istediği şeyi, istediği zaman yapmamı isteyen seks delisi bir canavar. Beni çileden çıkaran iğrenç sözler söylüyor.

Ve geçen haftaki hızlı fotoğraf çekimini düşünüyorum da, *vay canına*. Çok ateşliydi. Artık birbirimizi daha iyi tanıdığımıza göre, sanırım öyle diyebilirim. Aramızdaki kimya inkar edilemezdi. Ve sanırım Sebastian son üründen oldukça memnun kaldı. Gerçi yakında daha renkli bir çekim daha yapacağımızı biliyorum.

Tate'le tanıştıktan ve Brody'yle nasıl birlikte olduklarını gördükten sonra her şey anlam kazandı - arkadaşlıkları. Bir süre, aralarında bir çekim olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Şimdi ise daha çok kardeş gibi olduklarını biliyorum.

Saate bakıyorum. *Kahretsin, zamanım tükeniyor*.

Dersin bitmek üzere olduğunu bilmek beni gerçekten üzüyor. Bu ileri düzey fotoğrafçılık dersi, bu kadar keyif aldığım birkaç dersten biri. Ayrıca, sınıfta çok tatlı bir arkadaş edindim. Adı Annie ve Brooks Üniversitesi'ndeki diğer bazı sürtüklerin aksine, her düzgün görünümlü kadına bir tehdit gibi bakmıyor.

Brody ile takılmaya başladığımda kendimi kampüsün en sevilen kızı yapmadım. Kampüste en çok aranan erkeklerden biri ve arkadaşlığımızın ilk gününden beri gözümün dönmesine neden oldu. Kızlar kıskanç yaratıklardır. Özellikle de onun gibi erkekler söz konusu olduğunda.

"Bria, seninle biraz konuşabilir miyiz?" Profesör Dow masasından sesleniyor. "Ooh, birinin başı dertte," diye fısıldıyor Annie, başını kaldırmadan

Dizüstü bilgisayar.

"Değilim." Kaşlarımı çatıyorum. "Umarım değildir."

Sandalyemi iterek ayağa kalktım ve ön tarafa doğru ilerledim. "Beni mi görmek istediniz?"

Gözlüklerini çıkararak dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Birkaç gün önce ilginç bir telefon aldım." Etkilenmiş görünüyor, yavaşça başını sallıyor. "Hokey takımının reklamcısından."

"Hangi hokey takımı?" Kaşlarımı çatıttım.

"Uh... *Brooks'un* hokey takımı." Bana şaşkınlıkla baktı. "Başka hangi takımı kastetmiş olabilirim? Bruins mi?"

"Yani, belki." Omuz silkiyorum. "Bu mümkün. Duyduğuma göre ortalığı kasıp kavuruyorlarmış." Yorumumu geçiştirerek gözlerini deviriyor. "Her neyse,

Görünüşe göre, katıldığınız bir maç sırasında çektiğiniz bazı fotoğrafları bir şekilde görmüşler. Buraya nasıl ya da neden girdiklerini bilmiyorum ama... her halükarda hoşlarına giden bir şey görmüşler. Şimdi de bazı maçlarda fotoğraf çekmenizi istiyorlar."

Sonunda gülümsüyor. "Kabul etmeliyim ki bu harika bir deneyim olacak. Ayrıca, kesin olarak öğrenmem gerekiyor ama bunun neden stajın olarak sayılamayacağını anlamıyorum. Aldığınız iş yükü ile muhtemelen baharda yüksek lisansınızı tamamlayarak mezun olacaksınız. Bu gerçekten daha mükemmel bir zamanda olamazdı."

Şüpheyi ona baktığımda kaşlarını kaldırıyor. "Bu iyi bir haber. Sen git."

"Teşekkür ederim. Ben... şey, sanırım bu tür fotoğrafçılığı geleceğim olarak hiç düşünmemiştim." Ona dudak bükerek gülümsedim. "Yine de bir deneyeceğim."

"Hey, denemezsen asla bilemezsin." Dizüstü bilgisayarında yazmaya geri dönmeye önce omuz silkiyor.

İstasyonuma geri döndüm. O reklamcıya fotoğraflarımı gösterebilecek tek bir kişi olduğunu çok iyi biliyordum.

Ve adı Brody.

Ve o bana büyük çıkışı vermiş olabilir.

Brody

"Acaba Outer Banks gerçekten böyle mi?" diye soluk soluğa kalan Tate, öne doğru oturup ağzına birkaç cips tıktırıyor. "Bu çok vahşi."

"Yani herkes hazine avına mı takmış durumda? Yoksa çocuklar tekneleri batırmak, parti vermek, yangın çıkarmak ve birbirlerini öldürmeye çalışmak gibi canlarının istediği her şeyi mi yapıyorlar?" Omuz silkiyorum. "Kesinlikle."

Diziyi sevmeme rağmen, JJ'in olduğu sahneleri izlemek her zaman kolay olmuyor. Sarhoş babası sırf var olduğu için onu dövdüğünde, bunu görmek benim için çok zordu. Çünkü o adam ve ben temelde aynı hayatı yaşıyoruz. Sadece onunki bir dizi için uydurulmuş. Peki ya benimki? Benimki sadece soğuk, acınası gerçek. Yine de izlemek bir şekilde derinden etkiledi. Gerçek olmasa bile.

Kapının çalındığını duydum ve uzaktan kumandayı durdurdum.

"Taş, kağıt, makas kimin kalkıp kim olduğunu görmeye gideceği için mi?" Tate bir kaşını kaldırarak şöyle diyor. "Yorulдум."

Ona gözlerimi devirerek ayağa kalktım. "Tamam, ben bakarım, seni tembel bok çuvalı." "Teşekkürler!" diye tatlı tatlı sesleniyor.

Tate ve Link sonunda kendilerini toparladılar. Her ne kadar Link'in kafasını kendi kışından çıkarması için saldırıya uğraması gerekse de, o bunu başardı ve önemli olan da bu. Ve artık düşman değil sevgili oldukları gerçeği hayatımı kolaylaştırıyor.

Kapıyı açtığımda, Bria'nın saçlarında iki Fransız örgüsü, önden çıkan birkaç kısa bukle ve Florida East tişörtüyle eşleştirilmiş kesik jean şortuyla tatlı görüntüsüyle karşılaştım.

Kaşlarımı çattım. "Üzerindeki tişört hakkında konuşmamız gerekecek, dostum." Kapıya yaslanıyorum. "Konuşmaktan kastım, onu ateşe vermek."

"Burası kardeşimin okulu, göt herif." Başını iki yana sallar. "Ve benimdi, kısa bir süre için."

"Evet, bunun için üzgünüm."

Beni görmezden gelerek gözlerini açtı. "Bil bakalım bugün ne oldu?" Başını yana eğdi. "Fotoğrafçılık dersimde kendi işime bakıyordum, birdenbire profesörüm hokey takımının reklamcısıyla sohbet ettiğini söyledi."

"Oh, gerçekten mi?" Duygusuzca etrafıma bakıyorum, boynumu kaşıyorum. "Ne, uh... ne için?"

"Gördüğünüz gibi, geldiğim maçtaki bazı resimlerimi sihirli bir şekilde görmüşler." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Garip, değil mi?"

"Kesinlikle." Yavaşça başımı sallıyorum. "Yine de süper havalı. Değil mi?"

Bana bilmiş bir bakış attı. "Teşekkür , Brody. Ama bunu yapmana yoktu. Muhtemelen berbat olacağım ve beni önerdiğin için sana kızacaklar. Muhtemelen dünyanın en berbat fotoğraflarını çekeceğim ve sonra da 'Üzgünüm, berbat birisin' diyecekler. *Git başımdan.*" diyecekler.

"Kıç emiyor musun bilmiyorum ama başka bir şeyi çok iyi emiyorsun." Göz kırpyorum. "Buna kefil olabilirim. Aslında hafızam birden bulanıklaştı. Ne kadar iyi emdiğini bana hatırlatır mısın?"

Beni iterek başını arkaya atıyor ve inliyor. "Neden her zaman sinir bozucu olmak zorundasın?"

"Çünkü seviyorsun," diye karşılık veriyorum. "Ayrıca, berbat olmayacaksın. Yani, sonra olacaksın. Umarım dizlerinin üzerinde. Ama fotoğraf çekerken değil. Sadece ortaya çık ve ne yapıyorsan onu yap, bebeğim."

İç çekerek beni selamladı. "Elimden geleni yapacağım."

"Güzel. Şimdi gel de Tater Tot'a merhaba de. Evdeyken bana kaltaklık yaptıran tembel olarak da bilinir."

Oturma odasına girene kadar beni evin içinde takip ediyor.

"Tater Tot, kıcın ön kapıya kadar yürümeye üşendiği için ön kapıyı sana getirdim." Bria'ya doğru başımı salladım. "Bu seksi kızı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette. Ama hâlâ seninle takılıyor olması beni çok şaşırtıyor," diye şaka yapıyor Tate. "Hey, Bria."

"Bu da ne demek oluyor, seni pislik? Bria benimle takılmayı seviyor. Öyle değil mi?"

"Yani, gezegendeki en kaba adamla arkadaş olmak kolay değil. Ama evet, sanırım iyisin." Televizyona doğru başını sallamadan önce gülüyor. "Oh, daha önünüzde koca bir sezon var." Gözlerini genişletiyor. "Sen sadece bekle. Bir sonraki sezon için sabırsızlanıyorum, bakalım nereye varacaklar."

"Spoiler yok, bebeğim. Ben yatırım yaptım." Kolumu ona doladım. "Ve bundan da utanmıyorum."

"Şimdiye kadar olan her şeyi daha gerçekleşmeden haber verdi." Tate benden Bria'ya bakıyor. "Bir şeyleri tahmin etme konusunda sinir bozucu derecede iyi."

"Eminim." Bria kıkırdar. "Şey, kalamam. İşe gitmek için üstümü değiştirmem gerekiyor. Ama acele et ve gelecek sezonu bitir ki tartışabilelim." Tate'e şakacı bir sırıtış atıyor. "Ayrıca, John B mi JJ mi?"

"Bu kolay. Ama ben de senin seçimini duymak istiyorum." Tate bir kaşını kaldırır. "Üç kadar sayayım mı?"

" sende," Bria. "Bir, iki, üç."

Üç rakamı Bria'nın dudaklarından çıktıktan sonra Tate "John B" diye seslenir, aynı anda Bria da "JJ" der.

"Bekle, ciddi mi? JJ yerine John B mi? Şaka yapıyorsun," diyor Bria, aval aval ona bakarak. "JJ benim için bir şeyler yapıyor. Ama bence psikopat ve sapkın kardeşi de çok seksi. Yani, karakteri en iyi ben yargılayamayabilirim."

Tate yüzündeki şaşkınlığı gizleyemez. "Bekle, *sen* de mi Rafe'in seksi olduğunu düşünüyorsun? Tanrıya şükür tek kaçık ben değilim. Havası mı? Nefis."

bakıyorum. "İkiniz de onun dizideki en kötü insan olduğunun farkındasınız, değil mi? Onunla bir odada yalnız olsaydınız, sizi bağlar, öldürür ve sonra çenesiyle o garip şeyi yaparken kıcıyla gülerdi."

"Kıskanma," diyor Tate alaycı bir ses tonuyla. "Kötü adamı nefis yapmalarına engel olamayız."

"Hey, beni bağlamasına izin verebilirim. Kulağa sapıkça geliyor," diye ekliyor Bria. "Ben de bir şekilde ilgileniyorum."

"Gerçek dışı," diye mırıldandım. "Çok gerçek dışı."

Tate kendini koltuktan kaldırmadan önce geriniyor. "Yapacak ödevlerim var. Bunu sonra bitirir misin?"

Merdivenlere yönelip bize el sallarken, "Sadece atıştırmalık bir şeyler getirirsen," diye şaka yapıyorum.

Bria'yı kapıya kadar takip ederken, eli kapı kolunu tutmadan hemen önce, onu nazıkçe doğru bastırıyorum. "Demek müstehcenlikten hoşlanıyorsun, ha? Seni ister misin?" Bana karşı titrediğini hissettiğimde, sikim kıcına doğru kabarıyor. "Çünkü bunu ayarlayabilirim, biliyorsun. Aslında... olmuş bil."

Sinmek yerine sırtını dikleştiriyor ve kıcını bana doğru daha sert itiyor. "Belki de istiyorumdur."

Dilimi boynunda gezdirirken boğazımdan kısık bir kıkırdama geliyor. "Bunu unutmayacağım. Ama bağlandığında, sikimi acıtacak kadar derine aldığımda bana ağlama."

Geri adım attığımda bana dönüyor ve sırtını kapıya dayıyor. "Aklımdan bile geçmezdi."

Çenesini kavrayıp başımı sallıyorum. "Sen bir belasın."

"Beni yoldan çıkarmana engel olamıyorum, Brody O'Brien."

Başımı geriye atıp gözlerimi kısıyorum. "Ben aptal değilim, tatlım. Ben gelmeden çok önce bozulmuştun. Ama bu hoşuma gidiyor. Neden biliyor musun?"

"Neden?" diye fısıldıyor.

"Çünkü melekler sakso çekerken kendilerine dokunmazlar. İşte bu yüzden." Daha yakına eğilerek dudaklarımı neredeyse onunkilere değdiriyorum. "Beni kandıramazsın, bebeğim. Sen yumuşaklık istemiyorsun. Sert ve kirli seks istiyorsun. Zevk o kadar yoğun ki acının sınırında." Bir elimi kapıdaki başının yanına koyarak gözlerimi onunkilerle birleştiriyorum. "Söz veriyorum, sana sadece bunu vereceğim."

Yutkunarak gözlerini benimkiler arasında gezdiriyor ve sonunda başını anlayışla aşağı yukarı hareket ettiriyor.

"İşe gitmem gerekiyor," diye fısıldıyor.

Geri adım atarak, ona dokunmamak için kendimi zorlayarak ellerimi ceplerime sokuyorum. Yaptığımız şey cehennem kadar pis. Ben de bunun farkındayım. Ama siktir et. Pastamı alıp yemek istiyorum. *Gerçek ve mecazi anlamda.*

"Konuştuğumuz şey için hala devam ediyor muyuz?" Sesi tereddütlü geliyor. "Anlaşmamız için konuştuğumuz şey mi?"

"Evet, öyle. Bu hafta yapacağız." Başımı salladım. "Ne sanıyordun, vazgeçeceğimi mi?"

"Sayılır," diyor, kapıyı açmadan önce rahatlamış bir şekilde. Omzunun üzerinden gülümsüyor. "Ve tekrar... koçunuzla konuştuğunuz için teşekkürler. Sana borçluyum."

"Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz." Göz kırpıyorum. "Hoşça kal, bebeğim."

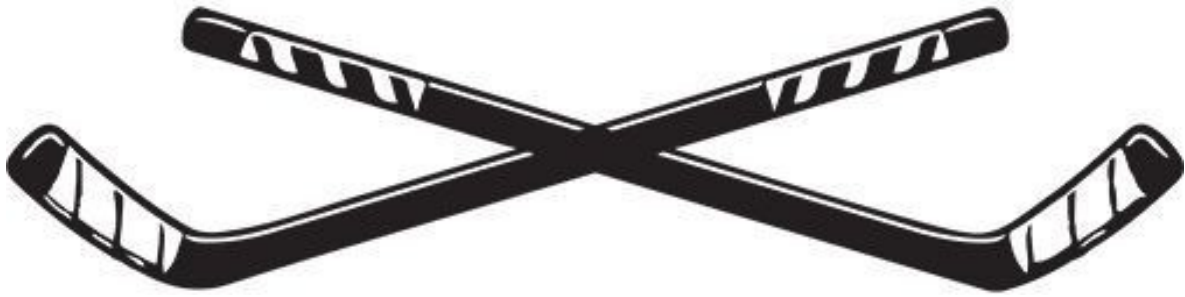
Onun cipine yönelip gidişini izlerken, yapmam gereken bazı işler olduğunu biliyorum.

Çünkü birkaç gün önce bana anlamlı bir şeyi sembolize eden yeni bir dövme yaptırmak istediğini söyledi. Çok fazla fikri vardı ama bir türlü karar veremiyordu. Haftalardır onu incelediğim ve her şeyini öğrendiğim için ona seçim yapmak istediğimi söyledim. Kesin olarak düşündüm ki

Hayır derdi. Peki kabul ettiği için deli olduğunu düşünüyor ? Kesinlikle evet.
Ama ben çok heyecanlıyım.

Herhangi bir dövme yaptırmayacak. Bir anlamı olacak. Onu sembolize
edecek.

17

Bria

Dövme dükkanının etrafına bakıyorum. Küçük ama bir sürü karakteri var. Ve benim hoşuma giden bir grunge, punk havası var.

"Gergin misin?" Brody yanımdaki banka oturup dizini benimkine çarparak bana soruyor.

"Hayır. Üç dövmem var. Onlar iyiydi."

"Evet. Ama onları seçmeme izin vermedin." Sırıttıyor. "Devam edebilirim ve sana aletimin dövmesini yaptırabilirim. Hatta belki taşaklarımın bile."

Onu görmezden gelerek kolumu onun koluna doladım ve bizi birbirimize bağladım. "Yani senin zilyon tane dövmen var, değil mi?"

"Benim ne kadar dev olduğumu düşünüyorsun?" Kaşlarını oynatıyor.

"Kapa çenenin. Dediğim gibi, bir sürü dövmen var. Profesyonel sayılırsın. Yani senin için bir dövme daha yaptırmak çok da önemli değil."

"Bunun nereye gittiğini gerçekten anlamıyorum." Ağzı bir çizgi oluşturuyor. "Bu senin anlaşılan bebeğim. Beni buna dahil etmeye çalışma. Uh-uh. Hayatta olmaz."

"Yani seçim yapmama izin vermeyecek misin?" Gözlerimi kısıyorum.

"Gerçekten mi?"

Bu konuda küçük bir sürtük gibi mi davranacaksın?"

"Küçük sürtük?" diye hırılıyor. "Muhtemelen bir dizi fare kulağı ya da bir kale koyacaksın çünkü günü orada geçirmek isteyen tek yetişkin benim."

"Mmhmm. Tam kışının üstüne." Kolumu çekiyorum, surat asıyorum. "Sorun değil. Sadece eğlenceli olabileceğini düşündüm. sonu gibi bir şey. Bazı kurallara hâlâ uyuyor olsak da. Diğerleri... pek değil."

Başını arkaya atmadan önce bir an sessiz kalır. "Tamam. Sen seçebilirsin. Lanet olsun, Bria. Neden hayır dememi imkânsız hale getiriyorsun?" Başparmağını alt dudağımda gezdirirken gözleri ağızma kayıyor. "Özellikle de bu dudaklarınla."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve başparmağını çektiğinde kendime gelmek için dudağıma ısırıyorum.

"Gerçekten mi?" Sonunda ellerimi çırparak ve aşağı yukarı zıplayarak ciyakladım. "*Mükemmel* bir tane buldum."

"Oh, yani bu boku çoktan çözdün mü? Sanki kaltak kıcımın sana hayır demeyeceğini biliyordun." Sinirlenmiş görünüyor ama rol yaptığını biliyorum. "Tam bir baş belasısın, Bria Collins."

"Evet, ben de sana."

Birkaç dakika sonra bizi içeri aldılar. Benim için ne seçtiğini görmek beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Ve onun için seçtiğim şeyi beğenmesi için dua ediyorum. Beklemediği bir şey olsa bile.

Brody ne kadar özel olduğunu bilmeyi hak ediyor. Umarım bu dövme ona bunu hatırlatır.

"Çiçekler mi?" Bileğime bakıyorum ve kenarındaki muhteşem, minimalist çiçekleri görüyorum. Tarzı tam olarak kendim için seçeceğim bir şey. Basit ama çarpıcı. "Çok güzel."

"İster inan ister inanma, dün gece bir takım arkadaşımın kız arkadaşına çizdirdim. Tezgâhlarındaki o eski kitaplardan senin için bir şey istemedim. Ya da tüm takıntılı olduğu Pinterest'ten bir şey." Gururla gülümsüyor. "Senin için, tamamen türünün tek örneği olmalıydı. Tıpkı senin gibi."

Yan tarafına sarılıp ona bakıyorum. "Teşekkürler, Brody. Bayıldım."

Bileğimi uzatarak başıyla işaret ediyor. "Kır Çiçeğim için kır çiçekleri. Çünkü onlar dayanıklıdır. Büyümeleri ve ne olacaklarsa o olmaları için kimsenin beslemesine gerek yok. Bunu kendi başlarına yaparlar. Tüm fırtınaları atlatıp gelişmeye devam ederler. Ve pek çok çiçeğin mükemmel sıralar halinde dikilmesine ya da sadece görüntü için saksılarda tutulmasına rağmen... kır çiçekleri istedikleri yerde büyürler. Kendi kurallarını kendileri koyarlar." Yanağımı öperek başını sallıyor. "Tıpkı senin gibi. Gördüğün diğer çiçekler gibi olmaya çalışmıyorsun. Sen kendinsin. Ve bunun için şükürler olsun. Çünkü sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın."

Durdurmaya çalışsam da sözlerinden dolayı gözlerim doluyor. Brody ilişkiler için uygun biri olmayabilir ama o tanıdığım en tatlı adam. Tüm arkadaşlığımız boyunca, tek yapmak istediği beni . Beni

kendimi onun gibi görüyorum. O alan biri değil. O verir. Neredeyse bir hata.

Gözlerimi silerek ona bakıyorum. "Bu mükemmel. Penisinizin dev bir dövmesini vücuduma yaptırmadığınız için teşekkürler."

"Haklısın; devasa olmalı." Sırıtıyor. "Bir değil.

Ayrıca seni taşaklarımla dağlamadığım için." "Evet. Ya da taşaklarınla."

"Yine de güzel toplar," diye mırıldandı. "Bunu kabul etmek zorundasın."

"Anı mahvetme." Burnumu çekiyorum. "Seninkileri görme sırası sende."

Kolunu kaldırırken hiç de gergin görünmüyor. Pazusuna bakarken gözlerini kutsal yazıya dikeyor.

"*Sum satis?*" Kafası karışmış gibi. "Bunu doğru mu söyledim? Vücuduma anlamsız şeyler mi yazdın? Güzel toplar için anlamsız mı?"

"*Ben yeterliyim,*" diye zar zor fısıldıyorum. "Böyle yazıyor. Ama Latince. Ve evet, bunun muhtemelen erkeklerden çok kadınların yaptırdığı bir dövme olduğunun farkındayım. Ama sen erkeklğine güveniyorsun." Elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. El ele tutuşmak yok demiştik, biliyorum ama sanırım bu bir istisna. " hakkında çok sık konuşmasan ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışsan bile, yeterli olduğunu bilmeni istiyorum Brody. Ve umarım bir gün sen de buna inanırsın. Çünkü ben inandığımı biliyorum."

Ona bakıyorum, geçmişteki sorunları söz konusu olduğunda dikkatlerin üzerine çekilmesinden nefret ettiğini biliyorum. Normalde bu konuya değinir ve hemen daha az karanlık bir konuya geri döneriz. Ama şu anda odada sadece biz varız. Ve bir kez olsun, ikimizin de berbat durumda olduğu gerçeğini görmezden gelmesini istemiyorum. Çünkü bu ikimizin de hatası değil.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor dövmeye bakarak. "Buna inanan tek kişi sensin. Sen ve büyükannem."

"O akıllı bir kadın." Gülümsüyorum. "İyileşiyoruz. Bunu biliyorum."

Bana bakarken gözlerini kısarak nefes veriyor. "Evet... Sanırım öyleyiz, değil mi?" Gözleri tekrar dudaklarıma kayıyor. "Biliyor musun?"

"Ne?"

Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce usulca, "Sen de yeterlisin," diyor. Bu çizgiyi biraz daha bulanıklaştırıyor.

Brody

"Bu lanet bir porno." 365 *Gün* filminin oynatıldığı ekrana bakıyorum. "Yani, Tanrım. Aleti gevşek bir eriştaye dönüşmeden önce kaç kez boşalacak?" Hayretle bakıyorum, gözlerim açılıyor. "Ve bunu ben söylüyorum. Ve ben sekse bayılırım."

Yüzünü kapatıyor, yanakları kıpkırmızı yanıyor. "Tamam, *bu kadar* aşırı olduğunu bilmiyordum. Sadece sınıfta bazı kızların bundan bahsettiğini duydum. Gerçek bir aşk hikayesi gibi geldi." Gözlerini deviriyor. "Yanında cinsel saldırı olan ucube bir adam kaçırma gösterisi değil."

Suyumu yudumlarırken Massimo'nun Laura'yı birkaç saniye içinde otuz farklı pozisyonda sikmesini izliyorum. "Tekneden düşmesinin nasıl olup da onun sikini yalamasına ve sonra da bu yatın her yerinde birbirlerini becermelerine dönüştüğünü anlamıyorum. Bak şimdi, üstsüz . Sanki orada sadece göğüslerine bakan yaşlı bir herif yokmuş gibi." İçimi çektim. "Hayatı tamamen yanlış yaşıyorum."

Ekranda sevişmeye devam ediyorlar. Çok ateşli. Yani, temelde porno izliyorsunuz. Ve kim bundan hoşlanmaz ki? Ama bu garip. Ve bunu kendisi de berbat durumda olan bir adam söylüyor. Ama bu tamamen başka bir karanlık seviye.

"Buradaki asıl hikâye ne?" Bria yüksek sesle düşündüğünü söylüyor. "Neredeyse bir şey anlıyordum, sonra birden birbirlerini beceriyorlardı."

"O kayıp bir ruh." Başımı salladım. "Onun için biraz kötü hissediyorum."

"Bu filmde insanları öldürdü! *Ve* onu rehin aldı!" Başını sallıyor, benimle alay ediyor. "Penisi dünyanın en iyi orgazmını yaşatsa bile umurumda değil. O kötü bir adam."

"Yani, onun seksi olduğunu düşünmüyor musun?" Kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Ben öyle bir şey demedim. Ona bir baksana. *Muhteşem* biri. Ama yine de götün teki." "Kapatmalı mıyız?" Yavaşça söylüyorum. "Bu konuda son derece düşmanca görünüyorsun."

Bu."

"Hayır, nasıl bittiğini görmem gerek," diye mırıldanıyor. "Ayrıca, seks çok ateşli."

Biraz zorlama gibi görünse de."

Sonuna doğru Bria uyuyakalana kadar filmi izlemeye devam ediyoruz ve ben de kapatıyorum. Yanına uzandım ve yeni dövmesine baktım.

bileğinde.

Kahretsin, çok güzel.

Gözlerimi tavana çevirerek, benim yeterli olduğumu düşündüğü gerçeğini düşünüyorum. Sonra aklım gençliğime gidiyor.

Hayatım boyunca, benim için bir şeyler yapmak için kendi yollarından çıkan rastgele insanlar oldu. Birinci sınıftaki öğle yemeği görevlisi - hem kahvaltıda hem de öğle yemeğinde ikinci kez yememe izin verirdi çünkü sanırım gün boyunca aldığım tek öğünün bunlar olduğunu biliyordu. Birinci sınıftaki öğretmenim babamı soruşturmaya kalkıştı çünkü görünüşe göre kirli kıyafetler, yağlı saçlar ve çürükler normal değildi ve şüpheleri vardı. Devletle ilgili en kötü şey ise, bir çocuk ölmediği sürece bu duruma müdahale etmeyecek olmaları. Ayrıca, benden daha kötü durumda olan pek çok kişi olduğuna eminim. Üçüncü sınıf öğretmenim bana oğlunun giysilerini verirdi. En güzel yanı da bunu dersten sonra, etrafta kimse yokken yapmasıydı.

Yerel hokey takımının koçu benim takımda olmamın faydalı olabileceğini öğrendiğinde, bana bir yer teklif etti. Neyse ki seçmelere katılmama bile gerek kalmamıştı. Çünkü daha önce hiç buz pateni yapmamıştım. Babama ihtiyacım olan şeyleri almama yardım edip edemeyeceğini sordum. Bu konuşma, artık antrenmana gitmek bile istemeyecek kadar dayak yememle son buldu.

Ama yine de okuldan sonra piste gitmek için otobüse bindim. Sınıfımdan bazı çocukların da aynı otobüse biniyor olması durumu biraz daha kötüleştiriyordu. Ülke çapında gezilere gittiği konusunda yalan söyleyen kirli, fakir çocuğun arkadaşı olmak istemiyorlardı. Ama öfkeme ve gücüme bakarak benimle uğraşmamaları gerektiğini de biliyorlardı.

Koç bana şöyle bir baktı ve eşyalarımı alıp almadığımı sordu. Kafamı sallayıp bir deliğe girmek istediğimi söylediğimde bana gitmemi söylemesini bekledim. Bunun yerine ofisine gitti ve denemem için bir kutu dolusu kıyafetle geri döndü. Bu adam sayesinde lisede hokey kamplarına katılabildim, çünkü o bana hokey kampları için burs sağlamıştı. Ayrıca onun sayesinde çok yakında profesyonel bir hokey oyuncusu olacağım. NHL'ye hiç gidemesem bile, Güney Carolina'dan ve babamdan uzaklaştım ve şimdi Brooks'tayım ve babamın yanında aynı karavan parkına tıkılıp günlerimi içerek geçiriyorum.

Ve sanırım Bria ortaya çıkana kadar, o adamın benim için yaptıklarının büyüklüğünü hiç düşünmemiştim. Ve yeni dövme tekrar bakarken, belki de, sadece belki de, diğer insanların da

Hayatım boyunca bana yettiler. En kötü günlerimde bile bana yardım edenler.

Bria bir saatten fazladır olduğu gibi uyurken en yumuşak horlama sesi geliyor. Dün gece Club 83'teki mesaisi görünüşe göre gece yarısından sonra da sürmüş ve tabii ki bu sabah koştuktan vazgeçip uyuyamamış. Sanırım koştuktan onun için bir uyuşturucu. Hissetmek istemediği şeyleri uyuşturuyor.

Eskiden uyuşturucu tercihim dövüşmekti. Şimdi ise Bria Collins. Ve bu gerçekten korkutucu. Çünkü sonunda beni terk ettiğinde, o yoksunluk cehennem olacak.

Geçen gün onu duşa soktuğumdan beri, onu her zaman istememenin cehennem olmadığını söylemeyeceğim. Ama eğer bu arkadaşlığı sürdüreceksen, günün her saniyesinde aletimin isteklerine göre hareket edemem.

Keşke yapabilsem.

Dövmecide onu öptüm çünkü fiziksel olarak öpmem mümkün değildi. Daha önce hiç kimseyle böyle bir dürtü yaşamamıştım, ta ki ona kadar.

Bir saatten fazla bir süre sonra, yavaş yavaş kıpırdanmaya başlıyor ve gözleri açılıyor. "Merhaba," diyor sesi titreyerek. "Sanırım bayılmışım, ha?"

"Oh, evet. Sen de uykunda odun kesiyorsun," diye takılıyorum ona. "Seksen yaşında bir adam gibi konuşuyorsun."

"Yapmıyorum!" Bana tokat attı.

"Hayır, yok. Ama biraz horluyorsun. Ama çok tatlı. Büyükbaba horlaması gibi değil." Şaşırılmış görünüyorum. "Sikimi tutmaya çalıştın. Seni dövmek zorunda kaldım."

"Kapa çeneni." Esnemedi ve karnını sıvazlamadan önce gözlerini deviriyor. "Bilgin olsun, açlıktan ölüyorum."

Kendimi yataktan kaldırıp kapıya doğru yöneldim. "Sıkı tutun, ihtiyar. Tekrar uykuya dalmamaya çalış." Sırıtarak ona geri dönüyorum. "Sana bir ikram yapacağım."

"Bu beni neden korkutuyor ki?" Gülüyor. "Oh, sen sadece bekle." Göz kırıyorum.

Merdivenlerden inip mutfağa gidiyorum ve buzdolabını açıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Gece geç saatlere kadar atıştırmayı bırakmalıyım. Burada bir bok yok."

Geçen hafta Tate ayın en huysuz zamanını geçirirken ona dondurma aldığımı hatırlayarak sırıtıyorum. İki kâse çıkarıp en büyük dondurmalarından iki tane yapıyorum ve gururla onlara bakıyorum. İki kaseyi, krem şantiyi ve çikolata şurubunu kaptığım gibi üst kata çıkıyorum.

Yenmek üzere olan tek şey dondurma değil.

Bria

"Bunları hazır bulundurmaya bayılıyorum." Dondurmamdan bir ısırık daha alıyorum ve sessizce inliyorum. "Ama umarım bunları benim için Tate'in ya da Link'in zulasından çalmamışsındır." Brody'nin karnını okşayarak gülüyorum. "Zaten buradaki yiyecekleri çoktan bitirdiğine eminim."

"Bu bir şişman şakası mı?" diye mırıldanıyor. "Hiç hoş değil. Ve bilmen gerekiyorsa, bunları geçen hafta Tate için aldım çünkü o ayın bu zamanlarını yaşıyordu. Hani siz hanımlar bir erkeğin varlığından rahatsız olduğunuzda, duygusal olduğunuzda ve önünüze gelen her şeyi yediğinizde olur ya?"

"Dikkat et," diye uyarıyorum. "Ve hayır, şişman şakası değildi. Ama sen bile kabul etmelisin ki, oldukça büyük bir iştahın var."

Bana bakıp şeytani bir sırıtışla göz kırpmıyor. "Elbette var. Tatlıya da düşkünüm."

Bana *o* bakışı attığında omurgamdan bir ürperti geçiyor. Son zamanlarda bana çok sık attığı bir bakış. Gözleri biraz kısılıyor ve beni yutacakmış gibi bakıyor.

Yutkunarak etrafıma endişeyle bakıyorum. "Peki... günün geri kalanı için planlarınız neler?"

"Bu akşam antrenman var. Zamanım olursa belki bir antrenman." Duraklıyor, yaklaşıyor. "Ama ondan önce, seni boşaltacağım. Çünkü canım öyle istiyor."

Dondurmamı yerken boğuluyorum, en itici şekilde öksürüyorum.

"Seni bacakların açık, çıplak istiyorum, Bria."

Hızla ayağa kalkıyor ve bana doğru yürümeden önce bir kravat çıkararak şifonyerine doğru yürüyor.

Bir elektrik düğmesini çevirir gibi, beni güldüren Brody'den tüm doğru yerlerimi karıncalandıran Brody'ye geçebilmesi beni şaşırtıyor. Ve bunu kusursuz bir şekilde yapıyor.

"Orada oturmaya devam edersen o gömleği parçalara ayırıyorum." Çenesini yukarı doğru salladı. "Kıyafetleri çıkar. Göğüsler dışarı. Sırt üstü uzan ve başın neredeyse yatak başlığına değecek şekilde kay."

Kendi gömleğini çıkarmadan önce kravatı yatağın üzerine atıyor.

"Onunla ne yapıyorsun?" Kravata doğru başımı salladım, biraz sırtıttım. "Beni ciddiye bağlayacak mısın? Bu..."

"Çarpık mı?" diye mırıldanıyor, gözleri bana dik dik bakıyor. "Etrafına bak bebeğim. Dünya lanet olası bir çarpıklık içinde. Sen de öyle olduğunu saklamak zorunda değilsin."

Kasemi komodinin üzerine koyarken titriyorum. Gömleğimi başımın üzerine çekerek sütyenimin düğmelerini açıyorum ve düşmesine izin veriyorum.

Aniden ayak bileklerimi kavıyor, taytımı yırtıp yere atıyor. Avuçlarını kalçalarımın altına gezdirerek, "Lanet olsun, harikası," diye inliyor.

Yutkunuyorum, külotumu çıkarmadan önce endişeyle etrafıma bakıyorum. Onları cebine koyup göz kırptığında afalladım. "İyi bir kız olursan onları geri alırsın."

Gözlerim vücudunu tarıyor ve kotundaki şişkinliğin büyümesini izliyorum.

"Sanırım izlediğimiz filmi çok ciddiye aldın," diye fısıldıyorum, yarı şaka. "Şimdi de rol yaptığımızı düşünüyorsun."

"Aradaki fark şu ki, gerçek olmadığı için o sahnenin sonunda boşaldığından şüpheliyim. Seni o kadar sert boşaltacağım ki bayılabilirsin."

Hiç vakit kaybetmeden üstüme çıkıyor ve kravatı kaptığı gibi bileklerime dolayarak yatak başlığına bağlıyor.

"Yeterince sıkı mı?" diye homurdanıyor, daha da sıkıyor.

Biraz irkiliyorum ama aynı zamanda kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, ona ihtiyacım var.

Vücudumdan aşağı inerken gözleri muziplikle doluyor. "Bacaklarını aç, bebeğim. Seni görmeme izin ver."

Birden Brody'nin bende en çok fark ettiği şeyin vahşi olmam olduğunu hatırladım. Ve belki de haklıydı. Belki de hayatımda beni mutlu edecek bir ateşe ihtiyacım vardır. Brody ateşi getiriyor.

Bacaklarımı açarak bana söyleneni yapıyorum ve o da sırtıyor. "Aferin kızıma."

Sıcak şekerleme şişesini kapıyor ve gözlerini kapayarak bana bakıyor. "Haklıydın; çok iştahlıyım. Ama şu anda tek istediğim dilimde seni tatmak. Ağzıma girmen."

Üzerime tırmanıp şişeyi ters çevirerek boynumdan aşağı, iki göğsüme, karnıma ve ayrılmış bacaklarıma damlatıyor. Meme uçları sertleşiyor, gerçi bu maddenin etkisinden mi yoksa onun şu anda ne kadar ateşli olduğundan mı emin değilim.

Ağzı boynumdan başlıyor. Göğsüme doğru ilerleyene kadar aşağı doğru yalıyor, emiyor ve öpüyor.

Meme ucumu ağzına alıyor, dili etrafında dolaşıyor, sonra aynısını diğerine yapıyor.

"Bu memeler," diye mırıldanıyor. "Çok. Lanet. Dik ve mükemmel."

Göğsüme saldırdığı hissi beni bir kuyruk dönüşüne göndermek için yeterli. Ama kendimi tutuyorum çünkü en iyisinin henüz gelmediğini biliyorum... *kelimenin tam anlamıyla.*

Aşağıya doğru ilerlerken dili, yüzü bacaklarımın arasına inene kadar tenimde geziniyor. Ve dili içime girdiğinde, bacaklarımın boynuna dolanarak onu daha derine çekmesine engel olamıyorum.

"Çok tatlı," diye homurdanıyor, öyle bir noktayı emiyor ki, keşke çarşafı kavrayabilseydim diyorum. "Üzerinde çikolata olmasaydı bile tadın lanet bir tatlı gibi olurdu."

Bana bakarak sıcaklığıma karşı inliyor, dilini etime değdiriyor ve sonra aniden uzanıp ellerimi kravatından kurtarıyor.

"Göğüslerinle nasıl oynamamı istediğini göster bana," diye homurdanıyor tekrar dalmadan önce. "Devam et; utanma."

Ona bakarken yavaşça göğüslerimi avuçluyorum. nazikçe kayarak meme uçlarımı hafifçe sıkıyorum ve bana karşı inlediğini hissediyorum.

", bu çok ateşli," diyor.

Boynumu öne doğru uzatarak, kendimi okşarken ona bakmaya devam ediyorum. Ve sadece gözlerindeki bakıştan bile aklını kaçırdığını anlıyorum.

Gelişme bu sefer daha yavaş başlıyor. Ama gelmekte olduğunu inkar etmek mümkün değil. Ve tüm vücudum karıncalanmaya başladığında, hepsi bacaklarımın arasında hareket ederken, gözlerim geri dönerken haykırıyorum.

"Brody," diye inliyorum bacaklarım onun etrafında kasılırken. "Uh... oh Tanrım."

Dili bana karşı daha sert çalışıyor. Benim orgazmım onun ana hedefi olduğundan, bir parmağını içimde kaydırıyor, diliyle birlikte içeri ve dışarı itiyor.

Benim bile mümkün olduğunu bilmediğim bir zirveye ulaştığımda gözlerim kapanıyor. Yüzüne karşı daha sert ve daha hızlı bir şekilde eğilirken, bir zevk dalgası tüm vücudumu yıkarken oda dönüyor.

Nefesimi içime çekerek, bacaklarım titrerken boynunu bırakıyorum. O da hiç vakit kaybetmeden ayağa kalkıyor. Kot pantolonunun düğmelerini açarak aşağıya doğru kaydırıyor, ardından külotunu indiriyor.

Kendini avuçlayarak bana bakarken sikine birkaç vuruş yapıyor. "Siktir, bebeğim, seni sikimin etrafında sarılmış hissetmek için sabırsızlanıyorum," diyor,

yatağa uzandım. Beni üstüne çekerek, sert uzunluğunun tam üzerine yerleştirdi. "Sür beni, Bria. Beni boşaltma sırası sende."

Kendimi yavaşça onun üzerine bırakıyorum, acıdan irkiliyorum ama ondan daha fazla almaya devam ediyorum.

"Şu haline bak, her santimimi alıyorsun. Ve bunu seviyorsun, değil mi?" diyor dişlerini sıkarak, eli kıcıma inmeden önce, temas ettiğinde etimin acımasına neden oluyor. "Yüzüm kalçalarının arasına gömülüyken bu memelerle oynamayı seviyordun, değil mi?"

"Evet." Onun üzerinde aşağı yukarı hareket ederken kelimeyi zorlukla boğdum.

Bir eliyle saçlarımdan tutarak başımı geriye çekiyor ve çenemi yukarı doğru itiyor. Diğer eli yine kıcıma iniyor ve ben acıdan haykırıyorum. Ve yine de, tıpkı onun söylediği gibi... Hoşuma gidiyor.

"Benim pis kızım, bir gün o kıcı alacağım." Öne doğru eğildi, meme ucumu ağzına aldı. "Bu memeleri de sikeceğim."

Ona binerken, şu anda evde kimse olmadığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Çünkü evde olsalardı, yatağın gıcirtısı ve elinin kık yanağıma tekrar tekrar yaptığı saldırının havada uçuşan sesleri yüzünden utançtan ölürdüm.

"Başlığı kavra," diye homurdanıyor. "Ve ikimiz de boşalana kadar beni becer."

Öne doğru uzanarak, yatak başlığını kaldıraç olarak kullanıyorum ve kalçalarımı daha hızlı itiyorum, her hamlede onu daha derine götürüyorum. İki elini de kalçalarıma götürerek beni daha hızlı sallıyor.

"Şu anda içime boşalabilirim. Ama bunun bitmesine hazır değilim. Sen beni bu kadar iyi becerirken değil."

Aniden hareketlerimi durdurarak beni üzerinden kaldırıyor ve yüzüstü yatağa itiyor. Üzerime tırmanarak kalçalarımı yukarı kaldırıyor, böylece kığım onun kasıklarıyla buluşuyor ve kendini içime sokuyor. Saçlarımı kavrayarak tekrar tekrar içime giriyor.

Saçlarımdan tutarak başımı yana çeviriyor, parmağını dudaklarıma götürüp dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Dudaklarımı açıp parmağını ağzıma götürüyorum ve emiyorum.

"Lanet olsun," diye bağırıyor, dudaklarıma bakarak. "Bana ne kadar iyi sakso çektiğini hatırlatıyorsun bebeğim."

Seks sırasında bile, saçlarımı çekişinde ve parmak uçlarıyla kıcımlı kavrayışında belli bir karanlık var, neredeyse kan çekiyor. Ve ben oldukça berbat durumda olmalıyım. Çünkü bu beni daha çok tahrik ediyor.

Ama dokunuşunda bir ihtiyaç da var. Sanki ne kadar çabalasa da yeterince yaklaşıyor.

Tekrar karıncalanmaya başladığımı hissediyorum ve parmağı ağzımın içinde kalmasına rağmen dudaklarımı aralayarak haykırıyorum.

"Seninle geliyorum." İki elini kalçalarımın götürüp beni kavramadan önce kelimeleri zar zor çıkarıyor ve onun içimde şiştiğini hissediyorum. "Beni bütün olarak yut, bebeğim."

Ve yere yığılmadan önce kalçalarını son birkaç kez sarsarken sırtarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Tanrım, Bria, sikim tükendi." Beni kendine doğru çekti.

İkimiz de hâlâ maraton koşmuş gibi nefes nefeseyiz. Sanki öyle hissettiriyor.

Seksten sonra sarılmalı mıyız? Brody'nin kurallarına göre, hayır, muhtemelen yapmamalıyız. Ama işte buradayız ve ben şikayet etmiyorum. Hem de hiç.

İkimiz de tavana bakıyoruz, başım göğsünde ve bu o kadar doğru hissettiriyor ki nasıl yanlış olabileceğini bilmiyorum.

"Peki, bir sonraki maçta fotoğraf çekecek misin?" diye soruyor boynunu eğerek.

Ona bakıp gülümsüyorum. "Evet. Bu gece arenaya gitmem gerekiyor ve reklamcı bana aksiyon çekimlerini yapabileceğim en iyi yeri gösterecek."

"Nasıl hissediyorsun, bebeğim? Heyecanlı mısın?"

"Biraz gergin. Çok heyecanlı." İç çekiyorum. "Öğretmenim bunun stajıma sayılabileceğini ve böylece bu baharda mezun olma yolunda ilerleyebileceğimi söyledi."

"Bu harika. İşiniz bittikten sonra yaşamak için ideal yeriniz neresi?"

"Muhtemelen Florida." Omuz silkiyorum. "Ben kalben Florida kızıyım. Ne diyebilirim ki?" Yan tarafını okşayarak kaşlarımı çatıyorum. "Peki ya sen? Evine daha yakın olmak için Güney Carolina'ya yakın bir yerde mi askere alınmak istiyorsun?" Yutkunuyorum, açıklığa kavuşturmak istiyorum. "Yani, büyükannene."

Vücudu sertleşiyor ve kalbinin yanağımda daha hızlı attığını hissediyorum.

"Hayır. Büyükannem Alzheimer hastası. Benim kim olduğumu bilmiyor ve onu ziyaret ettiğimde yarardan çok zarar veriyorum."

"Bunun doğru olmadığına eminim," diye fısıldıyorum.

"Bria, beni babam sanıyor. Ayyaşın teki olan ve muhtemelen Alzheimer'ının bu kadar hızlı ilerlemesinin sebebi olan oğlu çünkü hayatı boyunca onu strese sokmaktan başka bir şey yapmadı. O yüzden, evet, inan bana, onu ziyaret etmem umurunda değil," diye daha önce hiç yapmadığı bir şekilde çıkışıyor ve ben de gergin bir şekilde ona doğru kayıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bilmiyordum."

"Sen nereden bileceksin ki?" diye homurdanıyor ve kolunu başımın altından çekiyor. Ve ışık düğmesinin açıldığı kadar hızlı bir şekilde kapanıyor. "Bak, bugün eğlenceliydi ama muhtemelen seni becerdikten sonra sarılmamıza falan gerek yok."

Kalbim sıkışıyor ve koşarak ondan uzaklaşıp yataktan inerek kıyafetlerimi alıyorum.

"Evet... haklısın." Başımı sallıyorum, gözlerimin arkasındaki yaşlara içeride kalmaları için yalvarıyorum. "Artık gitmeliyim."

Çabucak giyinerek boğazıma düğümlenen utanç yumağını yutuyorum. "Sanırım seninle sonra konuşacağım."

Ve o cevap vermeden ya da ben tamamen dağılmadan önce.. kaçtım. Odasını ve kendisini geride bırakarak.

Brody

Ruh halim çok kötü. Kahretsin, ben bile şu anda olmak istemiyorum.

Olduğum gibi olmaktan yoruldum. Sonsuza dek işkence çekiyorum çünkü hayatım boyunca herkes beni terk etti ya da o kadar boktan davrandı ki keşke terk etselerdi diyorum. Yine de gezegendeki en tatlı, en havalı kız çok yaklaştığında, aniden onun varlığına dayanamıyorum.

Kendimi iyi toparladığımı düşünüyor. Güçlü olduğumu düşünüyor. O benim *Yeterince*. Beni hiç tanımıyor çünkü ben bir bok değilim.

Her zaman takım arkadaşlarımı ve dostlarımı ne pahasına olursa olsun korumak istemişimdir. Belki de sahip olduğum tek şey onlar olduğu içindir. Ama Bria söz konusu olduğunda içimde olup bitenler farklı. O yanımdayken daha rahat nefes aldığımı hissediyorum. Ama sonra istemeden de olsa haddini aşıyor ve ben ondan yeterince hızlı uzaklaşamıyorum. Ben bile anlamıyorum.

"Hey, O'Brien," diye sesleniyor Link odamın dışından. "hazır mısın? Antrenmana gitmeliyiz."

Spor çantamı kaptığım gibi kapıyı itip yanından geçiyorum. "Evet. Gidelim."

Merdivenlerden aşağı inerken arkamdan "Kıçına ne de öldün?" diye sesleniyor.

"Sanırım senin tavrın bana da bulaşıyor," diye mırıldandım.

"Sanırım çıkarları olan arkadaşlar olmak o kadar da kolay değil, değil mi?"

Tate masada otururken dizüstü bilgisayarının arkasından sesleniyor. "Sana söylemiştim demeyeceğim. Ama ..." "Tater Tot, bugün olmaz," diye uyarıyorum onu. "Senin ve bu palyaçonun

Haftalardır *benden nefret ediyor, nefret* etmiyor. Beni rahat bırak."

"Üzgünüm," diyor usulca. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Cevap vermeden dışarı çıkıyorum ve Link'i kamyonetine kadar takip ediyorum. Güneş parlıyor; güzel bir gün. Yine de kendimi ne kadar kızgın hissettiğime yardımcı olmuyor. "Neler oluyor?" Garaj yolundan çıkarken Link soruyor. "Görünüşe göre kapalı."

Pencereden dışarı bakarak koltuğu yatırıyorum. "Ben iyiyim. Bırak onu."

"Tate'le olan ilişkim yüzünden sinirlendiğim her seferinde ağzından kaçırdın mı?" diye çıkıştı. "Hayır. Hayır, bırakmadın. Aslında tam tersini yaptın."

"Çünkü ona hıyarlık ediyordun."

"Seni kırmak istemem ama Bria gittiğinde biz de tam eve dönüyorduk." Sesi yumuşadı. "Ağlıyordu."

Başımı ona doğru çevirip kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Evet. O hatun seni seviyor dostum. Ve sadece bir arkadaş olarak da değil. Ve sen onu kendinden uzaklaştırıyorsun. Tam olarak Tate'e yapmayı bırakmamı söylediğin şey."

"Beni sevemez," diye . "Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Hiçbir zaman öyle olmadı, değil mi?" diyor kayıtsızca.

Bria *beni gerçekten sevemez*. Bir anlaşma yapmıştık. Ve bu anlaşma birbirimize aşık olmamızı içermiyordu.

Ben sevilmez biriyim. Ve o.. başıma gelen en iyi şey.

Hiçbir zaman şu an olduğundan daha fazlası olmayacak.

Ve bunu ne kadar erken fark ederse, o kadar iyi olur. İkimiz için de.

Bria

Tam burada olmayı planladığım saatte büyük binaya girdiğimde, kolunda *Koç McIntire* yazan Brooks U sweatshirt'ü giymiş bir adam beni karşılıyor. "Bria, merhaba. Ben asistan koç McIntire. Reklamcımız Mike gelemedi. Ama o benim bir arkadaşım, bu yüzden yeniden planlamak yerine seninle tanışabileceğimi düşündüm."

Elimi uzatarak onunkini sıkıyorum ve sinirlerime rağmen gülümsemeye çalışıyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bu fırsatı verdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Kıkırdıyor. "Bana henüz teşekkür etme. Gördüğüm en huysuz, en ukala adamlardan bazılarıyla uğraşacaksın."

"Ama buzun üzerinde olacaklar, değil mi?" Kafam karışmış ve biraz da gergin bir şekilde soruyorum.

"Şey, evet. Ama takım fotoğrafları ve bireysel fotoğraflar istediğimiz zamanlar da olacak. Tüm bunlar için sizin bize yardımcı olacağınızı umuyoruz. Eğer uygun olursanız tabii."

Merdivenlerden inip arenaya yaklaştıkça buzun soğukluğu vücuduma çarpıyor ve içimi serinletiyor. Bu benim için sorun değil çünkü buraya girdiğimde ellerim terlemişti ve boynumda sinirden bir kızarıklık olduğunu çok iyi biliyorum.

Koçları onlara ne yapmaları gerektiğini söylerken oyuncular buzun üzerinde süzülüyor. Talimat vermekten kastım, resmen bağırıyor.

Brody'nin dışarıda bir yerde olduğunu biliyorum ama o yöne bakma riskini göze alamam çünkü daha önce nasıl ayrıldığımızı düşünürsek bu çok garip olur.

"Evet, Koç LaConte ve ben oyuncularımızdan birinin dikkatimize sunduğu fotoğraflardan çok etkilendik. Reklamcımız sizinle daha sonra konuşacak, ancak bu bölge her zaman en iyi çalışmaların çekilmesi için tercih edilen yer olmuştur."

Beni ön sıraya, oyuncular bölümünün hemen yanındaki bir dizi koltuğa götürüyor.

Buza doğru baktığımda, gözlerim sonunda bir isimle birleşti *O'Brien* formasının arkasındaki yedi numaranın üstünde.

"Peki, bana sorusu olan var mı?" diyor buza bakarak. "Eğer yoksa, LaConte kışlarına tekmeyi basmadan önce oraya geri dönmeliyim."

"Sanırım hazırım," diye cevap veriyorum usulca. "Şey, sanırım bir tane var. Profesörüm bunun seyahat oyunları gerektirebileceğinden bahsetmişti. Bunun ne sıklıkta olacağını merak ettim. Hafta sonları çok çalışıyorum, hepsi bu."

"Hepsi için değil. Belki sadece en çok beklenen oyunlardan bazıları olduğunu bildiklerimize."

"Harika." Başımı salladım. "Tekrar teşekkürler. Sizi yalnız bırakayım da işinize dönün."

"Seninle konuşacağım. Teşekkürler, Bria." Elini kaldırarak uzaklaşır.

Gözlerimi oyunculara doğru çevirmeye cesaret ettiğimde Brody beni fark ediyor. Ama ona doğru baktığımı fark ettiği anda gözlerini kaçırıyor.

"Hey, Bria!" Link sopasını havaya kaldırarak sesleniyor. "Yeni işin için tebrikler! Takım arkadaşlarımın bundan sonra yapacakları ya da söyleyecekleri her şey için özür dilerim!"

Sırıtiyorum. "Teşekkürler, Link."

"Hey, beni iyi göster, olur mu?" Cam Hardy araya giriyor. "Ne diyorum ben? Ben her zaman iyi görünürüm."

"Tanrım, Hardy. Kafan bu lanet arenaya nasıl sığıyor?" Sırtında Thompson yazan bir adam bana bakmadan önce başını sallıyor. "Boş ver onu. Onun yerine *beni* iyi göster. Adam evli sayılır. Ayrıca, bu sezondan sonra Boston Bruins'e katılacak. Kimseyi etkilemesine gerek var mı?"

"Çocuklar," diyor koç kısık bir sesle. "İşimize dönelim, olur mu?"

Birkaç el sallıyor, birkaçı bana doğru eğiliyor, sonunda kayarak uzaklaşıyorlar ve ben belirli çekimler için en iyi açıları aramaya çalışırken burada değilmişim gibi davranmaya geri dönüyorlar.

Herhangi bir hokey oyuncusunun beni görmezden gelmesi sorun olmazdı. Brody dışındakiler yani.

Her ne sebeple olursa olsun, aramızdaki bir şey değişti. Ve bu değişim onu kızdırdı. Ama ne istediğini düşünse de ondan vazgeçmeyeceğim. Sadece birkaç gün sakinleşmesi için ona biraz zaman vermem gerekebilir, hepsi bu.

Telefonumun ping sesini duyunca cebimden çıkarıp Sebastian'dan gelen mesaja bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Sebastian: Geçen seferki fotoğraflar harikaydı. Çok sıcaktı. Ama web sitesi için birkaç çekime daha ihtiyacımız var. Bundan sonra, en az bir ay boyunca her şey hazır olmalı. Eğer yarın boşsan, onlara hemen ihtiyacımız var.

Saat 1'de dersten çıkıyorum. Sadece tek tek atışlar mı? Ya da ...

Nefesimi tutarak, sadece benim fotoğraflarıma ihtiyacı olduğunu yazması için dua ediyorum.

Sebastian: Hayır. Brody'e de aynı mesajı gönderdim. Son çekimde o kadar ateşli ve ağırdınız ki, yanında durmamasına şaşırdım. Beni kandıramazsın.

Yarın 3:00'te. Bu çekim başka bir yerde yapılacak. Adresi birazdan göndereceğim.

Gözlerimi sıkarak içimden küfrediyorum.

Tamam. Görüşürüz o zaman.

Gitmeye hazırlanırken buza bir kez daha bakıyorum.

Bu soğuk bir fotoğraf çekimi olacak.

18

Brody

Bria'ya karşı kayıtsız kalmaya çalışmak ve bir sınır koymam gerektiğini bilmek, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şey. Onun gibi biri söz konusu olduğunda özdenetim uygulamak... lanet olsun.

Ben sadece irademin izin verdiği kadar güçlüyüm. Ve o bu kadar yakınımıdayken, hiç yok.

Çenesini öpersem ya da dilimi boynunda gezdirirsem meme uçlarının sertleşeceğini biliyorum. Ve biliyorum ki kışına bir tokat atarsam, bu bana bir inilti kazandıracak. Ya da saçını tutup çekersem... daha fazlasını isteyeceği gerçeğini.

Ne kadar pis bir kız.

Ama o ve ben kurallarımızı yeniden gözden geçirene kadar, bunların hiçbirini yapamam. Bana nasıl baktığını görüyorum. Tanrım, arkadaşlarım bana nasıl baktığını görüyor. Düşüyor. Ya da öyle olduğunu sanıyor. Daha iyisini bilmiyor. Muhtemelen benim iyi bir adam olduğumu düşünüyor. Ne yazık ki değilim.

Onun gibi biri her durumda iyiyi görür. Cehennemi yaşamış olmasına rağmen sihir ve tek boynuzlu atlar olduğunu düşünüyor. Onu hak etsem bile, ki hak etmiyorum, asla yeterli olamam.

"Son çekimdeki çift nerede lan?" Sebastian telefonunu ağzından çekerek bağıırıyor. "Kamera kapandığında birbirlerinin kemiklerinin üzerine atlamayı bekledikleri belli olan çift."

"Bilmiyorum." Bria bana ters ters baktı. "Buradaki büyük adama sor."

"Ne istiyorsun Sebastian? Hepinizin görmesi için sikimi çıkarıp onu becermemi mi?" Vücudumun sertleştiğini hissederek kükredim. "Porno çekmiyoruz; iç çamaşırlarının fotoğrafını çekiyoruz."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Bria, kucağıma otururken çenesini yukarı kaldırıyor. "Pislik gibi davranmayı bırak." Sesi alçak ve seksi.

Ve onunla savaşmaya çalışsam da, bu savaş kaybediyorum. Çok zor.

Sebastian kiminle konuştuysa telefonu kapatır ve bugün berbat olduğumuzu söyler. Sonra o ve fotoğrafçı köşeye gidip fısıldaşmaya başladılar.

"Sorununuzun ne olduğunu bilmiyorum ama ben bir sözleşme imzaladım ve söz verdiğim şeyi yerine getiriyorum." Burun delikleri alevlendi. "Ya bu fotoğrafları çekersin ya da onların modellerinden birini talep ederim."

"Hayır, yapmayacaksın," diye çıkıştım. "Zavallı bir piçin bir daha yürüyememesine sebep olmak istemiyorsan, hayır."

Seyircilerimizin izlemediğinden emin olduktan sonra beni daha sert itiyor. "Beni terk edebilirsin ya da her neyse. Seni arkadaşım olman için ikna edemem. Ama unutma ki şu anda umutsuzca bakmamaya çalıştığın aynı memelerden sıcak şekerleme yalıyordun." Dudaklarını kulağıma götürüp kulak mememi ısıyor. "Beni yatak odanda boşaltırken iyiydik. O yüzden oraya geri dönmüşüz gibi davran, yoksa söz veriyorum birlikte çalışacak başka birini bulacağım." Geri çekilirken kaşını kaldırıyor. "Ve bahse girerim onlar da üzerimden çikolata yalamak isterler."

"Çok bağlısın," diye homurdanıyorum. "Bana öyle bakıyorsun ki-" "Ne gibi?" diye havlıyor.

"Bir arkadaştan daha fazlası gibi."

"Ne olmuş yani? Senden de aynısını yapmanı istedim mi? Karşılığında böyle hissetmen için sana yalvardım mı?" Omuz silkiyor. "Hayır, yalvarmadım. Sanırım ya takılmak, arkadaş olmak ve takılmak istiyorsun ... ya da istemiyorsun. Top senin sahanda."

"Bana aya asılmışım gibi bakıyorsun." Yüzümü buruşturuyorum.

"Hayatının büyük bir bölümünde orgazmın nasıl bir his olduğunu bilmedikten sonra, muhtemelen bana da aynı şekilde bakardın." Başını Sebastian'a doğru salladı. "Lütfen, her şeyin aşkına, onlara ihtiyaçları olanı verebilir miyiz, böylece eve gidebiliriz?" Burun delikleri alevlenirken vücudunu tekrar bana sürüyor. "Ya da *Tanrı* yardımcım olsun, Sebastian'dan senin yerine geçmesini isteyeceğim."

Gözlerimi ondan ayırmadan ona bakıyorum. "Sebastian, buraya gel. Şu lanet işi bitirelim."

Ve sonraki bir saat boyunca, kameranın verdiğimiz içerikten erimemesine şaşıyorum. Çünkü işimiz bittiğinde, düşünebildiğim tek şey sikimi onun içine sokmak ve az önce söylediği saçmalıklar için ona bir ders vermek.

Bria

Fotoğraf çekimi biraz, hayır, *çok* rahatsız başladı. Ve sonunda, parmaklarının vücuduma dokunuşunda hâlâ bir terslik vardı. Normalde dokunuşu tenimde ateş gibi olurdu. Bugün daha çok buz gibiydi. Ama sonra başka biriyle çalışmakla tehdit ettim ve birden işler değişti.

Şimdi burada restoranda oturmuş pizza yiyoruz. Çünkü bu fotoğraf çekiminin hızlı ve acısız olması gerekiyordu ama üç saat sürdü. Ve şu anda bir gergedan yiyebileceğime eminim.

Bir dilim pizzayı daha bitirdikten sonra, "Bu hafta sonu için istediğin zaman özür dileyebilirsin," diye geveledim. Her şey yolundaymış gibi davranmaktan bıktım. "Bilirsin işte, bir pislik olduğum için."

"Seni kirli bir tuvalet kabinine götürerek mi telafi etmemi istiyorsun?" Kaşlarını oynatıyor. "İşte bu kulağa eğlenceli geliyor."

Gözlerimi kısarak koltuğumda rahatlıyorum. "İki kelime söyleyerek bunu telafi edebilirsin."

"Beni becermek mi?" diye fısıldıyor, ben de ona parmağımı gösteriyorum. "Em beni? Yala beni? Sür beni?" Ayıp şeyler saymaya devam ediyor, sonunda ben ayağa kalkmaya başlıyorum ama o elimi tutuyor.

"Şaka yapıyorum, Bria. Siktir." Bir elini yüzünde gezdirerek kaşlarını çatıyor. "Dangalak Akademisi'nin Kaptan Dangalağı olduğum için özür dilerim. Ve antrenmanda seni görmezden geldiğim için. Sadece... havamda değildim."

"Öyle mi? Başka yeni ne var?" Tıslıyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Kaşlarını çatıyor.

"Yani, son zamanlarda hep bir ruh hali içindesin! İş yerinde beni rahatsız eden birileri olduğu için beni koruma ihtiyacı hissediyor olabilirsin. Ya da belki çok yakınlaştığımda. Ya da Tanrı korusun, seni rahatsız edecek bir şey söylediğimde," diye fısıldıyorum. "Bir sıcak bir soğuksun ve bu *gerçekten* çok ama çok yorucu."

Başını hafifçe arkaya atarak nefes veriyor. "İşler karışmaya başladı. Böyle olacağını biliyordum ama sanırım biraz daha zamanımız olur diye umuyordum."

"Neden dağınık?" Ona sinirli bir bakış atarak başımı sallıyorum. "Senden beyaz atlı prensim olmanı mı istedim? Hayır! Bunu neden bu kadar büyütüyorsun anlamıyorum."

Etrafına bakınarak başını aşağı eğiyor. "Bana hiçbir şeyin değişmediğine söz ver. Eğer bana bağlanırsan, bu tam bir felaket olur Bria. Arkadaş kalacağımıza söz ver."

"Biz arkadaşız. Arkadaşlığınızdaki hoşlanıyorum. seviyorum." Kızardım. "Ve evet... seks de fena değil. Ama eğer seks çok tuhaflaşıyorsa, bırakabiliriz."

"Bu senin için çok mu tuhaf?" Nefesini içine çekiyor. "Yapmak istediğim son şey aramızdaki ilişkiyi mahvetmek. Sana ihtiyacım var."

"Belki de ikimizin de iyiliği için ilişkimizin fiziksel kısmına biraz ara vermeliyiz. Belki de işleri çok karmaşık hale getiriyordur." Ona sert bir bakış attım. "Hiçbir şey değişmedi. Ama sen benim en iyi arkadaşımsın. O yüzden lütfen öyle davranmaya başlar mısın?"

Acı çekmiş gibi görünüyor, ama sonunda bana küçük bir sırıtış veriyor. Mavi gözleri benimkileri delip geçiyor. Masaya biraz para atıp ayağa kalkıyor. "Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir yer var. Ve hayır, pis bir tuvalet kabini değil."

"Yolu göster," diyorum, beni nereye götürdüğünü merak ederek.

Brody

Tüm sanat eserlerini incelerken onu izliyorum. Onları inceliyor, sanki o baktıkça resimlerde yeni şeyler ortaya çıkıyormuş gibi. Kendi dünyasında ve bu çok güzel.

"Vay canına," diye fısıldıyor. "Bu çok çarpıcı."

Onun arkasında duruyorum, başımı yana çevirip gözlerimi kısıyorum. Burada bulunacak kadar kültürlü biriymişim gibi görünmeye çalışıyorum. Öyle olmasam bile.

Resim, karanlıkla aydınlığın bir karışımı. Sanırım bu bir sanat, ama bana sadece bir sürü boya bulaşmış gibi görünüyor. Ama ona göre daha fazlası var. Gerçi ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum, o da ellerini omuzlarının üzerine koyuyor.

"Hep bu müzeye gelmek istemiştım ama hiç zaman ayıramamıştım." Boynunu bükerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Bu... inanılmaz."

Bela aradığımı biliyorum. Onun için çok şey ifade eden bu şeyleri yapmaya devam etmek. Ama elimde değil, yine de yapıyorum. Çünkü yüzündeki gülümseme, eninde sonunda bunu yapmaya devam etmenin imkânsız olacağını unutturuyor bana.

Bria ile geçirdiğim zamanın bir noktasında, onun mutluluğu benim mutluluğum oldu. Ve bu çok korkutucu.

Bir konuda haklı. Seks yapmaya ara vermeliyiz. Kalıcı bir ara.

Bria

Birini kendi halinde görmek oldukça büyüleyici bir şeydir. Ve bunu sonsuza dek yakalama yeteneğine sahip olmak? Daha da harika. Çekim yaptığım her maçta kendimi daha da evimde hissediyorum. Bana bu fırsat verildiğinden beri bu üçüncü maçım ve bir sonraki için şimdiden heyecanlıyım.

Tate'in evde yalnız olduğunu düşündüğümde bir an için suçluluk duyuyorum. Birkaç gün önce Link ile büyük bir anlaşmazlık yaşayıp ayrıldıklarında ona yanıma taşınmasını teklif ettim. Ev arkadaşı isteyen ya da buna ihtiyaç duyan biri değilim ama Tate çok tatlı. Kendimi onun yerine koydum, beni terk eden biriyle yaşadığımı hayal ettim ve o anda bunu yaşamasına izin veremeyeceğimi anladım. Ayrıca, Brody'nin iyi arkadaşlarından biri. Yani artık benim de arkadaşım.

Liseden beri, önemli anları yakalamak için Kye'ın futbol maçlarına bir kamera götürürdüm. Bunu severdim, elbette. Ama hokey farklı. Takımın resmi fotoğrafçısı olarak çıktığım ilk maçtan sonra kendimi kaptırmıştım.

Her oyuncu takımın bu hale gelmesine katkıda bulunuyor. Korkulan bir kadro. Onları izlemek o kadar büyüleyici ki, üniforma giymiş sıradan insanlar olduklarına inanmak zor. Hepsi yetenekli, ancak bazıları zarif ve buzun üzerinde zahmetsizce süzülen Cam Hardy gibi neredeyse sanat gibi görünüyor.

Ve Link Sterns, arenada geçirdiği süre boyunca varını yoğunu ortaya koyuyor.

Çok çalışıyor ve bunu gösteriyor. O buzun üzerindeyken hiçbir taş çevrilmeyecek.

Ama Brody'yi izlemek, her yerde gözleri olan bir bekçi köpeğini izlemek gibidir. Onun bir numaralı işi ve kaygısı korumaktır. Ve evet, bunu çok iyi yapıyor. Buzun üzerinde kendini taşıma şekli bile gergin ve saldırmaya hazır. Sanırım günlük hayatta da aynı olduğu söylenebilir. Vücut dili bile korkutucu ve duyduğum kadarıyla buzda en çok konuşanlardan biri.

Kaleci Watson Gentry, takımın yükünü omuzlarında taşıyor. Bireysel fotoğrafını çektiğimde dev bir oyuncak ayı gibiydi. Ama buzun üzerinde, yoğun, odaklanmış ve hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Cade Huff kolayca kibirle karıştırılabilecek bir sakinlikle hareket ediyor. Ama ben öyle görmüyorum. Bence baskı hissettiğinde rakibinin bunu anlamasına asla izin vermeyecek şekilde kendini eğitmiş. Rahat ve dengesini her zaman koruyor.

En dikkat çekici oyunculardan biri kanat oyuncusu Hunter Thompson. Molalar sırasında diğer oyuncuları kontrol ediyor ve nasıl olduklarını öğreniyor. İhtiyaç duyduklarında moral konuşması yapıyor ya da birinin iyi oynadığını göstermek için yumruğunu sıkıyor. Tam bir takım oyuncusu. Ve gösteriş yapmıyor çünkü açıkçası buna ihtiyacı yok.

Bu adamları izlemek, bağımlılık yapan bir pembe diziyi izlemekten daha iyi hale geldi. Ve hepsi daha yakışıklı.

Yine de içten içe, gerçekten göz koyduğum tek kişinin formasının arkasında yedi numara olan *O'Brien* olduğunu biliyorum. Çünkü Brody'ye o kadar aşığım ki, bu gerçekten acı veriyor.

Brody

"Hey, Greenly, annen nerede?" Diğer takımdaki Hector Greenly'nin yanında paten kayarken söyleniyorum. "Bu gece beni izlemeye geleceğini söyledi. Dün geceki kadar yüksek sesle bağırmadığını duymadığıma şaşırdım."

"Siktir git, O'Brien," diye tıslıyor. "Beş yaşında mıyız lan biz?"

"Hayır, dostum." Sırıtiyorum. "Beş yaşındayken hâlâ onun memelerini emiyordun."

Şimdi onları emen benim."

Birinin annesi hakkında konuşmak çocukça mı? Kesinlikle evet, öyle. Bu beni bunu yapmaktan alıkoyar mı? Kesinlikle hayır. Onların derisinin altına girmeyi seviyorum. Peki ya anneleri hakkında konuşmak? Bu işe yarar. Her seferinde. Tek seferde. Zaman.

Bu adam küçük bir pislik. Hakemlere çene çalıyor. Adamlarıma ucuz şutlar atıyor. Ona karşı yumuşak davranıyorum, sadece annesi hakkında konuşuyorum. Gerçi ona ve takım arkadaşlarına yaptığım sayısız vücut kontrolü muhtemelen biraz aşırı. Ama o şerefsizlerden birini duvara yapıştırmadan hemen önce beni kızdıracak bir şey yaptılar.

"Dostum, sana ciddi bir akışın olduğunu söyleyen oldu mu?" Kaskından çıkan saçlarına doğru başımı sallıyorum. "Şimdi, bacaklarının arasındaki amcığa uygun güzel saçların var."

Pak tekrar oyuna giriyor ve benden kurtulmaya çalışıyor, ancak forvet oyuncusunun pakı ona doğru göndermesine yetecek kadar uzun süre başarılı oluyor. Hızla önünden kayarak pakı yakalıyorum ve Hardy'ye atıyorum. Gerçek Cam tarzıyla, buzda bir ölüm perisi gibi topu alıp kaleye doğru ilerliyor. Sona geldiğinde Thompson'a kör bir pas gönderiyor ve o da geri dönüyor. Bitime sadece birkaç saniye kala bizi üç gol öne geçiriyor.

Kalabalık tezahürata başlar ve "Her şey bitti" diye bağırır.

Ve o son birkaç saniye bittiğinde Cam bana doğru kayıyor, formamı kavriyor. "Bayan arkadaşın için hava atıyordun, değil mi?" Kolunu omuzlarıma attı. "Sana söylüyorum O'Brien, bu bizim yılımız. Frozen Four'a gidiyoruz. Bunu hissedebiliyorum."

Hunter yanıma gelerek, "Kahretsin, Hardy," diyor. "Kimse sana şeyler söylemenin kötü şans getirdiğini söylemedi mi? Muhtemelen kıcımıza uğursuzluk getirdin."

Muhtemelen bir sonraki maçta Maine'e yeniliriz. Ŗu ana kadar bütün yıl berbattılar."

"Benim hatam, dostum." Cam omuz silkiyor. "Sanırım artık deştik diyebiliriz." "deştik mi? Ben ne yaptım ki?" Hunter kaşlarını çatıyor.

"Yaşlı karımı paketlemeye çalıştın. Bunu unuttuğumu mu sanıyorsun? Ben hiçbir şeyi unutmam," diyor Cam, şakağını işaret ederek.

"O geçen seneydi, seni aptal!" Hunter drones. "Vazgemelisin."

"Gerçekten yle," diyorum, başımı sallayarak onaylıyorum. "O gemi çoktan kalktı."

"Yelken mi?" Hunter kaşlarını atar. "Kahretsin, lanet olası iskeleden hiç ayrılmadı. Hardy randevumuzu bölüp bir ahmak gibi sandalyesini çekerken nasıl çıkabilirdi ki?"

"Tek yaptığı bu olduğu için şanslısın," diye belirtiyorum. "Addy'ye kimin daha büyük olduğunu göstermek için bir mezura çıkarıp aletleri lebilirdi."

"Kaybedecek olması çok kötü." Hunter sırtıyor. "Sorun değil Hardy. O seni kişiliğin için seviyor."

"Evet, sen nasıl istersen." Cam alay ediyor. "İnan bana, benimle kıyaslanmak istemezsin. şöyle diyelim, ben asıldım."

", ne kadar eğlenceli da, kapayın ," diye homurdanıyor Link. "Hepiniz migrenimi azdırıyorsunuz."

Kafamı kaldırdığımda Bria'yı benim ve çocukların fotoğraflarını çekerken yakalıyorum. Ama beni fark edince kamerayı yüzünden çekip bana bakıyor.

Ve bana o bakışı attı. Çoğu erkeğin uğruna cinayet işleyeceği bir bakış, ama ben değil. Çünkü bana sanki onun kalbini kırmayacakmışım gibi bakıyor. İçten içe kıracağımı bildiğim halde.

Bria

Arenadaki koltuklardan birine oturmuş, bacaklarımı sandalyeye uzatmış, bu akşamki maçtan çektiğim tüm fotoğrafları gözden geçiriyor ve yeterince iyi olmaları için dua ediyorum. Kalabalık bir saatten fazla bir süre önce dağılmıştı. Zamboni'nin sesi çoktan kesildi ve ışıklar sönmeye başladı. Ve ortalık böyle sessizken, bu gece yaptığım her şeyi tekrar gözden geçiriyorum. Düşünceler içeri sızıyor ve fotoğrafçılıkta gerçekten berbat olduğumdan korkuyorum.

Bu gece sık sık kendime Brody'nin takımdaki tek oyuncu olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Brooks hokey programını bu kadar başarılı kılan çok ama çok daha fazla adam var. Ama gözlerime engel olamıyorum. Ona çekildiler. Şimdi burada oturup fotoğraf makinemden onun çok sayıdaki fotoğrafını silmek zorunda kaldım. Tanrı'ya şükür neredeyse bitti.

"Şimdiden fazla mesai mi yapıyorsun?" Brody'nin sesi arkamdan geliyor. "Bu saçmalık."

Boynumu bükerek, tembel adımlarla merdivenlerden inip bana doğru gelmesini izliyorum. Çantası omzunda ve bir eli cebinde. Yorgun olduğu belli, ama lanet olsun, çok iyi görünüyor.

Kamerama dönüp baktığımda nefes veriyorum. "Ne diyebilirim ki? Görünüşe göre hokey oyuncuları çok bakımlı olabiliyor."

Benimkinin yanındaki koltuğa oturduğunda, nefesimi üfledim.

"Bence bana çok fazla güveniyorsun. Boyumdan büyük işlere kalkıştım. Ya herkes bu resimlerin patladığını düşünürse?"

"Pek çok şeyi uçurabilirsin, Kır Çiçeği. Ve bunda da çok iyisin. Ama iş fotoğraf çekmeye gelince kesinlikle çuvallamıyorsun. Bu konuda inanılmazsın." Omzunu benimkine dayıyor ve sırtıyor. "Ama bana neler yapabileceğini hatırlatmak istersen... bunun için buradayım."

Tavana bakıyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum. "Vay canına, ne kadar cömertsin."

"Ne diyebilirim ki? Ben böyle iyiyim."

Elinin dizimi sıkmadan önce okşadığını hissediyorum.

"Yaptığın işte harikasin, Bria. Kendini başka türlü ikna etmeye çalışmayı bırak."

Ona tekrar bakıp iç geçiriyorum. "Senin için söylemesi kolay. Seni izleyen herkes buz üzerinde güven saçtığına inanıyor. Ve kampüste."

"Evet. Ve bu yüzden herkes benim o adam olduğumu düşünüyor." Başını sallıyor. "Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırmış bir köpek yavrusu gibi davranarak buzun üzerine çıksaydım, bana gülerlerdi. Ama kendimi korkusuz, göz korkutucu bir adam olarak şişirdiğimde... *herkes* beni ciddiye alıyor." Konuşmayı kesiyor, birden kaşları çatılıyor. "Neden izleyen herkesin buna gerçekten inandığını söyledin? Sanki gerçek değilmiş gibi."

"Bu gerçek mi?" Fısıldıyorum. "Bunların herhangi biri gerçek mi?"

Bana baktığında, daha da ileri gidiyorum. "Bana göre korkuyorsun. Tıpkı benim gibi. Ama aradaki fark, korkmuyormuş gibi davranmanın bir yolunu bulmuş olman. Ve söylemeliyim ki, bunda çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Ama beni kandırıyorsun. Keşke bunu denemekten vazgeçsen."

Sertleşerek buza doğru bakıyor. "Çocuklar bir şeyler içmek için buluşacaklar.

Merak etmeyin; her Sprite'ımdan alacağım. Yine de gitmeliyim."

"Evet, muhtemelen gitmelisin," diyorum.

Aramızdaki gerilim artıyor. Kalbim hızla çarpıyor, vücudumdaki her bir hücre onun varlığının acı verici bir şekilde farkında. Göğsüm ağırlaşıyor ve onun da şu anda aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, odasındaki garip karşılaşmamızdan haftalar sonra bile, bana sadece bir sikiş olduğumu hatırlatıp gitmemi söylediğinde ... farklıydı. Şakalaşmalarımız zoraki gibi. Ve biliyorum ki o da bunu biliyor olmalı.

"Çok kızgınım. İkimize de." Sessizliği bozarak düşüncelerime cevap veriyor. "Sevişmememiz gerektiğini biliyorduk ama yine de yaptık. Her şey harikaydı. Takılıyorduk. Eğlenceliydi. Şimdi, senin etrafında olmaya dayanamıyorum."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı.

"olmaktan hoşlanmıyor musun?" Ayağa kalkarak fısıldıyorum. "Vay be. Harika."

Merdivenlerden yukarı çıkarken, önümde koşuyor ve beni bir kalkan gibi engelliyor.

"Senin etrafında olmaya dayanamıyorum çünkü vücuduna dokunmayı düşünmeden edemiyorum, Bria. Artık sikim, etrafına sarılmanın, çok sıkı olduğun için beni çok sert sıkmanın nasıl bir şey olduğunu hissettiğine göre, bana her dokunduğunda bunu istememek imkansız. Konuşmak için ağzını açtığında, seni dizlerinin üstünde, sikimi emerken hatırlıyorum.

sık. Ve önümde yürüdüğünde, seni domaltmayı ve çılgılık attıracak kadar sert boşalmanı sağlamayı düşünüyorum."

Ellerim göğsüne bastırıyor ve göğsünün kabardığını hissediyorum.

"Ve sen işe gittiğinde, sana asılan erkekleri hayal ettikçe gerçekten deliriyorum." Burun delikleri alevlendi. "Beni ilgilendirmeyen bir şey için bile sinirleniyorum."

Söylediği şeylerin hiçbirisi sevgi ya da hayranlık duygusu değil. Bunun yerine, sadece seks ya da sahiplenme. Çünkü ben onun için artık buyum.

Çenemi kavırıyor, gözleri benimkilere dik dik bakıyor. "Bir kez tadına baktığım andan itibaren, hepsi bu kadardı. Şimdi tek düşündüğüm sensin. Ve arkadaşların böyle şeyler düşünmemesi gerekir. Yine de buradayım. Seni omzuma atmak, en yakın odaya götürmek, bacaklarını ayırmak ve taşaklarımı içine gömmek istiyorum."

Yutkunarak gözlerimi aşağıya çeviriyorum. Çünkü ona daha fazla bakarsam, şu anda beni ne kadar çok istediğini bile bile, ayaklarının dibinde yanıp kül olacağım.

"Yani, belki de sadece arkadaş değiliz?" Fısıldıyorum, sözlerine tutunarak, gerçek anlamlarından daha fazlasını çıkarmaya çalışıyorum. "Belki daha fazlasıyızdır."

Burada durmuş, çaresizce onun da aynı şeyleri hissettiğini gösterecek bir şey söylemesini bekliyorum.

O yapmayınca da derin bir nefes alıyorum. Sakinliğimi kazanarak, etrafından dolaşmadan önce geri çekiliyorum.

"Ben eve gidiyorum. İyi geceler."

Çünkü açıkçası şu anda bu saçmalıklarla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim var.

Odama girdiğimde hiç vakit kaybetmeden kot pantolonumu, ardından gömleğimi ve sütyenimi çıkarıp pijamalarımı giyiyorum. Kızların nefes almasına izin vermeyeli çok uzun saatler olmuştu ve açıkçası sabırsızlanıyorlardı.

Tate bu gece annesine gitti ve yarın öğleden sonraya kadar dönmeyecek. Ve şu anda buna seviniyorum çünkü onu ne kadar sevsem de konuşmak istemiyorum.

Saçlarımı çıkarıp gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi birkaç kez saçlarımda gezdirerek ağrıyan kafa derimi rahatlatıyorum.

Zemin gıcırıyor ve gözlerim açıldığında Brody'nin yatak odamın kapısında durduğunu, neredeyse çıplak olan vücudumu saklamaya bile çalışmadan incelediğini görüyorum.

"*Ne oluyor, Brody?*" Çığlık atıyorum. "Birinin evine öylece giremezsin! Şimdi de sapık mı oldun?"

"Arkadaşımın evindeyken ." Omuz silkiyor, bana bakarken gözleri neredeyse kararmış. "Ayrıca, kilidi açık bırakmışsın."

"Korku filmlerindeki insanlar da kapılarını kilitlemeden bırakırlar, salak. Bu öldürülmek istedikleri anlamına gelmez!"

"Çekip gittin, Bria. Beni arenada sikim o kadar kalkmış halde bıraktın ki doğru düzgün düşünemez oldum."

Bana doğru birkaç adım atıyor, göğsü neredeyse benimkine değdiğinde duruyor. "Bazen ne kadar kötü bir kız oluyorsun." Gözleri kısılırken boynumu kavlıyor. "Az önce çekip gittiğinde beni *gerçekten* çok kızdırdın."

"Öyle mi? Son zamanlarda beni çok kızdırıyorsun," diye tıslıyorum. "Yani, belki de ödeştik."

Sırıtarak başını sallıyor ve bana bakıyor. "Hayır bebeğim, az önce yaptığın boktan şey yerine iyi bir kız gibi sikimi ağzına ödeşmiş olacağız."

"Hayır," diye fısıldıyorum, olduğumdan daha güçlüymüşüm gibi davranıyorum. Ama bunun saçmalık olduğunu biliyorum çünkü tek istediğim şu anda onun bedenine saldırmak ve onu hissetmek.

"Hayır mı?" Başını öne eğiyor. "Yani bana sikimi bacaklarının arasına sokmamı istemediğini mi söylüyorsun? Ya da o çikolatayı yalamadan hemen önce her tarafına sürdüğümü hayal etmedin mi?"

Kıvrınmamaya çalışarak titriyorum. "Hayır. de değil."

Bunun sağlıklı olmadığını biliyorum. Ve şu anda ikimizin de ihtiyacı olan şey bu değil. Bu adamla tanıştığında bekardım ve hayatımı düzene sokmaya çalışıyordum. Ve şimdi, bana bak. Her yaklaştığında onu pazar gününden itibaren altı kez sikmeye hevesliyim. Tek istediğim onu memnun etmek. Ve bu normal değil.

"Yani şu anda seni yüzüme kaldırsam ve son yemeğimmişsin gibi yesem, benim için ıslanmaz mısın?" diye alay ediyor, dizlerimin bağının çözüldüğünü biliyor. "Ya da şu anda pantolonumun düğmelerini açsam ve sikimi çıkarsam, dizlerinin üzerine çöküp sikimi emmek için yalvarmaz mısın?"

Yutkunup kalçalarımı birbirine kenetlediğimde, eli belime doğru kayıyor.

"Eminim hıncını sikimden çıkarmak istiyorsundur. Ama hiçbir şey varsaymayacağım ya da seni mecbur hissettirmeyeceğim. Bunun ne olduğunu ve ne olmadığını biliyorsun, Bria. Bu bir peri masalı değil. Ve bu seni hayal kırıklığına uğrattıysa özür dilerim. Ama sevişirken seninle ilgilendiğimi biliyorsun." Omuz silkiyor. "Top artık senin sahandadır."

Güçlü kalmak istiyorum. Ona cehenneme gitmesini ve evimi terk etmesini söylemek istiyorum. Ama onun ellerini üzerimde istemenin açlığı daha büyük. Ve sadece yatağımdayken bile olsa... Önemseydiğini hissedeceğim.

Yutkunarak uzandım ve son giysiyi, külotumu çıkarıp yere attım.

Onun enerjisiyle eşleşerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki, ne ? Bütün gece bekleyemem."

Sırıtarak pantolonunun düğmelerini açıyor. "Bu gece kötü bir kızdın, ağzını bozdun ve öylece çekip gittin. Bunu düzeltmek için ne yapacaksın?"

Dik durarak göğsümü daha yukarı itiyorum. "Bu gece tam bir pisliktin, göt herif. Beni kötü hissettirdin ve duygularımı küçümsedin. Asıl soru, bunu düzeltmek için ne yapacaksın?"

Kot pantolonunu ve külotunu kalçalarının üzerinden kaydırıp yere düşmelerine izin verdikten sonra içinden çıkarken aleti kabarıyor.

"Çok geveze bir kızsın," diye mırıldandı. "Ama olsun, senin oyununu oynayacağım. Zaten açlıktan ölüyorum."

Beni kaldırıp yatağa geri yatırıyor ve kalçalarımı hareket ettirerek yüzüne yaslanmamı sağlıyor. "Yatak başlığını tut, bebeğim. Dilimi becer."

Ona ters ters baktığımda kendimi tam ağzının üzerine konumlandırıyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden dilini içime sokuyor. Beni izlerken yakaladığında sırıtıyor.

"Mmm," diye inliyor. "Benim için çok tatlı. Şimdi, sür."

Ahşap yatak başlığını kavrayarak ileri geri hareket ediyorum, içimde bir parmağını kaydırıldığını hissediyorum.

Yavaşça emerek dilini genişletiyor, bacaklarımı boynuna doladığımda ahşap çerçeveyi daha sıkı kavramamı sağlıyor.

"Ahh," diye inliyorum.

Başını geriye çekerek bir parmağını daha içeri sokuyor ve elini pompalıyor. "Beni hâlâ affetmedin mi?"

"Hayır," diye törpüledim. "Yaklaşamadım bile."

"Güzel, çünkü ben de sana hâlâ kızgıyım. Ama bundan sonra, yarın seni yürüyemeyecek kadar sert becerdiğimde, seni affedebilirim. Belki." Sırıtarak beni yüzünden kaldırıyor ve karnımın üzerine yatırıyor. "Oh, ve bunu sen hiç ses çıkarmadan yapacağım."

Arkama geçip kıcımlı avuçluyor. "Çok kalın ve çok mükemmel."

Kıcıma bir tokat attığında inliyorum. Ve elini ağzıma koymadan hemen önce bunu tekrar yaptığında, bir şekilde daha da tahrik olmuş bir şekilde avucuna karşı bir nefes emiyorum.

Ağırlığının çoğunu bedenimden uzak tutarken yavaş yavaş kendini içime itiyor. Bu açı, uzanmak ve arkadan alınmak... çok ateşli. Elini kıcımda hissediyorum, diğeri ağzımdan boynuma doğru ilerliyor ve yeterli basınçla kavıyor. İçgüdüsel olarak yatağımı ısıtıyorum.

" haline bak, çeneni kapatıyorsun ve iyi bir kız olduğunu bildiğim gibi ağzına alıyorsun." Beni daha sert sikiyor, hızını artırıyor. "Lanet olsun, bundan asla bıkmayacağım."

Sadece o anı yaşadığını biliyorum. Ama sözleri hala çok ağır. En azından benim için. Çünkü eğer bundan bıkmadıysa, bu onu daha uzun süre tutabileceğim anlamına mı geliyor?

Bir saniye, daha fazlası için çaresizim, bana vereceği her şeyi almak için açgözlüyüm. Ve sonra, tüm vücudum karıncalanıyor ve o kadar sert boşalıyorum ki bayılacakmışım gibi hissediyorum. Yine de bağırıyorum. Ama o bunu hissediyor çünkü saniyeler içinde benimle birlikte, bedenimin üzerinde titreyerek kendini varlığının içine boşaltıyor, boynumdaki tutuşu hala güçlü.

Çok geçmeden ikimiz de yere yığıldık, nefes almaya çalışıyorduk.

Ve o anda her şey çok net görünüyor. Bunun ne kadar yanlış olduğu. Ne kadar adaletsiz. Ve aslında bu onun hatası bile değil. Ama benim de değil.

Oturup ayağa kalkıyorum. Dolabıma doğru yürüyüp bornozumu vücuduma geçiriyorum. "Beni neden sörfe götürdün?" Fısıldıyorum, sesim boğuklaşıyor.

"Ya da sanat müzesine?"

"Ne?" diyor, kafası karışmış bir şekilde. "Neden olmasın? Yani... sen benim arkadaşımsın. Seni önemsiyorum. Bu yüzden seni mutlu edecek şeyler yapıyorum." Şaşırmış görünüyor. "Beni Disney World'e götürdün. Bunu neden yaptın?"

"Çünkü seni seviyorum," diye geveliyorum kendimi durduramadan.

Bana baktığında omuz silkiyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Sana aşığım, Brody."

Elini yüzünde gezdirerek inliyor. "Siktir, Bria! Senden bunu istemedim!" Yumruğunu yatağa vuruyor. "*Sevişen arkadaşların* hangi kısmını anlamadın?"

"Sanırım sen de aynı şekilde hissediyorsun," diye ciyaklıyorum, kelimeleri zorlayarak. "Hayır" -başını hızla sallıyor- "hissetmiyorum." Sözleri kalbimi kırıyor ve burnumu çekiyorum.

"Eğer iyi olduğum tek şey buysa, bence gitmen gerek." Bana bakarken sanki karnına yumruk atmışım gibi görünüyor.

"Ne?" diye fısıldıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Bu arkadaşlığa başladık çünkü ikimizin de sorunları vardı. Halledilmesi gereken sorunlar." Yanağımın içini o kadar sert çiğniyorum ki kan tadı alıyorum. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum Brody, ama beni tek başına öldürüyorsun." Acı acı gülüyorum. "Ve iyileşiyorsun? Bunun gerçekten bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Aramızda bir hareket yapıyorum. "Kahretsin, yani, bunun için iyileşmeye ihtiyacım olacak." Ona bakıyorum. "*Senden*."

"Bu da nereden çıktı şimdi? Az önce seni tatlı gibi yedim ve gelecek haftaya kadar becerdim." Kollarını uzattı. "Ne oldu lan?"

"Bunu her yaptığımızda... daha fazlasını istememe neden oluyor. Ve sonunda yine soyunuyoruz." Omuz silkiyorum. "Aletini sokmak için kendi kişisel deliğin olarak kullanılmaktan daha fazlasını hak ediyorum."

"Ama ikimiz de arkadaş olmayı kabul ettik," diyor savunmacı bir tavırla, ayağa kalkıp külotunu çekiştirmeden önce. Önüme geçti. "Bria, lütfen, sana hayatımda ihtiyacım var. Ben... Biliyorum çok hata yapıyorum. Ama sana değer veriyorum."

"Bir arkadaş olarak," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, bu sözleri söylerken ona bakmaya korkuyorum. "Hepsi bu, değil mi?"

"Şey, evet." Bir elini boynunda gezdiriyor. "Başka ne olabilir ki Bria? Biliyorsun ben ilişki kurmam. Ve kesinlikle aşk da yapmam. Ve güven bana, beni istemezsin. Bu işte iyi olamam."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Biliyor musun, içten içe korkuyor olman umurumda değil." Yutkunuyorum, sonunda gözlerinin içine bakıyorum. "Ve olduğun kişi gibi davranmaman da umurumda değil. Çünkü o kişi benim aşık kişi değil."

"Korkmuyorum," diye homurdanıyor, başını bana çeviriyor ve dudaklarıma bakıyor. "Seni sikmeye devam etmemem gerektiğini biliyordum, Bria. İsteyeceğini biliyordum."

daha fazla."

"Bence sen de istiyorsun," diye yalvarıyorum, çaresiz göründüğümü bilerek. "Ve belki işe yarayabilir."

"Hayır, olamaz," diye tersliyor, kelimeler ağzından sonra yüzü yumuşuyor. "Özür dilerim. Ama ilişki asla yürümeyecek. Biz arkadaşız. Seni en iyi arkadaşım olarak görüyorum. Ama ben senin aşık olduğun adam değilim. Ben de seni seven biri olmadığımı eminim."

"O zaman git." Yutkunuyorum. "Şimdi."

Başını sallayarak ters ters bakıyor. "Benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Kafamın içinde yaşayan karanlığı düzeltebileceğini mi sanıyorsun?" Bana bakıyor. "Baban uyuşturucuyu seviyor ve öldü diye, bunun seni de benim gibi karanlık yaptığını mı sanıyorsun?" diye alay ediyor. "Ama yapmıyor. Ne kadar berbat durumda olduğum hakkında hiçbir fikrin yok bebeğim. Eğer bilseydin, burada durup seni sevmem için bana yalvarıyor olmazdın. Sana söz veriyorum."

"Siktir git," diye tısladım. "Siktir. Seni."

"Bunu zaten yaptın," diyor, .

Kederle oturuyorum. Brody olan kasırganın ortasında... Sanırım onu ne kadar çok istediğimi hiç fark etmemiştim. Asla benim olamayacağını hayal etmek nasıl da acı veriyor. Ama beynimin bir yerinde bana eğer ben sadece kendimi ona vermeye devam edersem ... sonunda onun da beni seveceğini söylüyordu. Aynı parçam hala küçük bir çocuktı ve babasının onu söz verdiği baba-kız dansına bekliyordu. Ve tıpkı o zamanki gibi, önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorum. Çünkü Tanrı korusun -Allah korusun- duygularım bir başkasını rahatsız ediyor.

Bu bir kısır döngü. Durmayan bir atlıkarınca. Ve hayatım boyunca, bundan kurtulamıyorum. Ama şu anda... kurtulmak istiyorum. Ve bir kez olsun, bunun başkasına zarar verip vermemesi umurumda değil.

Ona son bir kez bakıp burnumu çekiyorum. Ne istediği ve ne istemediği konusunda her zaman açık sözlü olmuştur. Beni istemedi de olsa kendisine aşık etmekten başka yanlış bir şey yapmadı.

"Sen senin bile inandığından çok daha fazlasısın, Brody. Ama seni sevmeme asla izin vermeyeceksin. Tıpkı senin de beni asla sevmeyeceğin gibi. Ve bunun senin suçun olmadığını biliyorum çünkü belki, sadece belki, sevebileceğini düşünerek aptallık eden bendim." Elini tutup sıkıyorum. "Eğer tüm hayatını geçmişte yaşayarak geçirirsen, asla

İyileşmek. Ve bunun için çok üzgünüm. Ama seninle geçmişte kalamam. Keşke yapabilsem ."

Parmak uçlarımda durarak yanağına bir öpücük konduruyorum. "Gitmene ihtiyacım var. Ve geri gelmemeni istiyorum."

Başını usulca sallarken kaşları birbirine çarpıyor. "Hayır. Öyle demek istemedin, Bria. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Geri dönebiliriz. Hiç seks yapmamışız gibi davranabiliriz. Sadece lütfen, lütfen beni bırakma."

Annesinin onu ilk kez anaokuluna bıraktığı bir çocuk gibi konuşuyor. Korkmuş. Bunalmış.

"Seni terk ediyordum gibi hissettirdiğim için üzgünüm, Brody. Ama bunu yapamam."

"Beni terk ediyorsun," diye homurdanıyor. "İşler zorlaşıyor, beni olduğum gibi görüyorsun ve beni terk ediyorsun." Bir elini başının üzerinde gezdiriyor, perişan görünüyor. "Sen de hayatımdaki diğer herkes gibisin, Bria." Sesi yükseliyor ve yumruğunu alçıpan duvarına vurarak küçük bir delik açıyor. "Sen de *diğer herkes gibisin*."

Bana bir kez daha baktıktan sonra nefesini içine çekti. "Keşke seninle hiç tanışmasaydım."

Ve sonra dönüp gidiyor.

Ve onu durdurmaya çalışmıyorum çünkü gerçekten, söyleyecek ne kaldı ki?

Ateşle oynarsanız, yanarsınız. Hemen olmayabilir ama yanarsınız. Her seferinde. Tek seferde. Zaman.

Ve, kahretsin, şimdi bunun acısını hissediyorum.

Brody

Acıyor, ben de bir iğne daha yaparak acıyı uyuşturuyorum. Yıllardır hissetmediğim boktan şeyler bir anda ortaya çıkıyor. Ve hepsi onun suçu.

Lanet olası Bria Collins.

Arkadaşlığımızın dağılacağını hep biliyordum. Ve buna bir de seks eklendiğinde, bela arıyorduk. Ama bunu durduramadım. Duramadım çünkü istediğim tek şey o oldu.

Sabahları bedenim uyandıktan sonra gece uyuyana kadar onu arzulamaya başladım. Ruhumun içinde hissettiğim duygunun yabancı bir aşk duygusu olduğunu biliyordum. Ama bunun bir önemi yoktu. Onu yeterince sevebilecek kapasitede değildim.

Derinlerde bir yerde, ben sadece lanet bir canavarım. Çoğu insanın aksine, o canavarlardan korkmuyor.

Çok yaklaşmasına izin verirsem onu mahvedeceğimi biliyordum. Yine de bencilce, ona bir can yeleği gibi sarılmak, boğulmamak için onu tutmak istedim.

Dövmemi düşünüyorum, hayatımda bir gün bile kendimi yeterli hissetmediğimi çok iyi biliyorum. Yine de, onun gözlerinden, o böyle düşünüyor.

Çünkü beni tanı mıyor.

Bu gece çalışmadığı için şükrediyorum. Eğer çalışsaydı, burada olmazdım. Club 83, onun evinden ayrıldıktan sonra doğru durak gibi göründü. Ama sayısız bira ve çok sayıda içkiden sonra göğsüm hâlâ ağrıyor ve öfke hâlâ damarlarımda dolaşıyor. Ondan kaçış yok.

Göz ucuyla yanıma birinin oturduğunu görüyorum. Link olduğunu anlamak için dönüp bakmama gerek yok.

"Ne yapıyorsun O'Brien?" diye mırıldanıyor, sesi bitkin geliyor. "Oldukça özensizleşiyorsun."

Bir bira daha bitirdikten sonra omuz silkiyorum. "Bu gecelerden birini hak ettiğimi düşündüm."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü neden olmasın ki?" Dürtüsel bir şekilde tersliyorum. "Gerçekten söyle bana, Sterns. Neden burada olmamalıyım? Başka nerede olmam gerekiyor?" Bir an bekledim. "Doğru. Hiçbir yerde."

"Evdeyim," diyor usulca. "Yarınki antrenman için dinleniyorsun. Bria bana mesaj atıp bir saat önce evden ayrıldığını ve eve sağ salım vardığından emin olmak istediğini söyledi diye ödüm kopmasın. Ve tahmin et ne oldu. Gelmemişsin. Ben de kıcımlı yataktan kaldırıp seni bulmaya geldim çünkü lanet telefonuna cevap vermedin."

"Bria'nın evinden çıktıktan sonra telefonumu parçaladım," diye mırıldandım. "Eve gidememiş olmam onun için neden önemli olsun ki? Ha? O sahte. Güvende olup olmamam onun umurunda bile değil."

"İkimiz de bunun gerçekten çok uzak bir şey olduğunu biliyoruz." Kolumu okşadı. "Acı çekiyorsun, Brody. Anlıyorum. Ben de acı çekiyorum."

"Elbette," diyorum, çekip gitmesini ve beni yalnız bırakmasını dileyerek. Hak ettiğim şey bu.

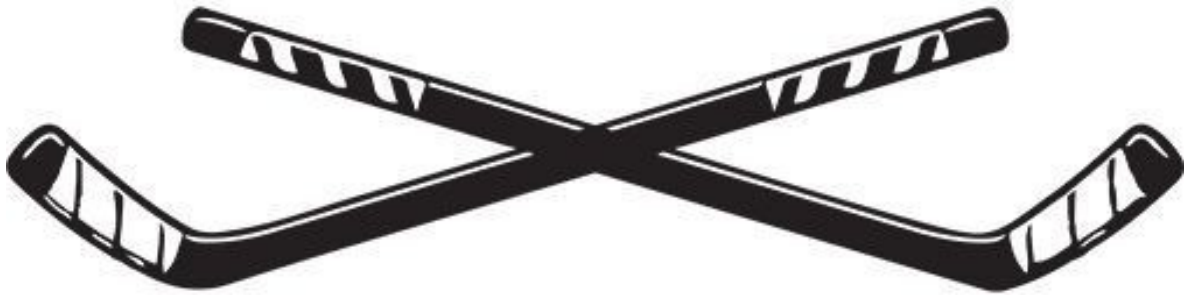
"Hadi . Sabah antrenmanımız var." "Siktir git," diye inliyorum tembelce. "Onu da sikeyim."

"Hayır, teşekkürler. Tipim değilsin," diye karşılık verir. "Ayağa kalk. Eve gidiyoruz, orada sarhoş aptallığını uyuyarak atabilirsin ve arkadaşlarına pislik yapmayı bırakabilirsin." Ayağa kalkarak çenesini kapıya doğru salladı. "Yarın bana teşekkür edeceksin."

Onu daha fazla dinlemek istemediğim için kendimi hızla ayağa kaldırdım ve hızla geçtim. Yolda omzunu kontrol etme şansını da kaçırmadım. En iyi arkadaşım olabilir ama şu anda... ondan nefret ediyorum.

İşte bu yüzden bir ilişki içinde olmak için kendime asla güvenmem. Çünkü bazen karanlık, içimdeki iyi şeylerden daha ağır basıyor.

20

Brody

Pencereden dışarı baktım. Sınıfımdaki tüm çocuklar dışarıda oynuyordu. Ben ise burada sıkışıp kalmıştım.

"Brody, yüzüne ne olduğunu bana anlatacak mısın?" dedi öğretmen, diz çöküp benimle göz hizasına geldi. "Ya da kollarına?"

Kalbim hızla çarpıyordu. Ona gerçeği söyleyemezdim. Eğer söylersem, cezam bundan çok daha kötü olurdu. Bu yüzden yalan söylemem gerektiğini biliyordum. Her zaman yaptığım gibi.

"Bir ağaca tırmanıyordum ve düştüm." Omuz silktim. "Sakarımdır."

Gözleri benimkilerde kaldı ve hafifçe daraldı. "Mmhmm. Şey, bu ay üçüncü kez içeri giriyorsun gibi görünüyor ..." Durakladı ve kimsenin gelmediğinden emin olmak için kapıya baktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Brody, biri seni incitiyorsa bana söyleyebilirsin." Kelimeleri çok nazikçe fısıldadı ve iyi niyetli olduğunu biliyordum. "Seni koruyacağım, söz veriyorum."

Bayan Heather çok tatlıydı. Öğretmen olacak yaşta bile görünmüyordu. Bal rengi saçları ve uyumlu gözleri beni gerçekten güvende hissettirdi. Ama bu yoldan daha önce de geçmiştim. Ve tahmin edin nasıl bitmişti. Eve, babamın yanına dönüp dayak yemiştim.

Kaburgalarım ağrıyordu. Ve son birkaç kez çok sarhoş olup varlığımın onu rahatsız etmesinden sonra muhtemelen tam olarak iyileşmediklerini biliyordum. Onu rahatsız etmek istemedim. Bu yüzden iyi olmaya çalışıyordum. Okulda iyi olmak için. Ama gerçek şu ki, yıllar boyunca çok fazla okul kaçırmak beni geride bırakmıştı. Ve okumak gerçekten çok zordu.

Öğretmenlerin görmeye alışık olduğu o sırtışıla sırtıttım. İnsanlara iyi olduğumu söyleyen o sırtış. Yani, biriyle yumruk yumruğa kavga etmediğim sürece. O zaman gülümseme sona ererdi.

"Aw-shucks, Bayan Heather. Benim için endişelenmenize gerek yok. Size söyledim, çok sakarımdır."

"Cehennem deme, Brody. Dördüncü sınıf öğrencilerinin küfür etmemesi gerekir," diye fısıldadı elini alnımda gezdirmeden önce. "Sana yardım edebilirim. Sadece bana izin vermelisin."

Tenimdeki eli milyonlarca diken gibi hissettiriyordu. Çünkü büyükannem dışında kimse bana dokunmamıştı. Babam dokunurdu ama onun

dokunuşlar acı vericiydi. Annem çoktan gitmişti, onu suçlayamazdım. Büyükanнем de elinden geleni yapıyordu ama o da pek besleyici bir tip sayılmazdı.

"Bunu bilmiyor olabilirsin ama bu şekilde olmaması gerekiyordu," dedi yumuşak bir sesle. "Ama sana söz veriyorum, her şey daha iyi olacak. Dışarıda seni bekleyen bambaşka bir hayatın var."

Teneffüs zili çalıp da diğer çocuklar için oyun zamanı sona erdiğinde duygularını bastırdı. Buradaydım çünkü buradaki her boş anımda, diğer çocuklarla aramı düzeltmek için ekstra okuma yardımına ihtiyacım vardı. Onların okuduklarını okuyacak kadar zeki değildim. Yine de, bazı nedenlerden dolayı, öğretmenler geçmeme izin veriyorlardı. Tanrıya şükür.

"Ben iyiyim Bayan Heather," dedim omzunu okşayarak. "Gerçekten."

İç çekerek, yüzü aydınlanmadan önce yavaşça başını salladı. "Hey, senin için bir şeyim var. Bir dahaki sefere okurken denemeni istediğim bir şey, tamam mı?" Masasına gidip birkaç şeffaf kâğıt çıkarmasını izledim. renkli plastik. Bir mor, bir mavi, bir yeşil ve bir kırmızı.

"Bunlar ne?" Kaşlarımı çattım. "Bunlar okumaya nasıl yardımcı oluyor?"

Gülümseyerek başını yana eğdi. "Sanırım okuma sorununun nedeni, diğer çocuklardan biraz daha farklı görüyor olman. Belki eşyalar senin için biraz hareket ediyordur? Ya da bir arada mı görünüyordur?" Şaşkınlıkla ona baktığımda başımın üstünü okşadı. "Bu sadece deneyeceğimiz bir şey, tamam mı? Eğer beynin bazı şeyleri farklı işliyorsa, herkesin okuduğu gibi okumanı beklemek adil olmaz."

"Yani, ben aptal mıyım?" Babamın haklı olduğunu bilerek mırıldandım.

"Hayır, aptal!" dedi hemen. "Sanırım disleksik olabilirsin. Ve tahmin et ne oldu. Bu dünyada pek çok başarılı, zengin, bilge, disleksik insan var."

"Öyle mi?" İkna olmamış bir şekilde gözlerimi kıstım. "Kim gibi?"

"Tom Cruise, Albert Einstein, Jennifer Aniston, Whoopi Goldberg, Thomas Edison, Walt Disney... sadece birkaç isim. Bütün gün devam edebilirim." Koridordan gelen diğer öğrencileri duyunca bana güven verici bir gülümseme daha verdi. "Ve bir gün, kim bilir? Belki Google'da ünlü disleksik insanları aradığımda senin adın da o listede yer alır. Bu kötü bir şey değil. Hem de hiç değil. Ve artık bunun bir olasılık olduğunu bildiğimize göre, daha fazla yardım edebiliriz." Acı çekmiş görünüyordu. "Mesele şu ki, geçen hafta babana imzalaması için eve gönderdiğim kâğıt var ya? test içindi. Bu şekilde, daha fazla

Güçlü ve zayıf yönlerinize daha derin bir bakış." Kaşları birbirine yaklaştı. "Baban imzaladı mı Brody?" Cevabı zaten biliyormuş gibi sordu.

Tam çocuklar içeri girerken ona baktım. "Hayır, üzgünüm Bayan Heather. Ona imzalatmayı unuttum."

"Sorun değil. Sana bir tane daha vereceğim." Başını salladı. "Şimdi git ve yerine otur. Bunların hiçbiri için endişelenme. Söz veriyorum, bu kötü bir şey değil." Dudaklarını kulağıma götürmeden önce sinsice etrafına bakındı. "Disleksi bir çeşit süper güç olabilir, Brody. O yüzden kullan."

O geri çekilirken ve ben yerime doğru yürürken, bunun bende yanlış olan başka bir şey olduğunu biliyordum. Belki de babamın benden bu kadar nefret etmesinin nedeni buydu. Belki de aptal olduğumu bildiği içindi. Her iki durumda da, ondan o kağıdı imzalamasını isteyemeyeceğimi biliyordum.

Ona bir daha sormadım çünkü kaburgalarımın bugün hâlâ ağrıyor olmasının nedeni o kâğıttı.

Kağıda bakıyorum, şeffaf mavi plastiği kelimelerin üstüne koyuyorum. Bunca yıl sonra, işe yarıyor. Nedenini bilmiyorum ama işe yarıyor.

Beşinci sınıfa geldiğimde, öğretmenler test yaptırmaktan vazgeçmişlerdi. Babama götürmem için eve her kağıt gönderdiklerinde, okuldan çıkmadan önce onu atıyordum. Ne için olduğunu bile bilmeden eve getirdiğim ilk kağıdı hatırlıyorum. Bana bir saat boyunca bağırdı ve bayılana kadar dövdü. O an anladım ki, yaşadığım sürece başka bir kâğıt imzalaması için onu asla rahatsız etmeyecektim. Bu, okul gezilerini kaçırmak anlamına gelse bile - ki öyle yaptım.

Konu bir şey -herhangi bir şey- inşa etmek olduğunda ben sizin adamınızım. Motorlar üzerinde çalışabilirim ve siz farkına bile varmadan bir şeyleri parçalarına ayırıp tekrar bir araya getirebilirim. Sadece bana bir dizi talimat okutmayın. Çünkü bu çok acı verici.

Bayan Heather'ın bundan sonra bambaşka bir hayatım olacağına dair sözlerini düşünüyorum. Ve sanırım haklıydı. Artık evime girmekten korkmuyorum. Ya da uyandığımda yiyecek bir şeyim olup olmadığını merak etmiyorum. İhtiyacım olduğunda akan suyun her zaman sıcak ve hazır olacağını ve geceleri kirli bir zemin yerine dinlenebileceğim gerçek bir yatağım olduğunu biliyorum. Ama o zamanlar geçirdiğim onca yıl beni şu an olduğum adama dönüştürdü. Yani, olduğum çocuğa. Bir erkek Bria'ya onu sevdiğini ve ne pahasına olursa olsun onu koruyacağını söylerdi.

Ben mi? Bıaktım. Bıaktım çünkü tek bildiğim bu. Başkalarının bunu yapmasını izledim ve artık bir profesyonelim.

Ve Bria onun için savaşacak bir adamı hak ediyor. Ben o değilim.

Bria

Kye ve kız arkadaşı Winter, annem ve ben, çocukluğumdan beri çoğu doğum gününü kutladığımız aynı restoranda oturuyoruz. Bazen babam gelirdi. Bazen de gelmezdi. Ama ne olursa olsun, annem oradaydı. Bugün onların yıldönümleri olacaktı ve Kye ile ben bunun için evde olmamız gerektiğini biliyorduk.

"Bunun için eve geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Hepinizin çok meşgul olduğunu biliyorum ve bunu takdir ediyorum." Annem burnunu çekiyor. "Buranın ilk randevumuzda gittiğimiz yer olduğunu biliyor muydun?"

"Oh, farkındayız." Kye gülüyor. "Sanırım bu hikayeyi yüz kere dinledik."

Ayağına basarak ona ters ters bakıyorum ve "*Kapa çeneni*"

diyorum. Omuz silkerek gözlerini açıyor. "Şirretlik yapma," diye fısıldıyor. "Hıyarlık etme," diye karşılık veriyorum.

Winter ve annem başlarını sallıyorlar. Sanırım ikisi de sürekli alay etmemize alışkın. Gerçi biz kardeşiz. Birbirimizi kızdırmak bizim hayat görevimiz.

"Şuna bir bakın," diyor Kye, patates kızartması yerken. "Söylentilere göre, evcilleştirilemeyen, vahşi adam Brody O'Brien ile çıkıyormuşsun."

Annem hemen, "Bana vahşi görünmedi," dedi. "İyi bir genç adama benziyordu."

"Bekle... onunla *tanıştın* mı?" Kardeşim kaşlarını çatarak başını geriye doğru kaldırıyor. "Evet, tanıştım. Ve çok hoş biri olduğunu düşündüm," diyor kadın soğukkanlılıkla.

Kye'in gözleri kısıldı ve bana baktı. "Yani bu doğru mu? Brody ile gerçekten çıkıyorsun ve o annemle tanıştı bile?"

Sprite'ım boğazıma kaçtı. Biraz burnumdan çıkıyor, cehennem gibi yanıyor. Bir mendil alıp cildime sürüyorum.

Kendimi toparladıktan sonra başımı sallıyorum. "Hayır, Kye. Biz kesinlikle çıkmıyoruz."

"Bama, Cam'in arkadaşı ve Cam ona sizin ayrılmaz bir ikili olduğunuzu söylemiş."

"Bu çok heyecan verici, Bria!" Winter alkışlıyor. "Çifte randevu yapabiliriz."

"Atlarını tut, ev kızı. Frene bas." Annemden Kye'a bakıyorum. "Biz arkadaşız. Yani, arkadaşlık. Gerçekten ne olduğumuzu ya da olduğumuzu bilmiyorum ya da... anladın sen. Ama hayır, çıkmıyoruz. Hiçbir zaman da olmayacağız."

"İkinizin de iç çamaşırı kampanyalarına bakarken..." Winter yutkunuyor, yanakları kızarıyor. "O... vay canına. Yum-"

"Pardon lan?" Kye ona ters ters bakar. "Ne yapmam gerekiyor? Dövme yaptırıp biraz daha mı kilo alayım?"

İleri geri atışmalarını dinlerken kıkırdıyorum. Ve her zaman olduğu gibi, sonunda öpüşüyorlar. Kardeşim serttir. Yıldız bir futbolcu olarak öyle olmak zorunda. O da karın kasları için çok çalışıyor. Ama Brody O'Brien tank gibi yapılıdır. Onun iriliğiyle kıyaslanabilecek pek kimse yoktur.

"Peki, sonra ne oldu?" Kye omuz silkiyor ve kolunu Winter'ın sandalyesinin arkasına doluyor. "Neden arkadaş ya da sevgili değilsiniz ya da her ne haltsanız?"

Ona ve Winter'a bakıyorum. "Siz iki aşk kuşunun sadece arkadaş olabileceğinizi düşündüğünüz zamanı hatırlıyor musunuz? Daha fazlası değil?"

Bana dönmeden önce birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlar.

"Peki, ne oldu?" Onlara soruyorum.

"Birbirimize aşık olduk," diye fısıldıyor Winter. "Ve sonra işler karıştı."

Sandalyeme geri oturup elimi salladım. "Evet, işte oldu. Ama benim durumumda biri aşık oldu. Diğeri aşık olmadı."

"Sen hangisiydin?" Kye pervasızca mırıldanıyor. "Sen genellikle bir erkeğe aşık olacak ya da onu umursayacak bir kız değilsin."

Kısa süreli bir kahkaha atmadan önce en küçük, en hüzünlü gülümsememi takınıyorum. "Dediğin gibi, o Brody O'Brien. Evcilleştirilemez. Peki, sence kim aşık oldu?"

"Siktir, B." Kye sinirlenir. "Bu berbat. Özür dilerim."

Winter elini benimkinin üzerine koyarak, "Biraz zaman tanı," diye fısıldıyor. "İşler garip bir şekilde yoluna giriyor."

Yüzümden yaşlar süzülmeden önce gözlerimi siliyor, gülümseyerek umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. "Sorun değil. Her neyse... yeni bir konu. *Herhangi bir konu.*"

"Sanırım milyon dolarlık sorunun zamanı geldi. Bundan sonra sörf yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?" Kye aramızda bakışıyor. "Sörf tahtamı eve boşuna getirmediğimi biliyorsun."

İçime çekiyorum ve üflüyorum. Babam öldüğünden beri yaptığım tek sörf, Brody'nin beni götürdüğü yerde kapalı alanda oldu. Ama gerçek, canlı okyanus? Babamla son kez sörf yaptığımızda gittiğimiz sahilde? Bu çok fazla olabilir.

Kye'a baktığımda bunu ne kadar çok istediğini görüyorum - hepimizi, dünyadaki en sevdiği insanları, dalgaları yırtmaya gitmeyi.

Korkumu bir kenara iterek başımı salladım. "Hadi yapalım." "Tabii ki evet!" diye bağırıyor. "Hadi gidelim!"

Ve bir şekilde, bilinçaltımda, kabul etmemin sebebinin Brody olduğunu biliyorum. Çünkü bana bir şey öğrettiyse, o da bazen yara bandını yırtıp atmanız ve bir şeyler yapmanız gerektiğidir. Seni rahatsız etse bile.

Kumda oturmuş, kardeşimin Winter'a birlikte olduklarından beri belki de yüzüncü kez sörf yapmayı öğretmeye çalışmasını izliyorum. Bazıları doğaldır, bazıları değildir.

Winter, Tanrı onu sevsin, ikincisi.

Kardeşim hayatında bir gün bile sabırlı bir adam olmadı. Yine de Kye'ı onunla izliyorum ve sahip olduğu tek şey sabır. Gülüyorlar, birbirlerine su sıçratıyorlar, sonra Kye onu daha da güldürecek bir şey söylüyor. Çok sevimliler.

Bundan daha fazlası... mutlular. Kye'ın çocukluğunun büyük bir kısmı babamızın bağımlılığı yüzünden lekelenmişti. Kardeşimin geçmişi geride bırakıp bir gelecek kurabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama o yaptı. Memnun.

Ve doğrusu, biraz kıskandım.

Sanırım hiç durup birini gerçekten sevmenin ne anlama gelebileceğini düşünmedim. Sadece sevmek değil, tüm dünyanızın o kişiyle başlayıp onunla bittiğini hissetmek. Mutluluğunu kendinizinkinden daha çok önemsedığınız biri. Hiçbir zaman beyaz bir çit ya da bahçemde oynayan çocuklar hayal etmedim. Bir gün bir bebek taşıyacağım düşüncesiyle rahmimin ağrıdığını hiç hissetmedim.

Babamı kaybetmek dışında, kalbimin bir daha toparlanamayacak kadar kırıldığını hiç hissetmedim.

Brody'e kadar.

Şimdi dönüp dolaşıp sonunda beni anlayan biriyle birlikte olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. Beni olduğum gibi gören ve başka bir şey olmamı istemeyen biriyle. Ama bir de işin karanlık tarafı var. Birlikte geçirdiğimiz o kısa süre içinde, sırf onun daha iyi hissetmesini sağlamak için kendimi kaybettiğim taraf. Onun koşullarını yerine getirdim, karşılığında ne istediğimi asla talep etmedim. Bu benim için adil değil. Ama o alırken, aynı zamanda verdi de. Aslında, küçümsemeye çalışsa da, arkadaşlığımızın çoğu beni özel hissettirmek için yaptığı şeylerle geçti. Başından beri yaptığı şeyin bu olduğunun farkında olmasa bile, öyleydi. Ve kendimi hiç onun yanında hissettiğim kadar görülmüş hissetmemiştim. Ama ona sahip olamam. Asla benim olmayacak, ya da bir başkasının. Ve eğer ona sahip olamazsam... Başka kimseyi istemiyorum. En azından şu anda. Çünkü ruhumu uyandıran, ona hayat veren ilk kişi oydu.

Hiçbir zaman ruh eşlerine inanacak kadar saf olmadım. Ama sonra... Brody O'Brien çıkageldi. Ve aniden, sadece benimkiyle tanışmadığımı, onu kaybettiğimi de anladım.

21

Bria

İnsanları bile o kadar sevmezken neden bir barda çalışmam gerektiğini düşündüm? Club 83'ün arka tarafındaki eski bir sandalyede kısa bir mola verirken kendime soruyorum, içeri geri dönmek istemiyorum.

Aslında aynı düşünce bugün benim de aklımdan sayısız kez geçti.

Ve kendime şunu sormak zorundayım: *Neden sarhoş insanlarla uğraşmak için kayıt oldum ki?*

Ama sonra hafta sonu vardiyalarım sırasında bu gürültülü, kavgacı, iğrenç kalabalıklardan ne kadar para kazandığımı hatırlıyorum. Ve bunu sineye çekip gülümsemem gerektiğine karar veriyorum. Ya da yapmamaya. Çünkü dürüst olmak gerekirse, sarhoşların umurunda değil gibi görünüyor. Bardaklarını dolu tuttuğum sürece memnunlar.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak geriniyorum ve içeri girmeden önce bir kez esniyorum. Uykuyu bulmak kolay olmadı ve yorgunum. Ama kartlarımı doğru oynarsam, bir buçuk saat gibi kısa bir sürede buradan çıkabilirim. Ve bu harika olur çünkü çok yorgunum ve şu anda bir uyku hapi ve yatağım kulağa harika geliyor.

İçeri girdiğimde kulaklarımı ses sisteminin cızırtısı dolduruyor. Hareketli bir Cumartesi gecesi, hokey takımı bir saat önce maçını kazanmış ve kampüs parti için burada.

Link Sterns ve diğer birkaç oyuncunun kasıla kasıla içeri girdiğini görünce paniğe kapılıyorum. Brody'yi son gördüğümünden bu yana bir haftadan fazla zaman geçti ve henüz onunla yüzleşmeye hazır değilim.

Annie beliriyor, beni hemen fark ediyor ve koşarak yanıma gelmeden önce manyak gibi el sallıyor.

"Merhaba sevgilim!" diye sesleniyor. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Nasıl gidiyor?"

Onun dramatik selamına başımı sallayarak gülüyorum. Birbirimizi bu sabah sınıfta gördük.

"Fena değil," diyorum, bir bardak bira doldurup diğer tarafındaki adama uzatırken. Annie'nin sporla ilgili her şeyden nefret ettiğini bildiğimden, "Maçtan geliyor olmalısın," diye takılıyorum ona. Sporcular da dahil.

"Hayatta olmaz." Kaşlarını çatıyor. "Bir arkadaşına bu gece burada içki içeceğimize dair söz vermeseydim, bu kadar hokey oyuncusunun olduğu bu barda olmazdım bile."

"Hey, tatlı yanak, bana bir shot getir," diye bağıyor biri bana doğru, ama ben Annie'ye bakmaya devam ediyorum.

"Seni anlıyorum," diyorum ona. "Hokey oyuncuları kesinlikle biraz fazla olabiliyor." Gözlerimi büyütüyorum. "Takımın yeni fotoğrafçısı olmayı dene. Güzellik çekimlerinde ne kadar titiz olduklarından bahset."

"Beni duymadın mı? Bana bir içki getir. Bütün gece bekleyemem," diyor ses tekrar ve ben iç çekiyorum.

"Kusura bakmayın, gidip o her neyse ona bir içki getirsem iyi olacak."

"Evet, zehirli bir içki," diye mırıldandı Annie, barın aşağısındaki suçluya bakarak. "Ben olsam ona kuma gömülmesini söyledim. Egoist pislik."

"İnan bana, bunu çok isterdim. Ama bu işe ihtiyacım var."

"Modellik *o kadar* kötü ödeyemez." Duraksıyor. "Yoksa öyle mi?"

"Bu işi sadece para için kabul etmedim. Sadece meşgul olmayı seviyorum."

Beni süzdükten sonra sonunda başını salladı. "Anladım. Seni pislik müşterilerle baş başa bırakayım. Ama bana ihtiyacın olursa seslen. Cebimde şok tabancası var ve onu kullanmaktan çekinmem." Gülümseyerek arkasını döner ve hızla uzaklaşır.

Dangalağa bir içki ısmarladıktan ve nefes alacak bir saniye bulduktan sonra, onu burada hissediyorum. Brody. Köşedeki kabine baksam Brody'nin orada biliyorum. Çünkü tüm vücudum onun benimle aynı odada olduğunun farkında. Ve ona bakamıyorum. Onun yerine burada durup içip içmediğini ve anlaşılmamızı unutup unutmadığını merak ediyorum.

Çalışmaya devam ederek, gerektiğinde gülümseyerek ve içeceklerimi doldurarak ilerliyorum. Ve hokey oyuncularına doğru bir bakış bile atmıyorum. Bu gece benim bölümümde olmadıkları için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Tezgâha biraz Lysol püskürterek, barın arkasını süpürmeye geçmeden önce bir bezle siliyorum. Club 83 kapalı ama bu düzinelerce öğrencinin takılmasını engellemiyor. Gitmemi imkânsız hale getiriyor.

"Bria?" diyor derin ama nazik bir ses arkamdan.

Brooks'un kalecisi Watson Gentry'nin tatlı gözleriyle karşılaşıyorum.

"Hey, Watson." Süpürmeye devam etmeden önce çenemi yukarı kaldırıyorum.

Gergin görünüyor. Ve bu büyük, sert adamın rahatsız görünmesi bana komik geliyor. Yemin ederim yüzü bile kızarıyor. Son takım fotoğrafı çekimimizde de aynı şekildeydi. Ama tüm erkekler arasında en tatlılarından biri olmalı.

"Çektiğiniz fotoğraflar çok fena. Bunu yaptığın ilk hokey takımı olduğumuzu söylediğinde O'Brien'a inanamadım. Kesinlikle aradığın şeyi bulmuşsun."

"Oh, öyle mi? Benim şeyim mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Benim durduğum yerin önündeki tabureye oturuyor ve yanakları kızarıırken sırıtıyor. "Evet, bilirsin işte, senin için. Senin iyi olduğun şey." Duraklıyor, başını yana eğiyor. "Senin... tutkun. Ya da nasıl adlandırmak istersen."

Durup, benimle bir şekilde dalga geçip geçmediğini görmek için ona bakıyorum. Ama etmiyor.

"konuda jüri hala kararını vermedi. Her şey çok yeni. Ve öğrenmem gereken *çok şey* var."

"Yaptığın her işte iyi görünüyorsun. Barmenlik. Fotoğrafçılık. Ve... bilirsin, modellik işi." Boğazını temizliyor. "Sen, şey, evet... onda da gerçekten iyisin." Küçük bir kahkaha atıyor. "O'Brien'dan daha iyi olduğum kesin."

Sonunda Brody'nin olduğunu bildiğim yöne bakarak nefes veriyorum. "Bundan emin değilim. Ne de olsa ben *bu* tür bir ilgi görmüyorum."

Köşedeki kabine doğru başımı salladım ve Watson dönüp baktı.

Brody'nin Rugged & Co. iç çamaşırı kampanyası reklamlarındaki fotoğraflarını imzalaması için kendisine doğru iten üç kadını gördüğünde Watson gülüyor. "Bunun tek nedeni, biz erkeklerden biri elinde sutyen ve külotla çekilmiş bir fotoğrafınızla yanınıza gelip onu sallayacak olsa, eminim büyük bir sapıklık hissine kapılır ve muhtemelen polisi arardınız."

"Bu doğru," diye mırıldanıyorum, gözlerimi Brody'den ayırarak. "Temizlik işine dönsem iyi olacak. Bu gece çıkarılması gereken çok fazla çöp var ve şanslıyım ki sıra bende. Seninle konuşmak güzeldi."

"Sen de" diyor, elini ensesinde gezdirmeden önce ayağa kalkıyor. "Yardıma ihtiyacın olmaz, değil mi?"

"Çöplerle mi?" Kaşlarımı çattım. "Hayır, değil."

Biraz rahatlıyor ve dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "Annem bana bundan daha iyisini öğretti. Bırak da bu gece çöpi ben çıkarayım. Zaten bu saatte burada olman bizim -hokey takımının- suçu."

"Ukala, ha?" Alay ediyorum. "Satranç takımının da bu gece oynadığını duydum.

Belki de bu insanlar onlar için parti veriyordur."

"Bu doğru." Kıkırdıyor. "Ama yine de sana yardım etmeme ne dersin?" Gözlerimi kısarak tezgâha yaslanıyorum. "Bak ne diyeceğim. Sana izin vereceğim

Bana *yardım* et. Yani yarısını ben, yarısını sen yapacaksın.

Anlaştık mı?" Sırıtarak başını sallıyor. "Anlaştık."

Brody

Şu anda damarlarımı yakan öfke neredeyse dayanılmaz. Bria'nın tezgâha yaslanıp Gentry'ye eskiden bana gülümsediği gibi gülümsemesini izliyorum. Lanet olası Watson. Cebimdeki yepyeni telefonu parçalamak istememe yetiyor. Ama bu aptalca olurdu. Tıpkı Bria'yla kavga ettiğimizde sonuncusunu kırmanın aptalca olduğu gibi.

Sanırım bu onun hatası değil. Bria ve benim birlikte modellik yapan arkadaşlar olduğumuzu düşünmek dışında, takım arkadaşlarımın çoğu bizim hakkımızdaki gerçeği bilmiyor.

Kıza kafayı takmış olmam.

Yanımdaki hatun konuşmaya çalışıyor ama ben tek kelime bile cevap vermiyorum. Tamamen mahvolduğum bir gece daha başımı döndürüyor. Ve Bria'yı özlemenin acısının orada olduğunu bilsem de, şu anda biraz daha katlanılabilir.

Kızlardan biri arkadaşına aşağılayıcı bir tonda "Diğer resimlerdeki gördün mü?" diyor. "Ne sürtük ama. Ve o kadar da güzel değil." "Evet, bir de şuna bak, barda çalışıyor, muhtemelen her erkeği beceriyor. onun bölümünde oturuyor." Diğeri uluyor. "Bu çok acınası."

"Bak, Watson'da bile var," diyor içlerinden biri. "Biri o zavallı adamı uyarmalı. STDS'si varmış gibi görünüyor. Muhtemelen yengeç. Joe's'da yediğinden değil."

"Hanımlar, ne kadar aptalca konuştuğunuz hakkında bir fikriniz var mı?" Birinin elinden fotoğrafımı kapmadan önce onlara ters ters bakıyorum. "Bunu imzalamamı mı istediniz? Ve sen," diyorum kızıl saçlı olanı göstererek, "bana tuvalette sakso çekmeyi teklif ettin. Klozetinde muhtemelen yengeç olan bir tuvalette. *Yüzde bin* vajinandan gelenler. Ve sen Bria'ya fahişe mi demek istiyorsun?" Ayağa kalktım, başımı salladım. "Gerçek dışı, gerçekten. Burada cinsel yolla bulaşan hastalık taşıyan tek hatun sensin. Siktir, muhtemelen o kadar çok yengecin vardır ki bacaklarının arasında lanet bir medeniyet yaratmışlardır. İğrenç."

Onlardan uzaklaşırken, Watson'ın kızıma asıldığını neredeyse unutuyorum. Benim insanıma. O olmasa bile benim malım. Ama kahkahasını duyduğumda, hemen orada onunla birlikte olduğunu hatırlıyorum. Yine de onun sınırlarına saygı duymam ve onu rahat bırakmam gerektiğini biliyorum. Büyük insan olmak . Ama onu barın arkasına geçip çöpleri kaldırırken gördüğümde

Onu arka kapıdan takip etmeden önce... daha iyi adam olmak pencereden dışarı çıkıyor. Ve ben farkına bile varmadan, aynı çıkışa doğru ilerliyorum, elleri kızın vücuduna değerse onu öldürmeye hazırım.

Gülüştüklerini duyuyorum, ardından bir çarpma sesi ve ardından Watson'ın sesi geliyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Sonunda onlara ulaştığımda homurdanıyorum. Bria dizlerinin üzerinde, tam onun önündeydi.

"Tanrım, O'Brien. Neden buradasın?" Watson ona bakmadan önce kaşlarını çattı. "Kahretsin, Bria, iyi misin? Sert bir düşüş oldu."

Ayağa kalkarak kendini fırçalıyor. "Ben iyiyim. Ayağım bir şeye takıldı."

Elindeki çöp torbasını alan Watson onları çöp kutusuna atar. "İyi olduğuna emin misin?"

"İyi olduğunu söyledi, Gentry." Birkaç adım öne çıktım. "git buradan."

"Bak, Brody-"

"Hayır. Hayır *bak, Brody* hiçbir şey. Kapa çeneni ve git-"

"Affedersiniz!" Bria çığlık atıyor, göğsü kabarak bana doğru adım atıyor. "*Affedersiniz amına koyayım.*" Parmağını göğsüme sokarken gözleri nefretten başka bir şeyle yanmıyor. "Bu ne cüret! Ne cüretle bizi buraya kadar takip edip onu çalışırsın?" Beni bir aşağı bir yukarı süzerek alay ediyor. "Hakkını kaybettin, pislik. *O* yüzden siktir git."

Tanrım, beni çok kızdırıyor. Her zaman derimin altına giriyor, kafamı karıştırıyor.

Şu anda bana bağırma şekli, güneşli bir günde asfalt bir araba yolu gibi vücudundan yayılan öfke... şey, sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Ne yapacaksın, Kır Çiçeği?" Sesimi alçak tutarak çenemi Watson'a doğru salladım. O kadar alçak ki beni duymayacak. "Onu bu sokakta mı becereceksin? Onu becerip benmişim gibi mi davranayım?"

Yaklaşıyor. O kadar yakın ki göğsü benimkine çarpıyor ve mükemmel, diri göğüslerini gömleğimde hissediyorum.

Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Güven bana, onu *becerebilirim*. Ama sana söz veriyorum, sen olduğunu hayal etmeyeceğim. Pislik."

"Gentry, git buradan," diye tıslıyorum, gözümü ondan ayırmadan. "Brody, öylece gitmeyeceğim-"

"Oh, yapacaksın," diye mırıldandım. "Ve bunu biliyorsun. Onunla konuşmam gerekiyor. Senin yok."

Bir nefes üflüyor. "Bria? Kalmamı ister misin? Hemen şimdi içeri girebiliriz."

Yavaşça dönerek iç geçirir. "Bize bir dakika verin. Bu geceki yardımınız için teşekkürler."

Garip bir şekilde başını sallayarak içeri girdi. Sadece ben ve o kaldık.

"Bunu neden söyledin ki?" Hırslayarak ona doğru yürüdüm.

arkası tuğla binaya dönük. "Bana onu becereceğini mi söylüyorsun?" Eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Bunun beni ne kadar kızdırdığı hakkında bir fikrin var mı? Onu öldürmek istememin ne kadar kötü olduğunu? O benim kalecim, Wildflower. Ve şimdi tek hayal edebildiğim suratını dağıtmak."

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Beni mahvediyorsun, Bria. Tek elinle beni mahvediyorsun. Ve bu azar azar değil. Hepsi aynı anda, kocaman parçalar halinde." Gözlerinin içine bakıyorum. "Seni bir ara sokağa kadar kovalamak istediğimi mi sanıyorsun? Vücudunda başka bir adamın ellerini hayal ederek kendimi hasta etmek istediğimi mi sanıyorsun? Hayır, Bria. Bu beni öldürüyor. Beni öldürüyorsun."

Bir dakika sessiz kaldı ve ben aklımdan neler geçtiğini merak ediyorum.

"Önce sen beni mahvettin," diye fısıldıyor. "Seni sevdiğimi söyledim. Ve sen bununla başa çıkamadın."

"Çünkü ben aşk yapmıyorum. Yani, lanet olsun, Bria! Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Arka dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ama başka bir adamla birlikteyken? Bunun beni ne kadar kızdırdığını bilemezsin. Başka bir erkekle yatmaktan bahsettiğin için bile seni ne kadar cezalandırmak istediğimi."

Yüzünden aşağı damlamadan önce gözlerinde biriken yaşları görüyorum.

"Anlaşmamız sona erdiğine göre, istediğim kişiyle seks yapabilirim Brody. Sen de yapabilirsin." Başını hafifçe sallıyor. "Senin için bu kontrolle ilgili. Beni kontrol etmek ve bundan istediğini elde etmek. Ve bunu anlıyorum çünkü hayatının büyük bir kısmında -tıpkı benimki gibi- ne olduğu hakkında hiçbir söz hakkın yoktu. Etrafımızdaki her şey başkalarının sorunları tarafından kontrol ediliyordu. Ama artık işler böyle yürümüyor. Ne arkadaşlıklarda ne de ilişkilerde. Bu ikimiz için de adil değil."

Bana bakıyor, *gerçekten* bakıyor. Ve yemin ederim, ruhumun içini görüyor.

Elini göğsüme koyuyor. "Sen buna içindeki karanlık diyorsun. Seni bu kadar öfkeliendiren duyguya. Ama ben buna acı diyorum." Bir damla gözyaşı

yanağından aşağı süzöldü. "Eğer izin verseydin sana yardım edebilirdim." Nefesini içine çekip dışarı üflüyor. "Hayatımı kontrol edemezsin, Brody. Buna hakkın yok."

Kolumun altından geçerek etrafımdan dolaşıyor ve içeri giriyor. Ve bana yakın olmasını istediğim tek şeyin uzaklaşmasını izliyorum.

Mükemmel bir dünyada, belki de beni gerçekten iyileştirebilirdi. Ama buranın mükemmel olmaktan çok uzak olduğunu genç yaşta öğrendim.

Bria

Brody gitti. Watson aramızda bir metre mesafe bırakıyor ve bana bakmıyor. Ve ara sokakta Brody'ye bu kadar yakın olduğum için cildim hâlâ yanıyor.

Onunla seks yapabilirdim. Tek yapmam gereken ona yeşil ışık yakmak olurdu ve evime geldiği gece kaldığımız yerden devam ederdik. Ama ihtiyacım olan şeyin bu olmadığını biliyordum. Çok ama *çok* çaresizce istediğim şey olsa bile.

Club 83'ün geri kalan müşterileri kapıdan çıkarken Cam Hardy bara doğru ilerliyor. Bana bakarken kuyruğunu bacaklarının arasına almış, dayak yemiş bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

"Benim hatamdı. Yardım ettiğimi sanıyordum." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım yardım etmiyordum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Senin kötün neydi?"

"Watson'a gelip sana asılmasını söyledim." Yutkundu, suçlu görünüyordu. "Brody'nin seninle olan ilişkisini gördüm. Sen dikkat etmediğinde bile sana nasıl baktığını." Omuz silkiyor. "Adam aşık. Ve düşündüm ki belki, sadece belki, sana asılan başka bir adam görürse, kafasını kışından çıkarır ve savaşır."

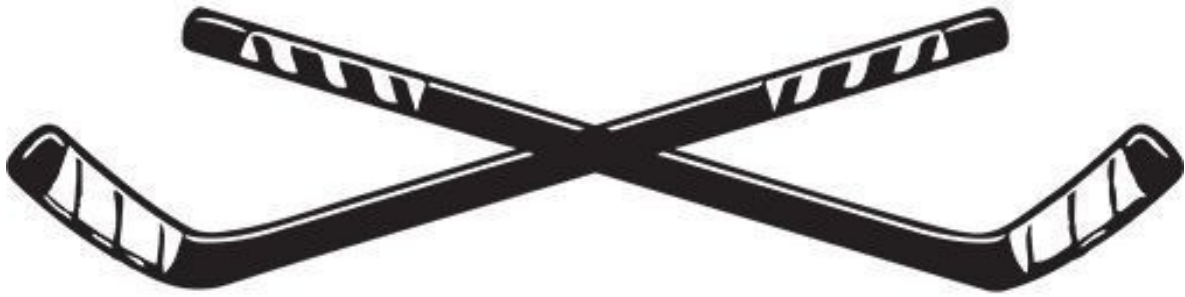
Orada öylece durmuş, üvey baba ve en iyi erkek arkadaşa dönüşen playboy Cam Hardy'nin bu geceki her şeyi organize ettiği gerçeğiyle şok olmuştum.

Tezgâha yaslanıyorum. "Beni sevmiyor. En azından benim istediğim şekilde sevmiyor."

"Ben o kadar emin olmazdım. Onu tanıyorum. Sadece korkuyor." Elini cebine sokar. "Ondan vazgeçme, Bria. En azından henüz değil. Şimdiye kadar kimse onun yanında yer almadı. Sadece her insanın onu terk etmeyeceğini anlaması için zamana ihtiyacı var." Başını salladı ve bana dudak bükerek gülümsedi. "İyi geceler."

Dönerek benden uzaklaştı ve kapıdan çıktı. Halihazırda olduğumdan daha kötü bir ruh halinde olmanın mümkün olmadığını düşündüysem... Yanılmışım.

22

Brody

Arenadan ayrıldıktan sonra koşarak kamyonetime gidiyor ve gümbürder gümbür çalmaya başlar başlamaz marşa basıyorum. Kasım ayının henüz başındayız ve her nedense Tanrı bu haftayı mevsim normallerinin dışında soğuk yapmaya karar vermiş. Sadece soğuk değil, aynı zamanda rüzgarlı da. Canım isterse kamyonetime tişörtle gidebilmeyi seviyorum. Lanet olası bir kapüşonlu giyip de taşaklarımın donmasını, aletimin vücudumun içinde küçülüp bir vajina oluşturup oluşturmadığını merak etmeyi değil.

Cadılar Bayramı geçtikten sonra sırada Şükran Günü vardır ve bu da kaçınılmaz olarak Noel'e yol açar. Kampüs, sokak lambalarının parıldayan ışıklarla ve tüm o mutlu saçmalıklarla süslendiği neşeli bir topluluk haline geliyor. Restoranlarda ve barlarda çalan müzik tatil melodilerine dönüşüyor ve ben buna dayanamıyorum. Belki de bu yüzden, sonbahar sona erip kış yaklaştıkça, bir korkuya kapılıyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, tatillerden nefret ediyorum. Onlarla ilgili her şeyden.

Belki de sekiz yaşındayken yaşadığım bir olaya dayanıyor.

Noel tatiliydi. Babamın bilmediği bir tatil çünkü hangi ayda olduğumuzu bile bilmiyordu. Bırakın haftayı. Normalde uyandığım saatte uyanır ve bütün gün evden ayrılırdım. Sadece geceleri bile evde olmamdan nefret ederdi. Bütün gün yüzüme bakmak istemeyeceğini de biliyordum. Bu yüzden her zamanki gibi her gün okula gidiyormuş gibi yaptım.

Ağacımız ya da çoraplarımız yoktu. Ama nedense başkalarının süslemelerine bakmaya bayılırdım. Bu yüzden gündüzleri, tüm Noel ışıklarını görmek için şehir merkezine giden bir otobüse binerdim. Noel Baba'nın ve beyaz sakalının gerçek olduğu konusunda her zaman şüphelerim olsa da, belki de babam ikimiz için de yeterince kötü olduğu ve ikimizi de değersiz gördüğü için normalde benim evime uğramadığını umuyordum.

Bir gün, Noel'den birkaç gün önce, yerel kütüphanede bir tabela gördüm. Noel Baba oradaydı. En güzel yanı da çocuklar onun kucağına oturup Noel için ne istediklerini söyleyebiliyorlardı.

Sırada bir saatten fazla tek başıma bekledim. Ve nihayet sıra bana geldiğinde, diğer çocukların aksine, yanımda fotoğrafımı çekecek bir ebeveynim yoktu.

Beni kucağına oturttu. Ama sorun değildi çünkü zaten aptal bir fotoğrafımıza ihtiyacım yoktu. Kucağına tırmandığımda birden ne isteyeceğimi bilemedim. Çünkü her şey çok gereksiz görünüyordu. Tek istediğim babamın içkiyi bırakmasıydı. Ya da belki sınıfımdaki tüm çocukların sahip olduğunu gördüğüm şeylerden birazcık. Gelenekler. Aile toplantıları. Bunun gibi şeyler. Bu yüzden Noel Baba'dan oyuncak yerine kendime ait bir Noel ağacı istedim. Uykuya dalarken bakabileceğim bir ağaç. Babama yılın bu zamanını hatırlatabilecek bir tane.

Noel geldi ve o sabah uyandığımda ağaç yoktu. Babam koltuğunda sızmıştı ve o anda her şeyin bir saçmalıktan ibaret olduğunu anladım.

Ama yine de kimsenin Noel Baba'ya olan inancını yıkmayı planlamamıştım. Ta ki Bentley Grove teneffüste yıpranmış spor ayakkabılarımla dalga geçene kadar. Evimin Noel Baba'nın bile yeni kıyafetler bırakmak için gelmeyeceği kadar kötü olduğunu söyleyerek gülüyordu. Ve o anda kendimi kaybettim. Suratına yumruğu indirdikten sonra sınıfımdaki şımarık orospu çocuklarının her birine tek tek baktım. Ve onlara gerçeği söyledim. Noel Baba'nın gerçek olmadığını. O koca bir sahtekârdı. Tam anlamıyla. Beyaz sakallı ve kocaman göbekli şişman bir adam. Dünyada sihir yoktu. Noel Baba, diş perisi, Paskalya tavşanı ya da bunun gibi şeyler yoktu. Yani, gerçekten, bu saçmalığı kim düşünür ki?

Öğretmenin gözlerini yemek tabağı büyüklüğünde açıp beni uyarırkenki yüz ifadesini hatırlıyorum. Az önce yaptığım pisliği örtmek için çabalarken yüzü kıpkırmızıydı.

İyi hissettirdi. En azından beş dakika kadar. Sonra kendimi kötü hissettim.

Yılın bu zamanından nefret ediyorum. Hep nefret ettim. Muhtemelen hep de nefret edeceğim. Bria'yla konuşmayalı haftalar olması ruh halime yardımcı olmuyor.

Birkaç maça geldi ve fotoğraf çekti, ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Ama çok dikkat dağıtıcı. Ve ona bu fotoğraf işini ayarladığım için pişmanlık duyuyorum.

Her zaman nasıl olduğunu ya da başka bir adamla takılıp takılmadığını merak ediyorum. *Tanrım, umarım değildir.* Bencilce, biliyorum. Ama yine de, hiç kimse onun için yeterince iyi olamaz. Ben kesinlikle değilim.

Tüm boş zamanlarımı spor yaparak geçiriyorum çünkü dürüst olmak gerekirse evde olmaya dayanamıyorum. Spor salonundayken, zihnimi ve kadar zorlarken, başka bir şey düşünecek vaktim olmuyor.

Duřta, onu dűřűnerek elimi beceriyorum. Ve rűyalarımnda, o orada, bana musallat olmak iűin bekliyor. O her yerde. Her zaman. Ve bu yorucu.

Bria

Keder gariptir. Bazı günler daha iyi hissedersiniz. Güneş ruhunuzu aydınlatır ve kendinizi daha hafif hissedersiniz. Daha rahat nefes alırsınız. Adımlarınıza güç yürürsünüz. Gülümsersiniz ve bunu gerçekten yaparsınız. Bazı durumlarda ise kalbinizin ve ruhunuzun her bir parçası ağrıyor ve yemek yemek ya da bir şeyler içmek gibi küçük bir şey yapmak bile imkansız görünüyor. Mideniz düğümlenmiş gibi hisseder ve yorucu bir şey yapmadığınız halde kalbiniz hızla atar.

Bugün ikisinden biri. Bu o kadar da şaşırtıcı olmamalı çünkü aynı zamanda babamın doğum günü. Annemle birlikte olmak için eve gitmek istedim ama o bir yas grubu aracılığıyla edindiği birkaç arkadaşıyla son dakikada bir gemi seyahati rezervasyonu yaptı. Eminim ikisi de onun gibi duldur. Ölüm üzerine kurulmuş bir arkadaşlık belki biraz hastalıklı sayılabilir. Ama yine de annem için iyi oldu.

Tam da bu güne denk geldiği için neredeyse bu geziye gitmiyordu. Kye ve benim ona ihtiyacımız olacağından korkuyordu. İkimiz de ona iyi olacağımıza söz verdik. Belki de öyledir. Ne de olsa Winter var. Ama ben? Canım yanıyor.

Bazen kendimi güçlü hissediyorum. Diğer zamanlarda ise tüm dünya mahvolmuş ve bir daha asla normal hissedemeyecekmişim gibi hissediyorum. Bu zamanlarda çok zayıf olduğum için kendimi hırpalıyorum. Ama sonra kendime yarının yeni bir gün olduğunu ve o zaman cesur olabileceğimi hatırlatıyorum.

Tate birkaç kez kapımı çaldı ama ben uyuyormuş gibi yapıyorum. Kapım kilitliyken yorganı başımın üzerine çekiyorum ve karartma perdelerinin icadı için Tanrı'ya şükrediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kimsenin beni bebek olduğum için yargılamayacağı odamda gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum.

Uykuya dalmaya çalışarak dönüp duruyorum ama bunun faydasız olduğunu biliyorum. Gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum ve nedenini bilmiyorum. Bazı tarihler beni hiç bu kadar kötü bir ruh haline sokmamıştı. Peki, neden bugün? Neden bu doğum günü beni bu kadar kötü etkiliyor?

Ön kapının açılıp kapandığını ve ardından bir arabanın çıktığını duyduğumda... Tate'in gittiğini anlıyorum. Ve iş yerimde içki içmek aptalca bir fikir olabilir. Ama, kahretsin, bugün izin günüm. Ve içki içmemiş olsam bile

Aylardır içiyorum ama sanırım bugün bir istisna. Ayrıca, kaybedecek neyim var ki?

Brody

Link'le birlikte Kulüp 83'e gidiyorum. Gentry ve Bria'yı dışarıda takip edip çıldırdığım geceden beri oradan vebadan kaçır gibi kaçıyorum. Beni öldürüyordu. Orada çocuklarla takılmayı özlediğim için değil - yani, tabii ki eğlenceli ve hepsi bu. Ama asıl sebep, ona kimin asıldığını merak etmeden duramamam. Müstakbel kocasını orada mı buluyor? Biri ona saygısızlık mı ediyor? Tüm bu sorular beni deli ediyor.

Ama çalışıyor olsa bile bu gece bundan kaçınmam. Ki umarım çalışmıyordur. Çünkü bugün Cade'in doğum günü. Ve ekibi içki içmeye davet etti.

Kafayı bulmamaya geri döndüm. Çünkü düşüncelerim bozulduğunda Bria'ya geri dönmeyeceğim konusunda kendime güvenmiyorum ve bu ona haksızlık olur. Onun adam olamam. Ve bu yüzden, en iyisi tamamen uzak durmak.

"Gentry'nin bu gece mahvoldüğünü görmek istiyorum." Link sırtıyor. "Sarhoş olduğunda beni gülmekten kırıp geçiriyor. Bay Sessiz ve Saygılı'dan yüksek sesle kavga eden, dans eden bir makineye dönüşüyor."

"Hâlâ bok listemde," diye mırıldandım.

"Neden? Bria'nın dışarıdaki çöpleri taşımasına yardım ettiği için mi? Dostum, bundan vazgeçmelisin. Hiçbir ilişkinin böyle başladığını sanmıyorum." Bana baktı. "*Şu pis kokulu çöpü dışarı taşımama izin ver. Oh, bu çok seksi. Çöp konteynerine karşı sevişelim.*"

"Kapa çeneni," diye . "Çok sinir bozucusun."

Tanrıya şükür otoparka girdik de Link daha fazla komiklik yapmaya kalkışmadan inebildim. Kamyoneti park edip içeri girdiğimizde sarı cipi görünce kaskatı kesiliyorum.

"Sorun yok dostum," diyor Link, Bria'nın arabasına baktığımı görünce. "Eğer çok tuhaflaşırsa, kaçırız. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye mırıldandım ve içeri girdik.

Doğrudan o meleğin gözlerine bakma riskini almak istemediğim için köşedeki kabine yöneliyorum. İçeri girdiğimde, yardım edemem ama onun çalışmadığını fark ettim. O bir müşteri.

Sadece bu da değil, aynı zamanda çökmüş görünümüne bakarken düpedüz sarhoş görünüyor.

Harika. Sadece harika.

Zaman geçiyor ve Bria'nın yanağını bara dayamadan önce boğazından aşağı içki üstüne içki dökmesini izliyorum. Sonunda barmenin ona gülümsediğini ve daha fazla içmemesini söylediğini görüyorum. Ve rahatlayarak iç geçiriyorum. Çünkü bu hızla giderse, midesini yıkatmak için hastaneye gitmek zorunda kalabilirdim.

Onu koruyarak izliyorum, hiçbir pisliğin gelip ona saygısızlık etmediğinden emin oluyorum. Ve şükürler olsun ki, şu ana kadar her şey yolunda.

"Gidip onunla konuşsan daha kolay olmaz mıydı?" Cam yanımda mırıldanıyor ve onu izlemeye o kadar dalmışım ki çocukların konuştukları hiçbir şeyi duymadığımı fark ediyorum.

"Yok, ben iyiyim." Sprite'ımdan bir yudum alıyorum. "Sadece ondan faydalanılmadığından emin olacağım."

"Çünkü onu seviyorsun," diyor sesinde bir parça eğlenceyle. "Ben aşk yapmam Hardy. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

"Ben de öyle, ama şimdi bana bak." Dirseğini benimkine vuruyor. "Babamın bir keresinde bana söylediği gibi, 'Oğlum, bir gün doğru kız gelecek ve seni kış üstü yere serecek. ' Sözlerini en iyi babacan tonuyla söylüyor. "Görünüşe göre, o deli herif haklıymış."

"Sen ve ben aynı değiliz," diyorum ona bakmaya devam ederek. "Birazcık bile değil."

"Ne haber, O'Brien?" Watson kabinin yanına bir sandalye daha çekerken şöyle der. "Hâlâ benden nefret mi ediyorsun?"

"Evet! O kadar boşa harcanmış ki," diyor Link. "Biri ona aptalca bir şey yapması için meydan okusun. Yapacaktır. Bunu biliyorum."

"Evet." Link'i görmezden gelerek başımı salladım. "Eminim öyledir."

"Hardy, bu hiç adil değil," diye sızlanıyor Watson, Cam'e bakarak. "Ona hepsinin senin suçun olduğunu söyle."

Gözlerim Cam'e kayıyor ve onları kısıyorum. "Ne sikimden bahsediyor bu?"

Cam gergin bir şekilde kıpırdanıyor ama yüzünde hâlâ o her zamanki sırıtışı var. "Bak... Gentry'ye, Bria'yla konuşarak seni kışkandırırca, uzun vadede sana yardım etmiş olacağını, çünkü bunun senin aklını başına getireceğini söylemiş olabilirim."

İkisine de ters ters bakmaya devam ediyorum. "Yani bu palyaçoya gidip Bria'ya asılmasını, bunun beni kızdıracağını bildiğin için mi söyledin?"

"Yani, böyle söyleyince kulağa kötü geliyor." Cam omuz silkiyor. "Ama evet, yaptım. Eğer kafanı kışından , o kıza aşık olduğunu kabul edersen ve hepimize hıyarlık etmeyi bırakırsın diye düşündüm."

"Çok tatlısın Hardy," diye sessizce homurdanıyorum. "Gerçekten çok tatlı."

Dikkatimi tekrar bara verdiğimde, Bria başını kaldırıp bize doğru döndü. Ve beni gördüğünde, beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. Ve yavaşça, kendini bar taburesinden sıyrıp bize doğru yöneldi.

"Siktir," diye mırıldandım. "Şu anda bu saçmalık için enerjim yok."

"Sorum değil. Gentry biliyor," diyor Cam sırtarak. "Öyle değil mi, Watson?"

Watson iri bir adam, tıpkı benim gibi. Ama içinde aynı türden bir öfke yok. Doğum günü çocuğu Cade Huff'a karşı çıksaydım, mücadele ederdi. Cade tam bir deli. Ama Watson nazik bir dev. Ve şu anda onu boynundan tutup Bria'dan uzak durması için tehdit etmek istesem de, yoksa bacaklarını kırarım... Yapamam. Çünkü bütün bunlar Cam'in suçu zaten.

Masamıza ulaştığında tüm çocuklar alkışlıyor. Takımın fotoğrafçısı olduğundan beri hepsi onu biraz daha yakından tanıyor. Ve eğer bu gece burada oturuyor olmasaydım, onu bardan masalarına sürükleyeceklerini garanti ederim.

"Resimli kız! Doğum günümü benimle kutlamaya geliyor musun?" Cade ona sesleniyor ve sırıtıyor.

Vücudunu tutuş şekli düpedüz sarhoş olduğunu kanıtlıyor. Gülüyor, başını ona doğru sallıyor, ama sonra gözleri benimkilere takılıyor ve kızgın görünüyor.

"Güzel olmalı, değil mi *O'Brien*?" Gözlerini kısıyor ve elini kalçasına koyuyor. "Arkadaşlarınla hayatının en güzel zamanını geçirmek. İnsanların hayatlarını mahvetmek."

hayatlar ve siklememek!"

"Oh, kahretsin. Kafayı bulmuş," diye mırıldanıyor Cade.

Bana yaklaşıp eğildi. "Burada arkadaşlarınla otur. Mutluymuş gibi davran. Ve *normal*. Seni yalancı bok çuvalı!" Burnu neredeyse benimkine değecek. Ve eğer bakışlar öldürseydi, ben gidici olurdum.

Geriye doğru tökezleyerek neredeyse düşüyordu ama kolumu arkasına koyarak onu yakaladım.

"Bayanlar ve baylar! Brody O'Brien. Orgazm Verici Cluuuub'un Kaptanı!" diye bağırıyor ve herkes ona bakıyor. Bazıları gülüyor, bazıları ellerini beceriksizce yüzlerinde gezdiriyor. "Aslında içinde kocaman, kırık bir bebek var. Ama böyle görünmeye çalışıyor!" Bana el sallıyor. "Siktir git, Brody. Siktir git. Siktir git."

O daha tek kelime edemeden ayağa kalktım. Onu kaldırıp omzuma atıyorum ve çocuklara bakıyorum. "Onu eve götüreceğim. Eğer herhangi biriniz, *ama herhangi biriniz*, ona bu gece söyledikleriyle ilgili tek kelime ederse, bir dahaki sefere bana hesap vermek zorunda kalırsınız." Masadakilere uyarıcı bir bakış fırlatarak çenemi yukarı kaldırıyorum. "Hepimiz anlaştık mı?"

Hemen başlarını sallıyorlar ve ben de nefes veriyorum.

"Güzel."

Onu arabasına götürürken sırtıma vuruyor, bacaklarını tekmeliyor. Ama içkiden dolayı fazla öfkelenemeyecek kadar güçsüz. Ve kendini daha fazla utandırmadan onu buradan götürmem gerektiğini biliyorum.

Jeep'in yolcu kapısını açıp anahtarları kontakta gördüğümde rahat bir nefes alıyorum.

" git. İyi bir adammışsın gibi beni kurtarmaya çalışma," diye haykırıyor güzel ağzı. "Sen hiç kimse değilsin, Brody O'Brien. Senden nefret ediyorum."

"Güzel," diye nefes veriyorum. "Seni eve götürüyorum."

Aniden, ayaklarını gösterge paneline doğru tekmelerken ve göğsüme minik yumruğuyla yumruk atarken biraz enerji kazanıyor.

"Beni sikine takmıyorsun! Rol yapmayı bırak!" Ağlamaya başladı. Hem bana hem de cipine saldırmaya devam ederken hüznü, kalp kırıcı sesler kulaklarımı deliyor. "Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Senden *nefret* ediyorum!" Daha sert ağlıyor. "Senden çok nefret ediyorum."

"Anladım, Bria. Benden nefret ediyorsun. Kapa çeneni," diye homurdanıyorum.

Kollarımı ona dolayarak, onu tutuyorum. İlk başta karşı koysa da, yavaş yavaş hareketleri duruyor ve geriye kalan tek şey

Ağlıyor, kendini çalışırken nefes alıyor. "şşş." Ona sarılıyor, usulca sallıyorum. "Sadece sakinleş."

"Ben o kadar sevimsiz miyim?" Ağlıyor. "Neyim var benim?"

Kaskatı kesildim. Sözleri beni bir bok yığını gibi hissettirdi. Alakların en alağı.

"Senin hiçbir şeyin yok, Bria." Göğsümde bir acının yükseldiğini hissediyorum. "Sen... mükemmelsin."

Birinin isteyebileceğı her şey var. Ve ben onun hikayesindeki canavar olmayacağım.

Ben geri çekilip ona bakarken, o da bana bakıyor. Karanlıkta bile gözlerindeki yaşları görebiliyorum.

"O zaman neden sen de beni sevemiyorsun?" Burnunu çekiyor. "Neden beni istemiyorsun?"

Alnımı onunkine koyup gözlerimi kapatıyorum. "Mesele seni istemek değıl, Bria. Çünkü önemli olan tek şey bu olsaydı, o gece asla gitmezdim. Senin için iyi değılim. Kimse için iyi değılim." Yutkunuyorum. "Zaten çok şey yaşadın. Seni daha fazla mahvetmeyeceğim."

"Ama tek istediğim sensin." Boynuma sarılıp ağlıyor, kelimeleri bulanıklaştırıyor. "Seni seviyorum. Neden sen de beni sevemiyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemediğimden ve verecek bir cevabım olmadığından ona sarılmaya devam ediyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Çok özür dilerim."

"Araba dönüyor." Birden başını arkaya attı. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Çabucak emniyet kemerini boynuna geçirip takıyorum. "Hadi seni eve götürelim bebeğim," diyorum kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru koşmadan önce.

Hasta olacak. Bu kaçınılmaz. En azından hasta olduğunda evde olmasını sağlayabilirim.

Sanki hayatı buna bağıymış gibi klozete sarılıyor. Sonunda vücudu ona bir mola veriyor ve ben de saç fırçasını alıp saçlarını düzeltiyorum.

İkinci kez. Duşa ihtiyacı var, bu çok açık. Ama en azından o zamana kadar saçına kusmamasını sağlayabilirim.

Yumuşak bir şekilde fırçalayarak, düşük bir at kuyruğu yapmadan önce tüm parçaları topladığımdan emin oluyorum. Mükemmel değil -daha önce hiç böyle bir şey yapmak zorunda kalmamıştım- ama hiç yoktan iyidir.

Bir el bezini ıslatarak yüzünü sıvazlıyorum. "Bir süre uzanmayı denemek ister misin? Odana bir çöp tenekesi getirebilirim." Sessizce konuşuyorum, başının ağrıyorsa olması gerektiğini biliyorum.

Bana bakmıyor ve gözleri zar zor açılıyor. Ama bana ufak bir baş selamı veriyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor. Sarhoş vücudu duvara çarpmaya fırsat bulamadan onu yakaladım. Onu kaldırıp kollarımda odasına götürüyorum. Yürüme hareketi onu anında bayıltıyor ve kollarımda usulca horluyor.

Adımlarımla merdivenleri çıkarken, Tate'in odasındaki kargaşayı duyuyorum, kapıyı kırıp açmadan hemen önce.

Bria'yı taşıdığımı görünce bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Zor bir gece miydi?"

"Bunun için öyleydi," diyorum, gözlerim Tate'e dönmeden önce Bria'nın melek yüzüne bakıyorum.

"Ben derse koşarken kaçtı." Kapı çerçevesine yaslanıyor. "Dün gece annesiyle telefonda konuşurken duydum. Bugün babasının doğum günü olacaktı."

Tate'in gözleri benimkileri buluyor. "Onunla kalacak mısınız?"

Tekrar aşağı bakıp yutkunuyorum. "Kısa bir süre için. Ama inan bana, yarın bunu hatırlamayacak. Ve sen de ona burada olduğumu söyleyemezsin. En iyisi bu." Birkaç adım atıp Tate'e dönüyorum. "Sabah kendini iyi hissetmeyecek. Sadece... bilirsin, ona göz olabilir misin?" İç çekiyorum. "İyi olduğundan emin olur musun?"

Sadece sabahtan bahsetmediğimi biliyorum. Bundan sonrasında bahsediyorum. Birine ihtiyacı olacak.

"İyi olacak," diye fısıldıyor Tate. "O güçlüdür."

Boğazımda yumru oluşuyor. "Her zaman öyle olmak zorunda değil."

Odasına doğru yürüdüm, yorganı üzerine çekmeden önce onu nazikçe yere bıraktım. Geri adım atmaya başladığımda elimi tuttu.

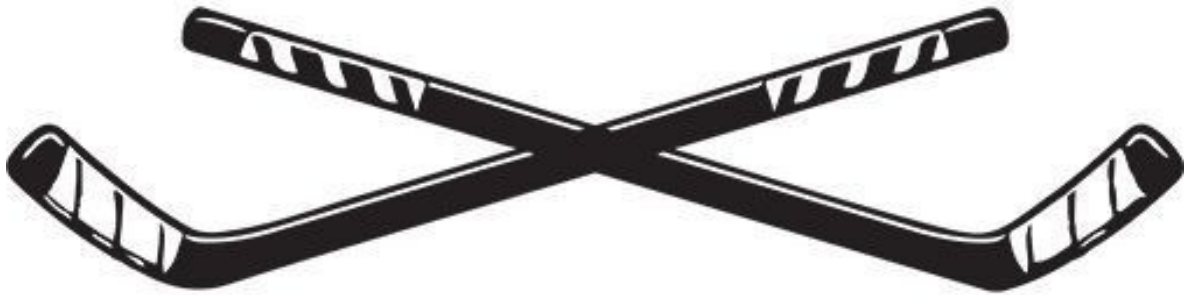
"Kal," diye zorlukla mırıldanıyor. "Sadece... beni tut."

Nefes alarak, boştaki elimi enseme gezdirdikten sonra ayakkabılarımı çıkarıp onun yanına tırmanıyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve

ona sıkıca.

Ona her şeyden daha güçlü tutunuyorum. En azından kısa bir süre için.

23

Bria

Bok gibi hissediyorum. Ve iki kez ısıtılmış ölü gibi görünüyorum. Gözlerimin altındaki büyük torbalar hiç yakışmıyor. Solgun cildim de öyle.

Yine de, kuru kakamı bitirdikten sonra kalktım ve kendimi sınıfa sürükledim.

Berbat olsa bile.

Bugün koşmayı atladığımda kendimi çok sıcak hissetmediğim aşikâr. Ama bugün koşuya çıkmamın tek yolu, birinin beni el arabasıyla itmesi. Midem bulanıyor ve başım ağrıyor. Ve neden bu kadar uzun süre içki içmemenin avantajları olduğunu hatırladım.

Bu asla alkolik olduğumdan korkmakla ilgili değildi. Olmadığımı biliyordum. Ama alkolü -diğer şeylerin yanı sıra- duyguları uyuşturmak için kullanıyordum. Ve biliyorum ki sırf onlardan kaçınmak için duyguları uyuşturmaya devam ederseniz, hepsi birden kabaracaktır. Ve bu tam bir felaket.

Bu sabah park yerinde cipimi gördüğümde eve sarhoş döndüğümü düşünerek paniğe kapıldım. Ama Tate bana öyle bir şey yapmadığımı ve beni Club 83'te görüp eve getirdiğini söyledi. Sarhoşken araba kullanmadığıma sevinmişim. Ama Brody'nin yatakta benimle birlikte olduğu ve bana sarıldığı çok gerçekçi bir rüya görmüştüm. Ve bunun gerçek olmadığını öğrendiğimde kalbimin sıkışmasına engel olamadım.

Sadece birkaç aydır tanıdığım birini nasıl bu kadar özleyebildiğimi anlamıyorum. Kendimi aştığıma ve bunun en iyisi olduğuna ikna etmeye çalışıyorum, ancak göğsüm sürekli ağırlaşıyor. Her bir parçam onu özleyiyor. Ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Eskiden insanların hayatımıza girmelerinin bir nedeni olduğunu düşünürdüm. Şimdi o kadar emin değilim. Çünkü eğer bu doğru olsaydı, Brody'nin sebebi ne olurdu? Hayatı yaşamaya değer kıldığını düşündüğüm tek kişiyi bulmam ve ona sahip olamamam mı? Evrenin benimle onunla dalga geçmesinin ardındaki acımasız nedenin ne olduğunu gerçekten bilmek isterdim.

Brody

"Bugün berbat bir gün geçirdiniz. Evinize gidin, dinlenin ve yarın gerçekten çalışmaya hazır bir şekilde buraya dönün," diye bağırarak Koç LaConte bakışlarını tüm takımın üzerinde gezdirdi. "Defolun gidin gözümün önünden. Git duş al ve o pis kokuyu temizle. Arenamı eşek gibi kokutuyorsunuz."

Onun sözlerinden etkilenmeden soyunma odasına doğru gidiyoruz. Berbat değildik; sadece bize bunu söylemekten hoşlanıyor. Bence bu onun için berbat bir bağ kurma yöntemi.

"O'Brien, geride dur," diye sesleniyor Koç LaConte.

Ona doğru dönerek kollarımı açıyorum. "Sanırım bunca zaman sonra Addison ve benim aslında birbirimize deliler gibi aşık olduğumuzu anladınız. Devam et, Koç. Bench et beni."

"Ha-ha. Çok komik." Gözlerini devirerek elindeki panoya bakıyor. "Bunun şakasını bile yapma. Hardy ağlamaya başlayacak."

Kıkırdıyorum, onu salondan çıkıp ofisine kadar takip ediyorum.

"Kapıyı arkandan kapat," diyor masasına otururken. "Lanet olsun, başım ne kadar belada?" Homurdanıyorum, kapıyı kapatıyorum.

"Hayatında bir kez olsun, O'Brien, başın belada değil." Sırtarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Tampa Bay Lightning'in genel menajeri dün beni aradı. Gözleri senin üzerinde, evlat."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kısıyorum. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Evet, tabii ki öyle," diyor sinirlenerek. "Hayır, Brody. Neden bu konuda şaka yapayım ki? Önümüzdeki hafta sonu maçı izlemesi için birini gönderiyorlar." Kalemini masaya vuruyor. "Yani, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Tampa Bay Lightning'de oynayanların karılarını ya da kızlarını becermeye çalışmamalı mıyım?" O bana sinirli bir bakış atana kadar omuz silkiyorum ve sırıtıyorum. "Koç, geleceğim ve işimi yapacağım. Söz veriyorum." Başımı sallayarak çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bunu sen mümkün kıldın, biliyor musun? Seninle birlikte eskisinden iki kat daha iyi bir takım olduk. O yüzden teşekkür ederim."

"İşi sen yaptın, O'Brien. Onlar da bir süredir seni izliyordu. Ama şimdi, gelecek sezon için iyi bir defans oyuncusunun çok önemli olduğu bir pozisyonlardalar. Sen en iyilerden birisin. O yüzden maça gel ve

ve her zaman yaptığınız şeyi yapın." Kaşlarını çatıyor. "Belki de oyundan ."

"Bu iki kere falan oldu." Başımı salladım. "Ve bunu hak ettiler."

Gülüyor. "Evet, şey, kıcını oyunda tutmaya çalış." Başını kapıya doğru salladı. "Çık git buradan."

"Peki efendim." Dışarı çıkmaya başladım. "Tekrar teşekkürler." "Henüz bana teşekkür etme. Önce onları şaşırtmalısın."

Sırıtarak oradan çıktım ve soyunma odasına girdim. Yedinci sınıftayken hokey takımımız Carolina Hurricanes'in Boston Bruins'e karşı oynayacağı maça bilet aldığından beri, bir gün o buzun üzerinde profesyoneller için oynamak istediğimi biliyordum. Ve şimdi, düşündüğümde daha yakın gibi görünüyor.

Ama bunu paylaşacak kimsem yok. Büyük ihtimalle aynı yere gidecek olan bir grup yetişkin adam dışında.

Dolabımı açıp telefonuma baktığımda büyükannemin bakımevinden cevapsız bir arama ve sesli mesaj olduğunu görüyorum.

Mesajda büyük bir haber bırakmayacaklarını bildiğim için telesekreteri geçip numarayı geri çeviriyorum ve sessiz olan koridora çıkıyorum.

"Merhaba. Seaport Huzurevi. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?" diyor bir bayan sesi.

Ona adımı söyledikten sonra, beni baş hemşireye aktarmadan önce biraz rahatsız görünüyor.

"Merhaba Brody," diyor genç bir kadın.

"Selam. Evet. Benim. Ne var ne yok?"

Kısa bir duraklama oldu.

"Ben Katrina. Büyükannenizin baş hemşirelerinden biriyim." İç çekti. "Brody, bunu sana telefonda söylediğim için çok üzgünüm ama... büyükannen bu sabah felç geçirdi. Şu anda rahat durumda... ama beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Zaman durur. Ve arka plandaki her şey yankılanıyor, birbirine karışıyor. Büyükannem Alzheimer hastasıydı ama vücudu iyi durumdaydı. Müthiş bir şekilde.

"Brody? Orada mısın?"

"Buradayım," diye mırıldandım. "Anlamıyorum... Gerçekten anlamıyorum."

"Beyninde çok fazla hasar vardı. Şu anda hastanede ama makinelerle hayatta tutuluyor." Duraklıyor. "Vücudu kapanıyor"

abalarımıza rağmen. Veda etme şansı istiyorsanız, çabuk buraya gelseniz iyi olur." Kısa bir duraklama oldu. "Bu istediğiniz bir şey mi?"

"Ah, evet. Evet. Hangi hastanede?"

"Dixon White. Ve Brody, kendiliğinden geçebilir, bu yüzden eğer onu daha önce görmek istiyorsan... acele etmek isteyebilirsin."

"Hemen gidiyorum," diyorum duş alıp üzerimi değiştirmek için soyunma odasına geri dönüyorum. "Dört saat içinde orada olabilirim."

"ok zgnm Brody," diyor usulca. "O harika bir hanımefendi."

"Teşekkürler. Hoşça kalın." Daha fazla konuşmak istemediğim için aramayı sonlandırıyorum.

Eve daha çok gitmem gerektiğini biliyorum. Sineye çekip geri dnmeliydim. Ama zamanı geri eviremem. En azından şimdi onun yanında olabilirim.

Dört saatten sadece birkaç dakika sonra hastaneye girdiğimde kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmediğimi fark ettim. Sperm donrm dışında sahip olduğum tek aile büyükannem. O da babamdan korktuğu için beni babamdan kurtaramamış olsa da, yaptığı şey çocukluğumu biraz daha katlanılabilir kılmaktı. Çünkü arada sırada bir saatliğine onun evine gidiyor ve geceyi orada geçiriyordum. Muhtemelen yle olmayacağını bilsem de bana her şeyin daha iyi olacağına dair söz verirdi.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ya da zaten çoktan gittiği için bunun bir önemi var mı bilmiyorum. Ama buraya gelip bunu yapmam gerektiğini biliyordum. şu anda bir anlamı olmasa bile.

Gitmem gereken yere yönlendirildikten sonra beşinci kata çıkıyorum ve onun odasını buluyorum. Eğer babamın burada olabileceğine dair içimde bir his olmasaydı, muhtemelen panik içinde etrafa bakmayı bırakabilirdim. Ama burada olma ihtimalinin sıfıra sıfır olduğunu bilsem de, şu anda kafamın arkasında gözlere ihtiyaım varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

515 numaralı odaya girdiğimde, onu yatakta yatarken görür görmez suçluluk duygusuna kapılıyorum. Teni tuhaf bir renkteydi ve vücudu çok zayıf görünüyordu.

Eve daha erken gelmeliydim. Eve daha sık gelseydim, belki geldiğimde kim olduğumu bilirdi.

Yatağa doğru birkaç adım atıp sandalyeyi yaklaşıyorum ve oturuyorum. Garip bir şekilde eline bakıyor, alıp almamayı tartışıyorum. Çoğu insanın bu tür durumlarda ne yapmaları gerektiğini bilmelerine yardımcı olacak ebeveynleri vardır. Ben de burada oturmuş, *ölü birinin elini tutmanın tuhaf olup olmadığını* merak ediyorum. *Yoksa takım için bir tane alıp, bir şekilde burada olduğumu bilmesini umarak devam mı etmeliyim?*

"Siktir et," diye mırıldandım, elini tutarak. "Üzgünüm büyükanne. Bu işte hiç iyi değilim. Bunu biliyorsun." İçimi çektim. "Ben, uh... Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Ya da nasıl söyleyeceğimi. Brooks'a gittiğimden beri eve pek gelmediğimi biliyorum. Lanet hokey beni meşgul ediyor." Duraksıyorum. "Bu her zaman doğru değil. Dayanamadığın tek şey sana yalan söylememdi. İşte buraya dönmeye korkuyorum. Nedenini biliyorsun. Onun adını söylememe gerek yok. Ama bundan daha fazlası var, Gram. Sanki ... ya onun etrafında çok fazla zaman geçirdikten sonra o adama dönüşürsem? Ya zehri damarlarıma sızar ve bir canavar olarak uyanırsam?" Ellerimize bakıyorum. "Bazen öyle hissediyorum zaten."

Makineler bip sesi çıkarıyor, göğsü inip kalkıyor ama bunun kendi kendine nefes aldığı için olmadığını biliyorum. Nefes almıyor.

"Bazen çok sinirleniyorum. Sinirleniyorum ve bunu kontrol bile edemiyorum. Aptalca şeyler yapıyorum. Aptalca şeyler *söylüyorum*." Bir yumruyu yutuyorum. "Bria diye bir kız vardı. Tanıdığım en tatlı, en havalı, en güzel hatundu. Ona bayılırdın. Ama o güneş ışığı gibi, Gram. Ve onu karanlığımla mahvetmek istemiyorum. Dünyanın onun ışığına ihtiyacı var." Boştaki elimle gözlerimi sildim. "Tıpkı seninkine ihtiyacı olduğu gibi."

Onu son gördüğümünden beri ne kadar yaşlandığını görünce şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. "Beni Disney World'e götürdü. *Disney* Dünyası'na. Ve sanırım bunun için ona aşık oldum. Bu ne kadar aptalca?" Gözyaşlarımın izin verdim ama durdurmaya çalışmadım.

Onlar.

"Sanırım bizim gibi insanların sonsuza dek mutlu olamayacağını düşünmeye başladım. Sen benim pislik büyükbabamla olmadın, annem de olmadı çünkü babam muhtemelen onu o kadar çok dövdü ki kaçtı ve şimdi ben buradayım. Ve bizim geldiğimiz yerde... çocukların kitaplarda okuduğu peri masalları yok." Burnumu çekiyorum. "Oraya nasıl gideceğim hakkında ilk şeyi bile bilmezdim. Ya da oraya vardığımda ne yapacağımı."

Elini sıkıyorum. "Sen hayatımdaki en iyi şeysin büyükanne. Daha fazlasını yapmak istediğini biliyorum. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum. Ve bunun için seni seviyorum. Bana hep iyi bir çocuk olmamı söyledin. Ve çoğu zaman dinlemedim. Ama söz veriyorum büyükanne, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Şu anda, sanırım yarı yarıya gözlerini açmasını ve hoşça kal demesini bekliyorum. Ya da elimi sıkmasını. Hâlâ orada olduğunu söyleyecek herhangi bir şey. Ama söylemiyor. Makineler işlerini yapmaya devam ediyor, arada bip sesi çıkarıyor. Ve o orada yatıyor, cansız bir şekilde.

Büyükannemi arkamda bırakarak hastane odasından çıktım.

Yirmi dakika önce makineleri kapatıp gitmesine izin verdiler, tıpkı onun istediği gibi. Ve bu dünyayı gerçekten geride bıraktığını gösteren o çizginin düzleşmesini izlemek beni çok etkiledi.

Çünkü resmen ailem kalmadı.

"Brody?" diye bağılıyor bir ses ve arkamı döndüğümde kızıl saçlı genç bir bayanın koşarak arkamdan geldiğini görüyorum. "Oh, Tanrıya şükür seni Georgia'ya dönmeden önce yakaladım." Gülümsüyor. "Ben Giana. Aslında huzurevinde çalışıyorum ama eve dönerken büyükanneyi kontrol etmek için uğradım." Kaşları birbirine yaklaşıyor ve dudakları bükülüyor. "Vefat ettiğini duyduğuma çok üzüldüm. Sizden çok bahsederdi."

"Aman Tanrım. Sanırım hepsi kötü şeyler?" Ruh halimi hafifletmeye çalışarak şaka yapıyorum.

"Belki birkaç tane," diye dalga geçiyor. "Şaka yapıyorum. Hepsi iyi. Ama bir keresinde bana, eğer ona bir şey olursa, evinde, gizli yerinde senin için bir şey bıraktığını söylemişti."

"Onun evi mi?" Kaşlarımı çattım. "Buraya geldiğinde evinin satılmış olduğunu sanıyordum."

Babam tüm parayı alıp gidebilmek için burayı satmaya zorlamıştı. Bu konuda ona karşı çıkmadım çünkü o sırada Brooks'a gidiyordum ve ondan uzak kalmak istiyordum.

Omuz silkiyor, hafifçe sırtıyor. "Büyükannen bunu *onun* yanına bırakamazdı. Bazı yasal şeyler uydurmuş. Ve o olduğu için

Buraya ilk geldiğinde hâlâ akli başındaydı ve eviyle ilgili dilediğini yapabiliyordu."

Elini uzatıp bana bir anahtar verdi. "Kaybın için çok üzgünüm, Brody. Ama git ve sana ne bıraktığına bak. Her zaman sana veda edecek kadar akli başında olamayacağını biliyordu. Ama bunu söylediğinden emin olmak istedi. Kendi yöntemiyle."

O uzaklaşırken elimdeki anahtara bakıp kaşlarımı çatıyorum. Bana ne bırakmış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok - sonuçta hiç parası yoktu. Evi de tek odalı küçük bir kulübe. Ama geride ne bıraktığını görmemi istediye, bunu yapacağım.

Dışarı çıktığımda, Cam ve Link oturdukları banktan fırladılar ve kasvetli bir şekilde bana doğru ilerlediler. Kıyafetlerimi giyerken onlara kısaca neler olduğunu anlattım ama benimle gelmeye çalıştıklarında hayır dedim.

"Çok üzgünüm dostum." İlk konuşan Cam oldu. "İyi misin?"

"Gelmemeliydiniz," diyorum, bakışlarımı onlardan kaçırarak. "Gelmenizi ben istemedim."

"Sen gittikten hemen sonra buraya otobüsle geldik. Hem de kokan bir otobüse. Ama en azından burada işin bittiğinde seninle birlikte Brooks'a dönmek istedik. Yalnız olmamalısn." Bana doğru kasıla kasıla yürüyen Cam, bir adım önümde durdu. "istemene gerek yok. Biz kardeşiz. Senin bir derdin varsa, bizim de var demektir."

"O haklı. Bize büyük bir boklu sandviç diyebilirsin," diye ekliyor Link. "Her zaman bizim için ortaya çıkıyorsun. Karşılığında aynısını hak ediyorsun."

Anlamıyorlar. Asla anlamayacaklar. Her ikisinin de geçmişinde konuşmaktan hoşlanmadıkları bazı karanlık kısımlar olabilir ama bu şekilde değil. Gerçekte ne olduğumu görmelerine izin veremem. Nereden geldiğimi.

Ya da daha kötüsü, *kimden* geldiğimi.

Ciğerlerime mümkün olduğunca çok hava çekerek dışarı verdim. "Bugün ne olursa olsun... bu konuda tek kelime etmeyin. Ve her birinizin taşaklarının aşkına, *sakın* -tekrar ediyorum, *sakın*- bu işe bulaşmayın." İkisine de dik dik bakarak çenemi yukarı kaldırdım. "Anladınız mı?"

Birbirlerine baktıklarında kafaları karışmış ve biraz gergin görünüyorlar. Ama sonunda Link omuzlarını silkiyor. "Uh, tamam, sanırım?"

"Hayır. *Tahmin edemezsin*. Hayatım çok zor. Babam mı? Diyelim ki o lanet olası ağaçtan düştüğünde her bir dala çarptı.

aşağıya kadar. İkinizin kendinizi bu ortasına atmanıza gerek yok."

Cam konuşmak için ağzını açıyor ama o daha konuşmadan gözlüklü ve gergin bakışlı orta yaşlı bir adam bize doğru yürüyor

"Bay O'Brien?"

Gözlerimi kısarak başımı sallıyorum. "Ah, evet?"

"İmzalamanız gereken birkaç evrak var." Boğazını temizliyor. "Büyükannen adına."

"Eh, öldüğüne göre..." "Sigorta işleri," diye mırıldanıyor.

"Ölmüş biri için mi?" Başımı sallıyorum. "Kahretsin, bu çok garip."

"Evet, şey.. Bunun için üzgünüm." İç geçirdi. "Ofisime gelebilir misiniz? Birkaç dakikadan fazla sürmez." Gözleri Link ve Cam'e kayar. "Benim *küçük* ofisim. Hepinizi almaz. Brody, hazır olduğunda ben hastanenin hemen içinde olacağım."

"Tamam," diyorum ve dönüp içeri girmesini izliyorum. Durduğu ve durduğu yerde. Bekliyordu. Beni beklediği yerde.

Cam yanıma dirsek atmadan önce nefesinin altından sessiz bir kedi sesi çıkarıyor. "İyi şanslar. Bize ihtiyacın olursa seslen."

Link, gömleğini içine sokmuş, en fazla 1.80 boyundaki adama bakıyor. "Evet, bize ihtiyacın olursa seslen. Onu alt edebileceğimizden oldukça eminim. Yani, yüzde yetmiş beş eminim."

"Dikkat etmeniz gerekenler küçük olanlardır," diye mırıldandı Cam. "Küçük adamı asla küçümseme."

"Gerçek. Ama küçük kız elleri var," diye fısıldıyor Link. "Böyle ellerle fazla dövüş olmaz."

İçeri girerken biraz sırtıyorum. Çünkü hâlâ buraya gelmemiş olmalarını dileysem de, bir yanım geldikleri için memnun.

Sayılır.

"İçeri girmemizi istemediğine emin misin?" Sürücü kapısını açıp dışarı çıktığımda Cam soruyor. "Girebiliriz."

Boyası dökülmüş ve etrafında otlar bitmiş küçük eve bakıp yutkunuyorum. "Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler. Sadece burada kal."

Ailemin fakir olmasından utanmıyorum. Çünkü günün sonunda, tam bir pislik olan bazı zengin insanlarla tanıştım. Ama ev yıllardır bakım görmedi. Ve büyükannemin bana bıraktığı şeyi ne zaman bulacağımı bilmiyorum. Para olmadığını biliyorum çünkü hiç parası yoktu. Yani, her ne ise, önce kendim görmeyi tercih ederim.

Anahtarı kapıya sokup pencerelere bakıyorum. Birçoğu kırılmış ya da tamamen parçalanmış. Çatı çökmek üzere gibi görünüyor. Kapıyı çekip açtığımda bile eğri büğrü görünüyor. Neden burayı korumak için savaştı... Bilmiyorum.

Büyükannemin her zaman gizli bir saklanma yeri vardı. Çocukken buna neden ihtiyaç duyduğunu anlamazdım ama büyüdükçe ve babamın alkol için para isteyen öfkeli bir sarhoş olduğunu fark ettikçe anladım. Kadın her zaman birden fazla işte çalışırdı. Tüm kazancını babama vermek için çalışmak istemiyordu.

Eski, kirli bir kanepeyi hareket ettirirken arkasındaki duvarda küçük bir delik görüyorum.

Elimi içeri sokup bir zarf ve küçük bir kutu çıkardım.

Zarfin üzerinde benim adım yazıyordu. Ben de hemen yırtıp açtım ve bir mektup buldum.

Sevgili Brody,

Tatlı oğlum, eğer bu mektubu okuyorsan, sanırım bu nalları dikiğim anlamına geliyor, ha? Şaka için çok mu erken? Üzgünüm, ben aklını yitirmekte olan yaşlı bir kadıyım. Ayrıca, üzücü şeylerden kaçınmak için mizahı kullanmaya yabancı değilsin, değil mi evlat?

Burada oturuyorum ve bunun kendi evimde - kırk yıllık evimde - yaşayacağım son günlerden biri olduğunu ve onu geride bırakmak zorunda olduğumu biliyorum. Fazla bir şey olmadığını biliyorum. Ve siz bunu okuduğunuzda, muhtemelen daha da kötü olacak. Hey, belki de Alzheimer'ın tedavisini buldular ve ben de tropik bir yerde ayak parmaklarım kumda güzel bir hayat yaşıyorum. Hayat böyle olurdu, değil mi?

Sanırım bu kadar kabartma yeter, ha? Şimdi zor şeylerin zamanı. Ama sorun değil çünkü sen halledebilirsin.

Çünkü sen tanıdığım en sert çocuksun.

Büyükanneniz olarak başarısız olduğum için çok üzgünüm. Elimden geleni yaptım, ancak babanız böyle biri olduğu için çoğu zaman ona karşı sinmiştım. Zamanda geriye gidip hikayenizdeki kahraman olabilseydim, olurdum. Binlerce kez.

Şimdiye kadar zengin ve ünlü bir hokey oyuncusu olabilirdiniz. Bu da dilediğin her şeyi alabileceğin anlamına geliyor. Çocukken dilediğin dileği hatırlıyor musun? Dünyanın en büyüğü yeri olan Disney World'e gidebilecek kadar zengin olmak. Size söylüyorum, çok abartılıyor ve çok pahalı. Ama yine de gitmelisiniz.

Kendimi bildim bileli bir köpeğin olsun isterdin. Çocukken bir tane için yalvardın ve babanın nasıl biri olduğunu anlayacak kadar büyüdüğünde, o eve bir köpek getirmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordun. Artık kendi başınayken bir tane al. Bunu hak ediyorsun.

Sinirlenmeden önce dinle. Bunu okudun mu? Güzel. Tekrar oku. Çok hızlı tepki veriyorsun, tatlı çocuk. Dünya o kadar da kötü değil. Yine de itiraf etmeliyim ki, içinde oldukça korkunç kısımlar var. Bazen tepki vermeden önce bir saniye durup düşünmemiz gerekir. Tanrı biliyor ki senin var.

İşte son şey. En önemlisi bu, o yüzden dinleyin. Sevme ve sevilme yeteneğine sahipsiniz. Ve ne düşünürseniz düşünün... sevgi dünyadaki en büyük hediyedir. Bir zamanlar benim de vardı ve hayatımın aşkı biz lisedeyken öldüğünde onu kaybettim. Ondan kaçma, Brody. Onu kucakla. Bırak seni iyileştirsın.

Ev sizindir. Ne istersen yap. Buldozerle yıkın. Sat. Umurumda değil. Sadece lütfen, babanın evi ona vermek için seni zorlamasına izin verme. İkimizden de yeterince aldı.

Seni seviyorum, benim inatçı, aptal, düşünceli, yetenekli torunum. Lütfen, hayatını korkarak yaşama.

Sevgiler,

Gram

Not: Kutuyu açın. Fazla bir şey olmadığını biliyorum, ama size yardımcı olabilecek küçük bir şey. Ya da belki başka birine.

Gözlerimi silerek mektubu katladım ve cebime koydum. Kutuyu açtığımda evin tapusunu, vasiyetini ve yaklaşık beş bin dolar tutan küçük bir nakit para yığınının buluyorum. Bunu ne zaman sakladığını bilmiyorum ama birilerine yardım edeceğinden emin olacağım. Yapmak zorundayım.

Bir arabanın kapısının kapandığını duyunca hemen cebime atıyorum ve kanepeyi olduğu yere geri itiyorum. Kapıya doğru yürürken, beni kontrol edenlerden biri olduğunu varsayıyorum. Ama onun yerine gördüğüm kişi anında tüylerimi diken diken ediyor.

Ben dışarı çıkamadan o içeri girdi. Kirli kıyafetler, kan çanağı gözler ve dağınık saçlar. Babamın gözleri beni gördüğünde yarıklara dönüşüyor. Yüzünde rüyalarımın giren o iğrenç bakışla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Varlığının onu kızdırdığının kanıtı.

"Onun parasını çalmak için buraya gelmekle vakit kaybetmedin, değil mi?" diye hırlıyor, gözlerinin içine bakarak. "Hiç değişmemişsin."

"Hayır. Burada bir şey unuttum. Devletin evi alması ihtimaline karşı gelip almak istedim."

"Seni küçük yalancı. Hiçbir zaman hiçbir şey için iyi olmadın. Sanırım bu değişmedi."

Cesaretimi toplayıp daha dik durdum. "Sadece elini tuttum ve ölümünü izledim. Sen hangi cehennemdeydin? Dur tahmin edeyim. Sarhoş oluyordum."

"Ne düşünüyorsun, evlat? Üniversiteye gittiğin için artık büyük bir adam olduğunu mu sanıyorsun?" Acı acı gülüyor. "Sen hâlâ hiçbir şeyi doğru yapamayan o aptal çocuksun. Hiçbir şey olamayacaksın."

Ben ondan daha büyüğüm. Ondan daha güçlüyüm. Ve ondan daha hızlı olduğumu biliyorum. Yine de burada duruyorum, ayaklarım yere basıyor, her zaman yaptığım gibi sınıyorum. Ağzından çıkan her kelime karnıma bir yumruk gibi iniyor. Ve ben sekiz yaşına geri dönüyorum, ölümüne korkuyorum.

Bana doğru adım atarak pis dişlerini göstererek gülümsüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm evlat. Sende hiç taşak olmadı. Sen de annen gibi küçük bir orospusun." Arkasına uzanarak burnuma bir yumruk attı, ardından yanağıma bir darbe daha indirdi.

Geriye doğru adım atarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Başka biri olsaydı, şimdiye kadar onları bir yığın haline getirmiştım. Ama o benim babam. Ve bazı boktan nedenlerden dolayı, bu beni karşılık veremez hale getiriyor.

Yumruğu karnıma çarpıyor ve geri çekilerek aynı noktaya tekrar tekrar vuruyor. Zaman içinde donup kaldım, duvara doğru büzülüp dizlerimin üzerine çöktüğüm için hareket edemiyorum. Ve bunu yaptığımda, kaburgalarımın bir tekme atmadan önce botunu hayal meyal görüyorum. Ama sıra başka bir darbeye geldiğinde... bu asla gerçekleşmiyor. Bunun yerine, görüşüm nihayet açıldığında Link'in babamı tuttuğunu ve Cam'in ona yumruk yağdırdığını görüyorum.

"Oh, bak, orospu çocuğu onu savunmak için arkadaşlarını getirmiş," diye homurdanıyor babam, yüzünden kan damlıyor.

"Dur," diyorum Cam'in beni duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bu kadar yeter." Cam yumruk atmayı bıraktığında Link onu yerde bir yığının içine itiyor. "İyi misin?" Link bana doğru başını sallıyor.

Yüzümdeki kesikleri ve karnımdaki morlukları hissederek "Gidelim," diye karşılık veriyorum.

"Geri döneceksin," diye kükrüyor babam arkamızdan, ayağa kalkarken. "Dünyanın geri kalanı da seni istemeyecek. Sürünerek buraya, ait olduğun yere geri döneceksin."

"Kapa çenenin," diye homurdanıyor Cam uyararak. "Nimetlerini say, pislik. Oğlun merhamet gösterdi. Eğer merhamet etmeseydi, annenle cenazeler için bir alana bir bedava anlaşması yapıyor olacaktın."

Babama son bir kez bakıp kapıdan çıktım. En sert adam ben olabilirim. Yine de hayatımdaki canavara karşı bile duramıyorum.

Vücudum ağrıyor ve yüzüm acıyor... Gözlerimi kapatıyorum ve daha iyi bir yere gitmeye çalışıyorum. Ve gördüğüm tek şey onun yüzü.

Bria.

Link kamyonetimle şehir dışına çıkarken, çoğunlukla sessiz oldukları için şükrediyorum. Ta ki Cam daha fazla dayanamayana kadar.

"Brody, özür dilerim," diye mırıldanıyor ve sesindeki duyguyu duyuyorum. "Ben... bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimi açıp pencereden dışarı bakıyorum. "Şanslısın, Hardy. Seni seven bir ailen var." Omuz silkiyorum. "Ama hepimizin böyle hikâyeleri yok."

"Biliyorum," diye fısıldıyor.

"Bria'yla aramızdaki ilişkinin neden o kadar da basit olmadığını şimdi anlıyor musun?" Başımı cama yaslıyorum. "Yeterince acı çekti, Cam. Ona daha fazlasını getirmeme ihtiyacı yok."

"Babanın kafayı yemiş olması senin de öyle olduğun anlamına gelmez," diyor Link bana bakarak. "Sen o ezik gibi değilsin. Bunu bilmen gerek."

Bir an sessiz kaldım, bir düşünce oluşturmaya çalıştım. Vücudumun her yeri acırken bu kolay bir iş değil.

"Hepiniz beni dövüşürken gördünüz. Ne zaman sinirlendiğimi gördünüz." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Ya da yutmaya çalışıyorum ama kalıyor. "Büyükbabam ben çocukken bir araba kazasında ölen öfkeli, küfürbaz bir ayyaştı. Babam daha çocukken onu her gün dövüp durmuş. Ve sonra, bakın, babam döndü ve aynı kişi oldu." Öksürüyorum, ciğerlerim yanıyor. "Sevdiğim birini asla incitmek istemiyorum."

"Yani, Bria'yı seviyorsun?" Cam usulca söylüyor. "Bunu itiraf ediyorsun."

"O sevdiğim birkaç şeyden biri." Görmesinler diye gözlerimi silmek için başımı çeviriyorum. "Böyle günlerde onu düşünmek bile beni kurtarıyor."

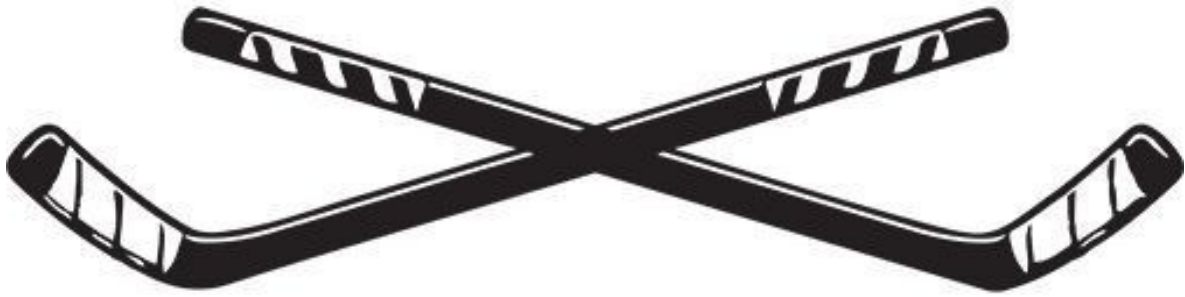
Gözlerimi kapatıyorum, onun yanımda oturduğunu hayal ediyorum. Ve acı azalmaya başlıyor.

"Brody, sen baban değilsin. Ya da büyükbaban. Bunu görmeni sağlayabilseydim, sağlardım. Ama sana söz veriyorum, bu döngüyü kıracak olan sensin. Sadece mutlulukla savaşmayı bırakmalısın," diyor Cam omzumu okşayarak. "Bugün kötü bir gündü. Ve bunu atlatmana yardım edeceğini düşündüğün ilk kişi Bria'ysa? O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun derim."

Belki içimdeki karanlığı sevebilir. Herkes meleklerin ve şeytanların peri masalları yaratmadığını bilir. Ama Bria bir melek değil. Yani, belki, sadece belki ... işe yarayabilir.

Ama yine de beni geri alıp almayacağını kim bilebilir?

24

Bria

Televizyona , ne olup bittiğine bile dikkat edemiyorum. Geç oldu. Çok geç. Ama zihnim kapanmıyor. Pencereme vuran yağmurun sesi de yardımcı olmuyor.

Bugün ortaya attığımız birkaç fikir için reklamcıyla bazı ayrıntıları gözden geçirmek üzere arenaya uğradığımda, Brody'nin büyükannesinin durumu iyi olmadığı için beklenmedik bir şekilde şehri terk ettiğinden bahsetti. Sadece onu kontrol etmek için aramak ya da mesaj atmak istedim ama gününü daha da kötüleştirmekten . Ayrılış şeklimiz pek iyi değildi. Ve muhtemelen konuşmak isteyeceği son kişi bendim.

Cep telefonum komodininin üzerinde vızıldamaya başladığında kalbim yerinden çıkacak gibi olur. Eğer biri bu saatte arıyorsa, bir şeyler ters gidiyor olmalı. Annem ya da Kye olmaması için dua ediyorum ama ekranda Brody'nin adını gördüğümde rahatlamalı mıyım yoksa endişelenmeli miyim bilemiyorum.

"Alo?" Diğer odadaki Tate'i uyandırmak istemediğim için fısıldıyorum. Yine de ölü gibi uyuduğunu öğrendim. "Aşağıdayım," dedi sesi hırıltıyla. "İçeri girebilir miyim?"

Ona hayır demeliyim. *Cehenneme git* demeliyim. Bu adamın beni ne kadar incittiğini hatırlamam çok akıllıca olurdu. Ama sesindeki çaresizlik, kindarlığıma galip geliyor. Aramayı sonlandırıp, merdivenlerden aşağı koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum ve kapıyı çekip açıyorum.

Sağanak yağmurun altında duruyor ve beni gördüğünde tamamen yıkılıyor, kontrolsüzce titrerken gözleri yaşlarla doluyor. Yüzünü gördüğümde kalbim parçalara ayrılmış gibi hissediyorum.

"Brody," diye bağırarak onu içeri çektim. "Ne oldu?"

Yavaşça yüzüne dokunuyorum ve o da irkiliyor.

"Seni görmem gerekiyordu," diye zar zor fısıldıyor.

Dudağı yarılmış, burnunun her tarafı kesilmiş ve gözleri mosmor olmuş. Ama yıkıcı olan çürükler değil. Gözlerinin içindeki boşluk. Tamamen kaybolmuş gibi görünen yüzündeki hüznün. Ve onu kendime doğru çektiğimde, zar zor dayandığını biliyorum.

"Buraya neden geldiğimi bilmiyorum." Bana karşı titriyor. "Sadece... Sana ihtiyacım vardı, Bria. Sana çok ihtiyacım var."

Onu serbest bırakıyorum, elini tutuyorum ve bizi kanepeye doğru götürüyor, orada yanına kıvrılıyorum.

Yüzünü elimden geldiğince nazıkçe okşuyorum. "Ne oldu?"

Doğrudan bana bakmıyor, onun yerine dümdüz ileriye bakıyor. "Ben hiç eve gitmem."

Başımı sallıyorum ama tam olarak anlamıyorum. "Biliyorum."

"Büyükanнем öldü," diye fısıldıyor. "Keşke onun yerine babam olsaydı."

"Bunu baban mı yaptı?" Yavaşça söylüyorum, tüm vücudum bu zavallı adam için ağrıyor.

"Cam ve Link gelmeseydi beni öldürecekti. Beni öldürecekti ve ben onu durduramayacaktım." Nefes alıyor. "Bazen öyle yapsa daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

"Neden?" Fısıldıyorum. "Neden böyle düşünüyorsun, Brody?"

"Çünkü ben berbat durumdayım, Wildflower. Bunu göremiyor musun?" Gözleri sonunda benimkilere kaydı. "Ben zayıfım. Karşılık bile veremedim. Doğduğum günden beri hikâyemin kötü adamı olan bir adama karşı. Ve ben sadece... bunu yapmasına izin verdim." Kıyafetlerinin altındaki hasarı göremesem de yüzüne ve vücuduna el sallıyor. "Kimse için iyi değilim çünkü damarlarımda onun kanı dolaşıyor. Damarlarımda bir canavarın kanı dolaşıyor."

"Bu doğru değil," diye fısıldıyorum. "Sen benim için iyisin."

Başını sallıyor, yüzü kederle buruşuyor. "Bunu nasıl söylersin? Seni yalnız bıraksaydım, şu anda daha iyi durumda olurdun." Gözleri benimkilere dikildi. "Sen... sen mükemmelsin, Bria." Gözlerini kırıştırtıyor, yanaklarından birkaç damla yaş süzülüyor. "Sen de bunun farkında değilsin."

"Ben mükemmel değilim." Kucağına süründüm. Onu incitmemeye dikkat ederek. "Ama seni seviyorum. Seni istiyorum. Her bir parçanı. Karanlığını, kusurlarını... hepsini." "Ya bundan bıcarsan? batırmamdan mı? Ya da senin olmakta berbat edersem

Adamım? Ya öfkem beni alt ederse ve kavga edersek?" "Bana hiç elini sürer misin, Brody?"

"Asla," diyor hemen. "Bunu yapmadan önce kendimi öldürürdüm."

"Bunu biliyorum. Ama bunu kendi ağzından yüksek sesle duymanı istedim. Sen baban değilsin, Brody." Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Ve eğer beni kabul edersen, hiçbir yere gitmeyeceğim. Sonsuza kadar kalacağım."

"Karanlık ve her şey mi?" diye mırıldanıyor.

"Karanlık ve her şey." Başımı salladım.

"Ondan nefret ediyorum, Bria." Yüzünün her bir parçası acıyla kazınmış.
"Keşke ölse."

"Biliyorum." O titrerken elimi saçlarında gezdiriyorum. "Şşş... artık iyisin."

Eğilip onu tekrar öpüyorum. Bu sefer o da beni daha sert öpüyor ve aniden beni kaldırıp odama götürüyor.

Kapıyı arkamızdan kapatarak beni yatağa yatırıyor ama ben dizlerimin üzerine çöküyorum.

Gömleğinin eteğini tutarak gözlerine bakıyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Ne kadar incindiğini görmeme izin ver."

Yavaşça başını sallamadan önce bir an için gözlerini kapatıyor. Gömleğini dikkatlice yukarı kaldırdığımda, karnını görünce nefesimin kesilmesini engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Gömleğini yere atarak, elimi karnını kaplayan ve göğüs kafesine kadar uzanan morlukların üzerinde gezdiriyorum. Kalbim göğsümün içinde parçalanırken bir nefes çekiyorum.

"Brody," diye fısıldadım, "çok üzgünüm."

Duygularıyla savaşılmaya çalışarak yutkunurken boğazı düğümleniyor. Ama eğilip kaburgalarının sol tarafındaki en büyük çürüğe bir öpücük kondurduğumda titriyor.

Hayatı boyunca, bir yarası olduğunda kendisini iyi hissettirecek hiç kimsesi olmadığını bilerek her bir çürüğü öperim. Onun durumunda, çürüklerini öpmesi gereken kişi, onları ona veren canavardır.

Yavaşça kot pantolonunun düğmelerini açıyorum, külotuyla birlikte kalçalarından aşağı çekip yere bırakıyorum. Bacaklarında birkaç çürük var ve ayağa kalkmadan önce dudaklarımı onların üzerinde de gezdiriyorum, onu nazikçe yatağın kenarına oturtuyorum.

Kendi tişörtümü çıkarıyorum, eşofman altımı çekiştiriyorum ve onun kucağına tırmanıyorum. Dudaklarımı boynunda gezdiriyorum, dudaklarına geçmeden önce çene çizgisini öpüyorum. Bu, birlikte olduğumuz diğer zamanlardan çok daha farklı hissettiriyor. Çünkü ilk defa sadece sevişmiyoruz. Sevişiyoruz.

Geri çekilip yüzünü avuçluyorum. "Seni seviyorum."

Korkmuş görünüyor ve birkaç kez göz kırpmıyor. "Söylemeye korkuyorum. Sanki söylersem lanetleyecekmişim gibi."

"Ben senin annen değilim. Ya da baban, Brody," diye söz veriyorum ona. "Ve *hiçbir yere* gitmiyorum."

Elleri kıcıma doğru hareket ederken yüzünü bir duygu seli kaplıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni çok korkutuyor." Nefesini içine çekiyor. "Beni Disney World'e götürdüğünden beri seni seviyorum. O havai fişekleri izlediğimiz ve senin ağladığın zamandan beri." Alnı benimkine doğru eğiliyor. "Hayatım boyunca hiçbir şeyim olmadı. Bu da dünyanın alabileceği hiçbir şeyim olmadığı anlamına geliyor." Beni öpüyor. "Seni kaybedemem, Bria. Sen benim aileme en yakın şeysin."

"Yapmayacaksın," diye fısıldıyorum. "Söz veriyorum."

Beni yavaşça yukarı kaldırıyor, yavaşça boyunun üzerine bırakıyor. Dolgunluk neredeyse çok fazla ve hızla ihtiyaca dönüşen acıyla irkiliyorum.

Göğsüme doğru ilerlemeden önce çene kemiğimi ve boynumu öpüyor ve başımı arkaya atarak inliyorum.

"Tanrım, çok güzelsin," diyor meme ucumu ağzına alarak. "Seni çok özledim. Ayrı kaldığımız süre boyunca sanki bir uzvum ya da organım eksikmiş gibi hissettim."

Tekrar öne doğru eğilip bir elimi omzuna koyuyorum ve onun üzerinde aşağı yukarı hareket etmeye başlıyorum. Yatak gıcırıyor ama umurumda değil. Tate'i ya da yan komşuyu uyandırmamız umurumda değil.

Özellikle de kapı komşusu.

"Brody," diye inliyorum, morluklarına bastırmamaya dikkat ederek. "Oh... Tanrım."

Yanağımı kavırıyor, dudaklarımızı birleştirmeye zorluyor ve iki elini kıcıma götürüp beni daha büyük bir güçle ileri geri itmeden önce beni sertçe öpüyor. Çok sevdiğim bu adamın yanında ne kadar acı taşıdığını düşündükçe gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Bu acıyı ondan birazcık bile olsa alabilmeyi çok isterdim.

"Evde olmak gibisin," diye mırıldanıyor. "Ve asla ayrılmak istemiyorum." Sesi çok çaresiz ve çok ... çiğ geliyor. Yakınlaştığımız diğer zamanlara hiç benzemiyor.

Ama müstehcen konuşmalar ya da vücuduma damlayan sıcak şekerlemeler olmasa da, bu sefer çok daha yoğun hissediyorum. Çünkü bu sadece boşalmayla ilgili değil. Birbirimize yakın olmakla ilgili. Sadece yakın değil, bir olmak.

"Benim için gel bebeğim," diye mırıldanıyor ve onun içimde daha da şiştiğini hissediyorum. "Seni çok seviyorum. Benim için çözül. Kendini izlemeye bayılıyorum." Yüzümü omzuna bastırıyorum ve ona binerken gözlerim geri dönüyor, yüzünü yüzüme gömerken vücuduma umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeyi veriyorum.

Saç.

Ve ikimiz de yüksekten indiğimizde, eskisi gibi kalkmak ya da sadece arkadaş olmaya geri dönmek için çabalamıyoruz. Bunun yerine birbirimize tutunuyoruz. Sanki ilk tanıştığımız günden beri birbirimize tutunuyormuşuz gibi hissetmemize rağmen.

İkimiz de hayatlarımızda kimsenin yaşamasını istemeyeceğim kadar çok acı ve kayıp yaşadık.

Ama şu anda, ilk kez... kendimi bütün hissediyorum.

Uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissediyorum. İyileşme.

"Brody?" Birlikte yatağa çöktüğümüzde başımı göğsüne yaslayarak fısıldıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette sorabilirsin güzelim," diye cevap veriyor, derin sesi kulağımda titreşiyor. "Sor bakalım."

"Belki de sadece beynim seni özlemenin acısını uyuşturmaya çalışıyordu... ama Club 83'e gidip sarhoş olduğum gece, seni orada gördüğümü hayal meyal hatırlıyorum." Dudağımı çiğneyerek durdum. "Ama bir rüya gördüm, sen buradaydın, benimleydin. Ve benimle ilgilendiğini." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu sadece bir rüya mıydı? Yoksa burada mıydın?"

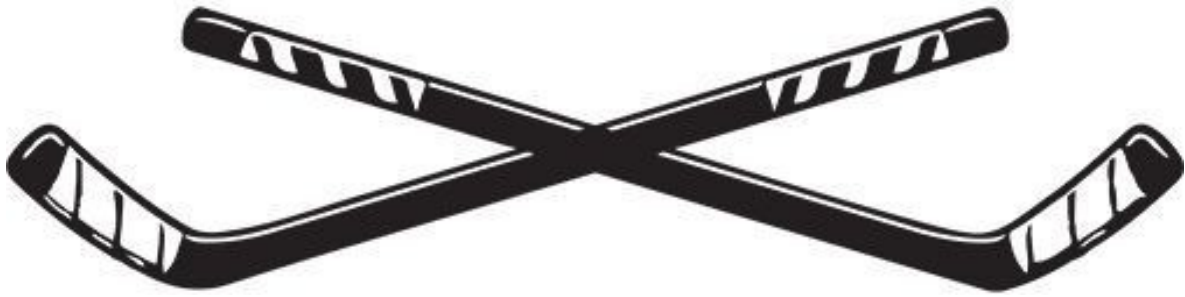
Nefesimi tutarak cevap vermesini bekledim. Eminim bu sadece hayal gücümün onun acısını uyuşturmak için kullandığı bir yöntemdi. Ama Tanrım, *çok* gerçekçiydi.

Parmakları saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve gülümsüyor. "O gece seni eve getirdim ve biraz seninle kaldım, Kır Çiçeği. Bütün gece kalmadığım için üzgünüm. Ama şunu bil ki kalmak istedim. Sadece bir korkaktım."

Ona daha sıkı sokuluyorum, kalp atışlarını hissediyorum. " yok," diye fısıldıyorum. "Artık buradasın. Ve o zaman burada olduğunu bilmek... bunun bir anlamı var. Hayır, *çok şey ifade ediyor.*"

Uyumaya başladığımda gözlerim uykulu uykulu açılıyor. Bu sefer hiç şüphesiz onun gerçekten burada olduğunu biliyorum. Ve umarım hep burada olur.

25

Brody

Papaz ayini bitirdiğinde kilise cehennem gibi havasızdı ve herkes saygılarını sunmak için büyükannemin vazosunun yanından geçiyordu. Eskiden gittiği kiliseden birkaç kişi ve huzurevinden gelenler dışında son derece küçük bir kalabalık var.

Babam ortalıkta yok. Annesi için geleceğini düşünmemiştim. Ama buraya gelmemiş olması onu görmeyeceğim anlamına gelmiyor. Çünkü göreceğim. Beni son kez eşek sudan gelinceye kadar dövmesinin üzerinden bir hafta geçti. Ve bugün, onu geride bırakacağım. Temelli olarak.

Zihnimde ve ruhumda çok uzun süre yer kapladı. Hayatıma devam etmemi engelleyen tek şey o orospu çocuğu. Ve gitmesine izin vermenin zamanı geldi.

Tanımadığım insanlar yanımdan geçip bana başsağlığı diliyor ya da sarılıyorlar. Elim Bria'nınkinden hiç ayrılmıyor. Bir kere bile. Yanımda sessiz ama orada olduğunu biliyorum. Babası öldüğünde yanında olabilmeyi çok isterdim.

Herkes gittikten sonra Cam'e baktım. Ona ve Link'e daha önce büyükannemin cenazesinden sonra ne yapmam gerektiğini söylemiştim. Şaşırtıcı bir şekilde fikrimi değiştirmeye çalışmadılar. Sadece benimle geleceklerini ve bunun son karar olduğunu söylediler. Onlardan birinin babamın yolunun sonunda Bria'yla birlikte arabada kalması gerektiğini, diğerinin ise onu görmeye benimle gelebileceğini söyledim. Kısa ve çok tatlı olmayacağına söz verdim.

Cam'in kamyonetine yürüyüp binerken onu gideceğimiz yere yönlendiriyorum. Bria'yla birlikte arkaya oturuyorum ve o da başını omzuma yaslayıp elimi sıkıyor.

O burada olmasaydı bugün berbat olurdu. Bu da ona ne kadar ihtiyacım olduğunu kanıtlıyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, bana bakmak için boynunu büküyor. "İyiyim," diye mırıldanıyorum, onu daha yakına çekerek.

Yirmi dakika sonra Cam'e toprak araba yolunun sonundaki otlarla kaplı alanda durmasını söyledim.

"Ben de seninle geliyorum," diyor Cam, kapısını iterek açarken.

"Ben de burada kalıp sana eşlik edeceğim, Bria. Brody'nin tüm utanç verici alışkanlıklarını anlatırım." Link göz kırpmıyor. "Şaka yapıyorum. Beni hırpalama, O'Brien."

"Hanımına asılma," diye uyarıyorum onu. "Yoksa Georgia'ya geri dönersin."

"Asılmayacağım, çünkü ona asılırsam birdenbire bana aşık olur. Ve zaten kötü bir gün geçirdiğine göre... Bunu sana yapamam."

"Evet, sen nasıl istersen, Sterns." Elimle mastürbasyon hareketi yapmadan ve gözlerimi devirmeden önce Link'e bakıyorum. Bria'ya bakarak ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Geri döneceğim."

Kaşları birbirine çarpıyor ve paniklediğini anlayabiliyorum.

"Sadece dikkatli ol, tamam mı? Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Ama ben sadece..." Sesi kesiliyor. "Sadece gerginim."

Alnından öperek gözlerinin içine bakıyorum. "Söz veriyorum, iyi olacağım. Hemen döneceğim ve eve gidebiliriz."

Yavaşça başını sallıyor ve burnundan gergin bir nefes çekerken burun delikleri genişliyor. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Başımı toprak yola doğru sallayarak ona orantısız bir sırtıma yapıyorum. "Karanlık ve her şey?"

Başını aşağı yukarı sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Karanlık ve her şey."

Kamyonetten inip, Cam hemen yanımda, garaj yolundan aşağı inmeye başlamadan önce nefes veriyorum.

Bazılarına mantıklı gelmeyebilir ama Bria'nın içten içe anladığını biliyorum. Hayatımın bu bölümünü geride bırakmadan önce neden bu son şeyi yapmam gerektiğini.

Çok uzun zamandır şeytanlarla yaşıyorum. Sadece onlarla yaşamakla kalmadım; yaptığım her şeyi kontrol etmelerine izin verdim. Bu artık sona erdi. Bitmek zorunda.

Garaj yolunda yürümeye devam ederken Cam ve ben tek kelime konuşmuyoruz. Ve bahçedeki çöpler ve camları kırılmış arabalarla çevrili eski karavana vardığımızda... İç çekiyorum, bir an duruyorum ve sertçe yutkunuyorum.

"Ben buradayım kardeşim," diyor Cam usulca. "Hiçbir yere de gitmiyorum."

Ona bakarak, iki kırık merdiveni çıkıp kapıyı çalmadan önce başımı onaylarcasına aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Kapıyı çalmıyorum.

cevap vermesini beklemiyorum. En azından hemen değil. Ama bir dakika kadar sonra kapıyı açtı.

Gözlerinin içi hiç olmadığı kadar ölü. Ve bana bir bakışıyla tüm vücudu geriliyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Gözleri Cam'e kaymadan önce ters ters bakıyor. "Görüyorum ki destek getirmek zorunda kalmışsın. Orosu kışın korkmuş," diye hırılıyor. "Zavallı. Sen her zaman zavallı oldun. Ve lanet olası aptal."

İçimde bir şeyler kopuyor. Başkalarıyla hep yaptığım bir şey. Ama ona asla. Babamla hiç mücadele edemedim. Tüm hayatım boyunca bu adama sinmişim. Ama şimdi değil. Artık yeter.

Onu boğazından tutup dışarı çekiyorum ve kapıya doğru itiyorum.

"Seni yıllar önce iki çıplak elimle öldürebilirdim *baba*," diyorum dişlerimi sıkarak ve boynuna daha sert bastırarak nefes nefese kalmasına neden oluyorum. "Yapabilirdim ama yapmadım." Nefes alabilecek kadar serbest bırakıyorum onu. "Yapmadım. Ve bunun nedenini biliyor musun? Ha, *baba*?" Bir bok ifade etmediği halde bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi kelimeyi tekrar söylüyorum. "Nedenini anlamam neredeyse yirmi bir yılımı aldı." Boynumdaki damarların şiştiğini hissederek gözlerinin içine bakıyorum. "Çünkü ben sen değilim."

Nefes nefese kalarak dudak büktü: "Sende benden yeterince var evlat. Biraz zaman ver."

Onu daha sert itiyorum, burun deliklerim açılıyor. "Asla senin gibi olmayacağım. Seni işe yaramaz, küfürbaz, hasta herif. Sana söz veriyorum. Ve beni bir daha göreceğin tek zaman öldüğün gün olacak. Mezarına işlemek için geri döndüğümde."

Onu son bir kez daha iterek yüzümü onunkine bir santim yaklaşıtıyorum. "Benden neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum ama artık benim de umurumda değil." Nefesimi tutuyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Seni şu anda yerde bir yığının içinde bırakmayı çok isterdim. Kimse seni bulamazdı çünkü senin gibi bir pisliği kim aramaya gelirdi ki?"

Onu bırakıp geri çekiliyorum. "Ama şanslısın. Çünkü benim için buna değmezsin." Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Siktir git, yaşlı adam. Cehennemde yanacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum. Çünkü söz veriyorum, tam olarak oraya gideceksin."

Merdivenlerden inerken bir gümbürtü duyuyorum ve arkamı döndüğümde babamın burnunu tuttuğunu, Cam'in de az önce babamın suratına indirdiği yumruğunu salladığını görüyorum.

"Ne oluyor lan?!" diye feryat etti babam. "Bunu ödeyeceksin."

Cam başını sallayarak, "Elbette ," diyor. "Sanırım *o kadar* şanslı değil, O'Brien." Omuz silkiyor ve yanıma geliyor. "Üzgünüm, sadece yapmak zorundaydım."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Teşekkürler." "Ne için?"

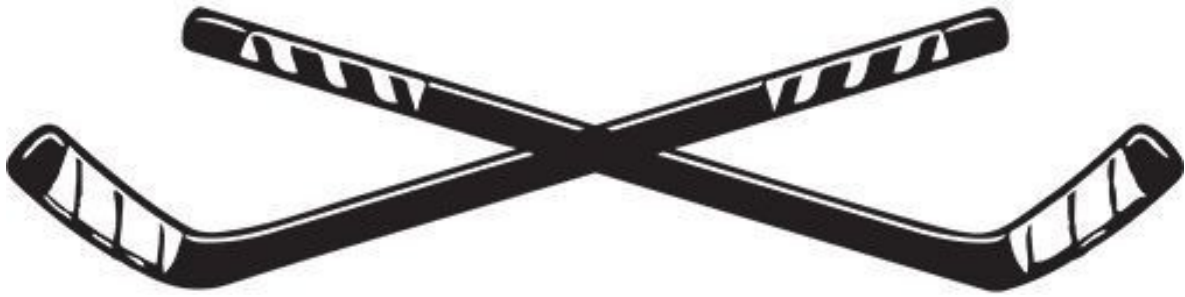
"Sadece ailem olduğun için." Başımı salladım. "Çok şey ifade ediyor." Yumruğunu benimkine vurarak sırtıyor.

"Her zaman."

Kamyona doğru yürürken ve çocukluk cehennemimden uzaklaşırken, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Sonunda babam olan karanlıktan kurtulduğumu hissediyorum. Geçmişin yaralarının hayatımın sonuna kadar benimle kalacağını biliyorum. Ama artık her zaman bunun içinde yaşamak zorunda değilim. Artık özgürüm.

Ailemin döngüsünü kırıyorum.

Ve sanırım Bria başından beri haklıydı. Belki de insanlar gerçekten yeni bir başlangıç yapabilir.

Bria

Kulüp 83'e bakıyorum ve kalbimin göğsümde takla attığını hissederek gülümsüyorum.

Tanrım, umarım Brody bunu sever.

Bugün yirmi birinci yaş günü. Bu da demek oluyor ki, birincisi, hiç doğum günü olmadığı gerçeğini telafi etmek için ona kocaman bir doğum günü düzenlemek zorunda kaldım. İkincisi, burada içki almak için kullandığı kimlik sahteydi.

Çocukken büyükannesinin ikisinin paylaşması için ona pasta yapmasını saymazsak, hiç doğum günü partisi yapmamıştı. Yirmi bir yıldır, kendisini kutlayacak gerçek bir partisi olmamıştı.

Takım dün geceki maçını kazandı ve hala yenilmedi. Bu gece partiye gidiyoruz. Brody ve benim için bu Sprite ve bolca yiyecek anlamına geliyor çünkü hala içkiden uzak durmaya çalışıyoruz. Çoğunlukla Brody babası olmaktan korktuğu için. Bu yüzden bir süre daha alkolden uzak durmamızı önerdiğinde benim için sorun yoktu. Zaten ertesi sabah akşamdan kalma hissetmeyi sevmiyorum.

"İyi iş kızım," diyor derin bir ses arkamdan.

Döndüğümde Cam'in babası Jaxon'ın bana sırtıttığını görüyorum. Orta yaşlı, koyu kahverengi saçlı ve biraz beyaz saçları olan bu adama bakıyorum. Tam bir DILF. Odanın diğer ucundaki Cam'in annesine bakıyorum ve Cam'in yakışıklılığını aldığı belli oluyor. Kız kardeşi de dahil olmak üzere tüm aile muhteşemlikle dolup taşıyor.

"Teşekkürler." Başımı sallayıp sandalyenin arkasına bir balon daha bağlıyorum. "Umarım beğenir."

"Çocuk buna bayılacak." Etrafına bakıyor. "Cam'in söylediğine göre daha önce hiç böyle bir şeyi olmamış. Bunu kesinlikle takdir edecek, Bria."

"O bunu hak ediyor. Ve çok daha fazlasını." Burnumdan bir nefes çekiyorum. "Cam onun için çok iyi bir arkadaş oldu. İyi bir evlat yetiştirmişsin."

"Bazen biraz ukala bir herif oluyorum." Gülüyor. "Ama, evet, o iyi bir çocuk."

"Hey, Bay Hardy," diyor Tate, yanıma gelerek. "Başka bir şey yapmamı ister misin, Bria?"

Etrafıma bakıyorum ve nefes veriyorum. "Sanırım iyiyiz. Jaxon, Cam'e mesaj atıp Brody'yi ne zaman isterse getirebileceğini söylersen harika olur."

Telefonunu çıkarırken başımı Tate'e doğru yaklaşıtıyorum. "İyi olacak mısın? Bilirsin... Link'in etrafında?"

Gülümsüyor ama zoraki. "İyi olacağım. Bugün Brody'nin günü. Üzgün, yalnız, depresif duygularımı bir geceliğine bir kenara bırakabilirim." Beni dürtüyor. "İçki içmediğinizi biliyorum ama ben çakırkeyif olmayı planlıyorum."

"Kızım, hayatını yaşa." Dudaklarımı kulağına götürmeden önce göz kırpyorum. "Bu gece banyoda sürtük seksi yapmayı umuyorum."

"Bu en iyisi." Omzunun üzerinden "Berbatsın" diye seslenerek uzaklaşmadan önce iç geçiriyor.

Etrafıma bakıyorum, Brody için gelen insanları görüyorum. Arkadaşlarına. Ya da onun deyimiyle ailesi.

Takım arkadaşları onu karşılamak için kapıda sıraya girmişlerdi. Cam'in ailesi ve hatta bazı futbolcular kutlama için geldiler. Kardeşim geçen hafta sonu aile yemeğimizde onunla tanıştığınan, o ve arkadaşları Florida'dan geldiler. Annem de yorulmak bilmeden çalışıp flamaları astı.

Belki yirmi bir yaşındaki çoğu erkek flamalar, balonlar ya da pasta istemez. Ama Brody bir kez olsun gerçek bir doğum günü yaşamayı hak ediyor. Ve rüküş ya da değil, bunu ona vereceğim.

"İçeri giriyorlar!" Tate camdan dışarı bakarak bağılıyor. "Herkes hazır olsun!"

Pencereden Cam, Link ve Brody'nin Link'in kamyonetinden inip binaya doğru ilerleyişlerini izliyorum. Sanki bu hayatımın en büyük anlaşmalarından biriymiş gibi kalbim hızla çarpıyor.

Cam kapıyı açıp Brody içeri girdiğinde hepimiz "*Sürpriz!*" diye bağılıyoruz.

Sanırım onu çok korkuttuk. Ama birkaç dakika sonra sırtıyor, gözleri bana takılmadan önce odaya bakıyor.

Çalımlarla bana doğru geliyor, yanaklarımı avuçluyor ve beni öpüyor. "Seni sinsi küçük pislik." Süslemelere bakmadan önce beni tekrar öpüyor. "Demek doğum günü partisi yapmak böyle bir şey?"

Başımı sallayarak yanağına bir öpücük konduruyorum. "Mutlu yıllar bebeğim. Seni çok seviyorum."

Beni bir kez daha kendine doğru çekerken bir kolu sırtımın alt kısmına dolanıyor. "Sürprizlerle dolusun, Kır Çiçeği. Kahretsin, seni çok seviyorum."

Beni bıraktıktan sonra, sadece onun için burada olan herkese bakıyor ve tam bir şok içinde gözlerini dikeyyor. Diğer herkese göre, muhtemelen sadece şaşırması gibi görünüyor. Bana göre, kendini tutmaya çalıştığını biliyorum. Brody O'Brien'in insanların düşündüğünden çok daha hassas olduğuna kimse inanmazdı.

"Konuşmalarda pek iyi değilimdir ama burada olduğunuz için herkese teşekkür etmek istiyorum. Bunun anlamı benim söyleyebileceğimden çok daha fazla. Bu odadaki pek çok insan benim ailem oldu." Bana bakarak beni yanına çekti. "Özellikle de şuradaki güzel kız." Sırıttırıyor. "Teşekkür ederim, Bria. Beni ilk gerçek tatilime götürdüğün için. Bana ilk gerçek doğum günü partimi verdiğin için. Tribünlerdeki ilk büyük amigo kızım ve hayatımdaki sakinleştirici güç olduğun için. Seni çok seviyorum bebeğim."

O beni öperken herkes onun konuşmasını alkışlamak için kadehlerini kaldırıyor. "şeyler yaptığında, senin bir aziz olduğuna düşünüyorum." O koyar dudaklarını kulağıma dayadı. "Ve sonra dün gece ellerin bağılyken seni sandalyeye domaltdığımda ne kadar sert boşaldığını hatırlıyorum ve bebeğimin bir aziz olmadığını anlıyorum."

Yüzüm kızarıyor, dudağımı çiğniyorum. "Ne diyebilirim ki? kötülüğü ortaya çıkarıyorsun."

Beni bırakıp herkese sarılmak için etrafımda dolarken kalbim göğsümde sıkışıyor. Bir insanı, acısını ve mutluluğunu fiziksel olarak hissedecek kadar çok sevmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Brody çok fazla karanlık yaşadı. Yine de etrafındaki herkes için güneş ışığı gibi, her şeyi daha iyi hale getiriyor. Gülümsemesi bulaşıcı ve mizahı eşsiz. Geçmişinden kalan yaraları silemem ama onları iyileştirmek için elimden geleni yapabilirim.

Hiçbir zaman *beyaz çit* seven bir kız olmadım. Ama beyaz bir çit, onu inşa eden Brody olunca kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

Brody

Bria'yı bir grupta dans ederken izliyorum. En komik, en sevimli hareketleri yaparken yüzünde beliren gülümseme beni bile ona bakarken gülmekten kırıp geçiriyor. Keşke onun gibi biri benim için savaştığı için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilseydim ama iyi ki de öyle olmuş.

"Neye bakıyorsun?" Cam yanıma gelerek söylüyor. Ama gözleri kız arkadaşının da dahil olduğu kadın grubuna kayınca sırtıyor. "Biz iki şanslı orospu çocuğuyuz."

"Şaka yapmıyorsun, Kaptan," diye mırıldanıyorum, ne kadar haklı olduğunu bilerek. "Sence ne zaman uyanacaklar ve bizim aptallarımız için fazla iyi olduklarını fark edecekler?"

"Umarım asla," diyor Cam dirseği benimkine çarpmadan önce usulca. "Doğum günün iyi geçti mi, O'Brien?"

"En iyisi," diye cevap veriyorum.

Omzumu sıkarak sırtıyor. "Bu harika. Hayattaki tüm harika şeyleri hak ediyorsun. Bunu görmeye başlamana sevindim."

"Nedir bu? Kalp kalbe mi?" Cam'in babası Jaxon arkamızdan geliyor. "Hepiniz biliyorsunuz ki, onlardan birini çok severim."

Cam gözlerini yukarı doğru devirerek bana bakıyor. "Güven bana baba, biliyoruz."

Yanımdaki bar taburesine oturan Jaxon, bize dönmeden önce izlediğimiz yere bakıyor. "Siz ikiniz her şeye rağmen iyi olacaksınız." Tek gözünü kısıyor. "Bir süre için bu tartışılabilirdi."

"Hey, sik! Bu da ne demek oluyor?" Cam gülüyor.

"Siz iki mankafa da uzun süre kafanızı kendi kışınızdaki çıkaramadınız." Başını dans pistine doğru sallıyor. "Yolunuzu bulmanıza yardımcı olması için bazen iyi bir kadın gerekir. Bence ikiniz de yolunuzu buldunuz."

"Bilmiyorum." Suyumdan bir yudum alıyorum. "Gerçek şu ki, her gün onunla ilişkiyi berbat etmekten korkuyorum. Çocukken sağlıklı bir ilişkiyi hiç ön sıradan izlemedim. Bu benim için yeni bir şey. Beni aşacağından endişeleniyorum." Yaltaklanıyorum. "NHL hayatının ilişkimizi etkilemesinden endişeleniyorum. Ve iyi bir şekilde değil."

"Birinin bana verdiği en iyi tavsiye şuydu: Tüm küçük şeylerle ilgilen, büyük şeyler kendi kendine hallolur. Onun için ortaya çık. Onu sevin. Sevdiklerin için iyi bir arkadaş ol. Ve gurur duyabileceğın bir oyun oyna. Ve sana söz veriyorum, geri kalan her şey yoluna girecek."

Cam ve babası kalkıp uzaklaşırken ben yine Bria'yı izliyorum. Ona gerçekten bakmak için zaman ayırdığımda ya da benim için yaptıklarını düşündüğümde kalbimin o şeyi yaptığını hissediyorum. Bu, gerçek olduğunu bile bilmediğim bir duygu ama gerçek olduğu için çok minnettarım.

Ne olursa olsun, yanınızda her an sizin için savaşa girmeye hazır bir insan olduğunu bildiğiniz hissidir. Hiç tereddüt etmeden. Ve sizin de aynısını yapacağınızı çok iyi bilirsiniz. Ve o kişiyi o kadar çok seversiniz ki, dünyadaki geri kalan her şey eriyip gider. Sizi en şanslı piç olarak bırakır çünkü yanınızda gerçek bir melek vardır ve size şanslı olan oymuş gibi bakar. Ve siz de ona yeterince iyi davranabilmeyi ve yanınızda kalmasını sağlayacak kadar çok sevebilmeyi umarak cehennem gibi dayanırsınız.

Çünkü Bria'yı kaybedersem, hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.

Gözleri benimkilere takıldığında bana doğru ilerliyor, tüm yüzü aydınlanıyor.

Kucağıma oturup kollarını boynuma doluyor ve burnunu burnuma değdiriyor. "Eğleniyor musun, yakışıklı?"

"Artık öyleyim." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Gizli bir çalışan tuvaleti hakkında bir şey söylememiş miydin?"

Bana karşı gülümsüyor. "Evet."

"Peki sen de benim seni sarmaladığımı hissetmek istediğim kadar, sikimi içine sokmamı istiyor musun?" Dudaklarımı boynuna götürüyorum, yüzümü saçlarının altına gömüyorum, vanilya kokusunu içime çekiyorum.

"Evet," diye fısıldıyor. "Ve... tuvaletin kilidi var."

Geri çekilip ona baktım. "Öyleyse içeri gir. Ve belki... bir iki dakika içinde kendine bir arkadaş bulursun." Gözlerimi açtım. "Ve bu arkadaşlık... oh, en azından üç ila dört dakika sürebilir diyebilirim. Eğer şanslıysan."

Yavaşça ayağa kalkarak bana küçük bir sırıtış attı. "Arka koridorda. Sağdaki son kapı."

Uzaklaşırken bana bakıyor, dudaklarında muzip bir sırıtış.

Bu gece daha da güzelleşti.

Bria

K lotumu cebime sokmuş, endişeyle tuvalette Brody'yi bekliyorum. Erkek arkadaşımla, onun doğum günü partisinde, annem binadayken, iş yerimin tuvaletinde ayaküstü sevişmek kesinlikle pervasızca mı? Muhtemelen. Yine de yapacak mıyım? Kesinlikle evet, yapacağım.

Söz verdiği gibi, çok geçmeden kapıyı iterek açıyor ve içeri girer girmez kilitlemeye dikkat ediyor. Beni gördüğünde gözleri kararıyor. Ve hiç vakit kaybetmeden kasıla kasıla bana doğru geliyor, ağzı benimkine saldırmadan önce beni duvara yaslıyor.

"Gördüğüm kadarıyla, insanlar bizi aramaya başlamadan önce yaklaşık beş dakikamız var," diye homurdanıyor.

Başımı duvara yaslayıp çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bırakın yapsınlar. Umurumda değil."

Dudaklarından derin bir kıkırdama ka ıyor ve boynumu öpüyor. "Görüyorsun ya Wildflower, *siktir et* deyip önce sikimi yalamana izin vermek isterdim -   nk  bugün benim doğum günüm ve bu mükemmel bir hediye olurdu- sonra da sikimi bacaklarının arasına gömüp güneş batana kadar seni duvara yaslayıp sikmek isterdim ama annen dışarıda. Ve ondan hoşlanıyorum. Ve şu anda o da benden hoşlanıyor." Beni hızla kaldırarak, kendisine daha kolay erişim sağlamak için elbisemi yukarı itiyor. "şimdi seni çabucak becereceğim ve sen de sessiz kalmak için elinden geleni yapacaksın. Tamam mı?"

Yavaşça başımı sallayarak, kendini içime sokarken dudağımı ısıırıyorum. Beni acı çekecek kadar dolduruyor, sırtım duvara yaslanırken elbisemin kumaşından kı ımı kavırıyor.

Başını  ne eğerek dilini boynumdan aşağıya doğru sürüklüyor ve ben inliyorum. Sırtını pen eleyerek, içime girerken sıkı sıkı tutunuyorum, v cutlarımızı birbirine itiyor ve tuvaleti nefes alış verişlerimizin sesiyle dolduruyor.

"Etrafımda sıkıldığını hissetmeme izin ver, Wildflower. İyi bir kız gibi sikimin üstüne  ık," diyor, gözleri her zamankinden daha koyu. "şimdi."

Yüzümü omzuna yaslayıp ısıırıyorum, tüm vücudum karıncalanmaya başlarken ona s rt nmek için elimden geleni yapıyorum, tam bacaklarımın arasından geçiyor.

Hareketleri yavaşlayıp güçlenirken burnundan titrek bir nefes çekiyor, boyu içime girip çıkarken sonunda alnını duvara dayıyor, tüm vücudu titriyor.

"Yüce Tanrım, Wildflower." Beni öpüyor ve ayaklarımın üzerine yatırmadan önce gülümsüyor. "Kıçımızı kaldırıp partiye dönsek iyi olacak. Çünkü, birincisi, dediğim gibi, annen beni seviyor. Ama nedense az önce yaptıklarımızı öğrendiğinde çok heyecanlanacağını sanmıyorum. İkincisi, bu benim ilk doğum günü partim. Ve bunu ateşli kız arkadaşım planladı. Bir saniye bile kaçırmayacağım."

"Bu, oral seks için daha fazlasını kaçırmayacağın anlamına mı geliyor?" Sırıtiyorum, elbisemi düzeltiyorum ve saçımı düzeltiyorum.

Bana bakarken gözleri kısılıyor. "Hanımefendi, beni çok iyi tanıyorsunuz, sakso çekmekten daha önemli bir şey olmadığını biliyorsunuz. Ama annen bizi burada bulursa, muhtemelen penisimi keser ve o zaman senin ateşli ağzını üzerimde asla hissedemem."

"Çok dramatiksinsin. Annem çok tatlıdır. Az önce yaptığımız şey hakkında şüpheleri olsa bile, bunu bir şey haline getirmezdi. Sadece aptalı oynardı."

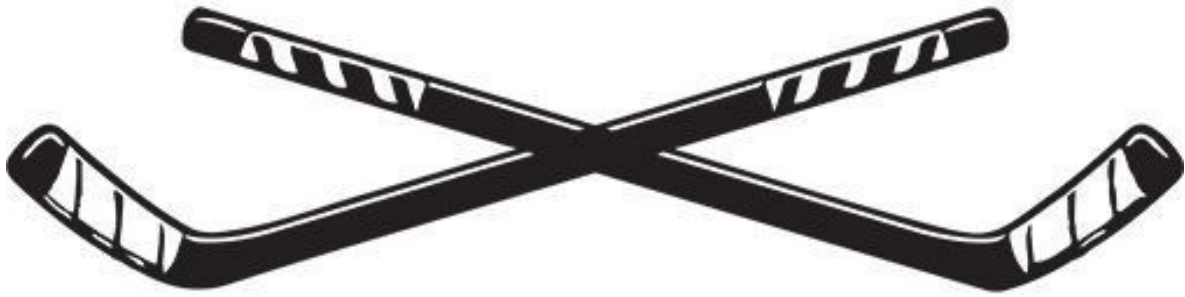
Bana bakarken tekerleklerin döndüğünü görüyorum ve elimi uzatarak onu kapıya doğru çekiyorum. "Hayır, sana oral seks yapmayacağım. Partiye gidiyoruz. Hâlâ pastayı servis etmemiz gerekiyor."

"Pastan var mı?" Ağzı açık kaldı. ", mükemmelsin." "Elbette." Göz kırıyorum. "Ve görene kadar bekle."

Tuvaletten çıkarken daha az şüpheli görünmem için beni önden gönderiyor. Ben de ona pastasını verirken heyecanımı gizleyemedim. Kampüsün hemen dışında pastanesi olan bir bayan özel olarak yaptırmıştı. Ve her nasılsa, üzerinde Brooks Üniversitesi Hokey logosu olan bir doğum günü pastası görmesinin yüzünde daha da büyük bir gülümseme yaratacağını düşünüyorum.

Bugünlerde benim için en önemli şey de bu. Onun gülümsemesi. Onun mutluluğu.

Ve nedense benim için bundan daha büyük bir sevgi yok.

Bria

Beş Ay Sonra

Aynada gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme bakıyorum. Panik dolu gözler bana bakıyor.

Bu nasıl olabilir? Lanet olası bir RİA'm var.

"Bebeğim, içeride misin?" Brody kapıyı çalıyor. "Bria? Neler oluyor? Bu oynamak istediğin garip, sapıkça bir oyun mu? Eğer öyleyse, ben varım, ama havaalanına gitmeden önce sadece on beş dakikam var, en fazla yirmi."

"Ben iyiyim. Hemen çıkıyorum." Burnumu çekiyorum, gözlerimin altını siliyorum. Testi kenara ellerimi yıkıyorum.

Kapının kilidini açıyorum ve Brody'yi duvarın yanında otururken bulmak için banyodan çıkıyorum.

"Sorun ne, Kır Çiçeği?" diyor, elini bana doğru uzatarak.

"Oh, hiçbir şey." Başımı sallayarak gülümsedim. "Sadece yorgunum. Ve seninle geziye gelemeyeceğim için üzgünüm." Sessizce yalvarsam da gözyaşlarım durmuyor. "Beni görmezden gel. Delilik yapıyorum."

"Bebeğim," diyor usulca, kafası karışmış bir şekilde, "ağlama."

Yanaklarımı silerek zayıf bir gülme denemesi yapıyorum. "Gidip çantayı düzgünce hazırladığından emin olacağım. Yolculuklarda yanına alacaklarını hatırlama konusunda ne kadar kötü olduğunu biliyorsun."

Bana dikkatle bakıyor ve söylediklerimin hiçbirine inanmadığını biliyorum. Bugün onun için büyük bir gün. Ona hiç olmasını istemediği bir şeyin gerçekleştiğini söyleyerek bunu mahvetmeyeceğim.

Onun bebeğine hamile olduğumu.

Mutfığa girip bir şişe su alıyorum ve odasına gitmeden önce yanağıma bastırıyorum. Şu anda evde başka kimse olmadığı için şükrediyorum.

Kalbim hızla çarpıyor ve beynimden sayısız düşünce geçiyor ama tek birine bile odaklanamıyorum. Derin nefesler alarak, kendimi toparlamam ve erkek arkadaşımı ikna etmem gerektiğine dair sessiz bir moral konuşması yapıyorum

Her şeyin yolunda olduğuna dair. Aksi takdirde uçuşunu iptal edecek ve tüm öğleden sonrasını bana iyi olduğumuza dair söz verdirerek geçirecek. Ve de.

Evet, öyleydik. "Bunun neden bu kadar sinirli olduğunla bir ilgisi var mı?" mırıldanarak bana doğru yürüyor.

Elinde hamilelik testini tutuyor ve o anda onu öylece ortada bırakmamam gerektiğini biliyorum ama gitmeden önce oraya gireceğini tahmin etmemiştim. Kalbim onu görünce durdu.

Bu onun için heyecan verici bir gün. Tampa Bay Lightning, altı saatten fazla süren Tampa yolculuğu yerine, tesislerini kontrol etmesi ve takıma resmen katılması için gereken evrakları imzalaması için onu özel bir uçakla getirmeyi teklif etti. Şimdi, işte buradayım, onun bütün gününü mahvediyorum.

Elimin tersiyle gözlerimi ovuşturarak hıçkırıyorum. "Özür dilerim. Gününü mahvetmek istememişim. Bunun hayatının en güzel günlerinden biri olması gerektiğini biliyorum."

Ona çünkü gözlerinde görebileceklerimden korkuyorum.

"Bu nasıl oldu?" diyor, sanki sesli düşünüyormuş gibi. "Sende RIA var. Değil mi?"

"Bilmiyorum!" Ağlıyorum. "Birkaç ay önce çıkarttırdım çünkü yenisinin zamanı gelmişti. Yenisi gayet iyi takıldı. En azından doktor bana öyle söyledi." Sonunda cesaretimi toplayıp gözlerimi onunkilere diktiğimde, ona doğru birkaç adım atarak bileğini tuttum. "Bunun olmasını istememişim, Brody."

Gözleri bana bakmıyor, onun yerine testi yatağa fırlatıp tökezleyerek geri çekilirken ileriye bakıyor. "Ben... gitmeliyim. Ben, uh... Geç kalacağım." Geri adım atarak çantasını almadan önce dönüyor ve sırtını bana dönüyor. "Bunu döndüğümde konuşuruz. Ben sadece... Bunu şu anda yapamam, Bria."

Onu kovalamak istiyorum. Önüne atılmak ve ona sineye çekmesini söylemek istiyorum çünkü tango yapmak için iki kişi gerekir ve bu sadece benim hatam değil. İstiyorum... ama yapmıyorum.

Belki de bunun nedeni, o iki pembe çizgiyi gördüğümde yaşadığım şokun yanı sıra az da olsa heyecan hissetmemdi. Ve bana doğru yürürken yüzünü gördüğümde, onun aynı şekilde hissetmediğini anladım. Sadece şoktaydı ve heyecanı yoktu.

Birkaç dakika boyunca yatakta oturup aynı teste baktım. Daha önce evlilik ya da bebekler hakkında pek düşünmemiş olabilirim. Ama sonra Brody oldu. Ve yavaş yavaş, sanırım ben de evlenmek isteyen o kıza dönüştüm.

Her kızın istediği şey. Sonsuza kadar mutlu olmanın getirdiği her şey. Ona da aynı şeyi hissedip hissetmediğini soracak cesareti kendimde bulamadım.

Ben olsam böyle mi olmasını isterdim? Kesinlikle hayır. Beklerdim. Yıllarca beklerdim. Ama evrenin başka bir planı var. Ve ben nedenini sorgulamayacağım.

Kolumla gözlerimi silerek mutfağa giriyorum ve gözlerimi sıkarak tezgâha yaslanıyorum. Brody'yi bu yüzden kaybetme korkusuyla içimdeki panik yeniden alevleniyor.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum kendi kendime, kalbimi sakinleştirmeye çalışarak. "Her şey yoluna girecek."

"Her şey yoluna girecek." Brody'nin sesi arkamdan geliyor, kolları belime dolanıyor ve beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor.

Yanaklarımı avuçlayarak gözlerimin içine bakıyor ve gözlerindeki panik hiç de yanlış anlaşılmıyor. "Gittiğim için özür dilerim. Sanırım sadece korktum. Çünkü, şey... lanet olası bir insana babalık yapma düşüncesi dehşet verici. Ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda hiçbir şey normal gelmiyor. Çünkü ben benim, Wildflower. Ve bu işte iyi olacağımı sanmıyorum." Ağzı yanlardan birazcık yukarı kalkıyor. "Ama bu bebek bizim olacak, Bria. Benim ve senin. Birlikte yaptığımız bir şey." Gözleri parlıyor. "Ve bir şekilde, bu onu biraz daha az korkutucu yapıyor."

Alnımı onunkine bastırarak daha çok ağlıyorum. "Kızgın değil misin?"

"Hayır bebeğim, kızgın değilim. Sana gergin olmadığımı söylemeyeceğim çünkü yalan söylemiş olurum. Ve biz birbirimize yalan söylemeyiz." Duraksıyor. "Biraz önce banyoda ağlarken bana Florida'ya gelemediğin için üzgün olduğunu söylemen dışında. Ama saçmaladığını biliyordum. Daha büyük bir şey olduğunu biliyordum." Eli yavaşça karnıma düşüyor. "Ve öyle. Çok, çok daha büyük bir şey."

"Ne olursa olsun, ben de bu işte iyi olup olamayacağımı bilmiyorum," diyorum, gözyaşlarım yüzümden akarken. "Bütün bu anne meselesi."

"Harika olacaksın." Başını sallıyor. "Ve, lanet olsun, yetiştirilme tarzımızla, en azından ne yapmamamız gerektiğini biliriz, değil mi?" Omuz silkiyor. "Bunun da bir anlamı olmalı."

Ona karşı kıkırdıyorum. Her şeyi daha iyi hale getirmek için ne söyleyeceğini her zaman bilir.

"Doğru."

Dudaklarımızı bir araya getirerek ağzını benimkine bastırıyor ve sonra azıcık geri çekiliyor. "Her şey yoluna girecek. Hiç çocuk istemedim. Hiçbir zaman bir ilişki de istemedim ama buradayız." Nefes alıyor. "Bu konudaki fikrimi değiştirmemi sağlayabilecek tek kişi sensin. Çünkü sen ailedensin, Bria. Ve şimdi, ailemiz daha da büyük olacak." Beni tekrar öpüyor, bu sefer yanağımdan. "Bana karşı sabırlı ol, tamam mı? Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama sana söz veriyorum, öğreneceğim ve daha iyi olacağım. Ve kesinlikle bebeği kafasının üstüne düşürmeyeceğim. Çok dikkatli olacağım. Bu bebeğe buzdan bir heykelmiş gibi davranacağım."

"Bu kadar dikkatli olmana gerek var mı bilmiyorum." Burnumu kırıştırdım. "Ama... tamam."

Konuşacak çok şey var. Gelecekteki kariyerim. NHL'de onun için hayat. Yaşam koşullarımız. Bu bebeği dünyamıza olabildiğince huzurlu bir şekilde getirmek için üzerinde çalışılması gereken pek çok ayrıntı. Ve her şey bir anda kafama dank ediyor.

Aklımdan geçenleri okuyarak başparmağının ucuyla yanağımı okşuyor. "Gitmem gerek bebeğim. Keşke de benimle gelebilseydin ama finalini kaçırmak istemediğini biliyorum. Ama birkaç gün içinde döneceğim ve her şeyi çözebiliriz, tamam mı?"

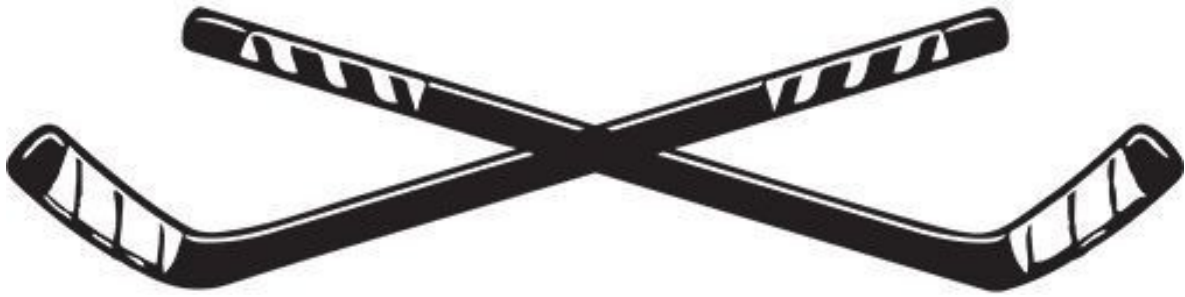
"Sen olduğun için teşekkür ederim." Kollarımı ona doluyorum, yüzümü gömleğinin içine gömüyorum ve nefis kokusunu içime çekiyorum. "Seni çok seviyorum."

Bana sıkıca sarılıp başını eğiyor. "Seni seviyorum. Ve bu bebeği de seveceğim." Sesi bedenimde titreşirken kalbinin kulağıma çarptığını hissediyorum. "Hayır, sözümü geri alıyorum. Bu bebeği seviyorum."

Sonunda onu serbest bırakıyorum ve kapıdan çıkıp Florida'ya gitmeden önce ona bir veda öpücüğü daha veriyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve babamın gülümsemesini hayal ediyorum. Çünkü içimden bir ses bana bir hediye gönderdiğini söylüyor. Özellikle benim için yapılmış birini. Mutluluğa giden yolu bulmama yardım etmesi için. Dövmeli ve parmak eklemlerinde yara izleri olan kılık değiştirmiş bir melek.

Meleğimin adı Brody. Ve sanırım hayatım, o hayatıma girdiği anda başladı.

Bria

Beş Ay Sonra

Kameramın düğmesine basıyorum, diskin her vuruşunda kalbim duracak gibi oluyor. Bu maça sadece erkek arkadaşım için gelmedim; aynı zamanda Tampa Bay Lightning'in takım fotoğrafçısıyım. Bu da böyle yakın maçları izlemeyi çok daha stresli hale getiriyor. Bir yandan çekebildiğim her kareyi çekmek istiyorum. Diğer yandan da Brody'ye tezahürat yapmak istiyorum ki gerçek işim maçı fotoğraflamak olunca bu hiç de kolay bir iş değil.

Mola tam zamanında geldi çünkü bebek o kadar sert tekmeliyor ki irkiliyorum. Buza baktığımda Brody'nin beni izlediğini görüyorum. Birbirimizi duyamıyor olabiliriz ama gözlerindeki ifadeden ne düşündüğünü anlıyorum ve gülümsüyorum.

Ben iyiyim, diyorum ve iki parmağımı hareket ettirerek tekme atacağımı işaret etmeden önce karnımı gösteriyorum.

Yavaşça sırtıyor, ne dediğimi anlıyor ve iyi olduğumu fark ediyor, ama bebeğimiz karnımı dövmekten hoşlanıyor. Ve vücudumun ulaşabildiği diğer her yerini.

Son maçta, yemin ederim göğüs kafesimin içinde bir ayakları vardı ve onu büküyorlardı. Çok iğrenç bir histi. Ama aynı zamanda sanki bana maça olduklarını da söylüyor gibiydiler. Babalarına tezahürat yapıyorlardı. Muhtemelen böyle düşünmek çılgınca, çünkü rahmimde etraftan habersiz yüzen bir fetüs var. Ama bu bebeğin babasının kariyerindeki tüm bu büyük anlarda orada olduğunu bilmek büyüğü bir duygu.

Genel müdür bana bu pozisyonu teklif ettiğinde çok sevindim. Ama hamile olduğumu söylemeye de korkuyordum çünkü bir hafta önce öğrenmiştik ve henüz kimseye söylememiştik. Sezonun tam ortasında bebek sahibi olacağımı öğrendiklerinde daha güvenilir birini işe almak isteyeceklerini düşündüm. Ancak on iki haftaya ulaştığımda ve bebeğimin yumrularını saklamak zorlaştığında, onlara söylemem gerektiğini biliyordum. Beni işe almayı seçtiklerinde çok şaşırdım.

Yine de benimle kal. Hatta doğum iznim için geçici olarak yerime geçecek kişiyi seçmeme bile izin verdiler.

Sporcuların fotoğraflarını çekmek, başından beri kanımda varmış gibi hissettiren bir şey haline geldi. Çekimlerden sanki onlarla birlikte buzun üzerindeymişim gibi keyif alıyorum. Ve yaşamak için lezzetli ve seksi erkek arkadaşımın fotoğraflarını çekiyorum. Ve dürüst olalım. Diğerlerine bakmak da fena değil. Ve hepsi bana ailem gibi davrandı.

Disk oyuna giriyor ve ben de işime dönüyorum. Bir yandan, sadece birkaç ay içinde buna ara vermek zorunda kalacağım için üzgünüm. Ama diğer yandan, bir anne olarak hayatımdaki yeni bölüm için heyecanlıyım. Yine de yalan söyleyemem; korkuyorum. Ve ne zaman bu konuda başarısız olacağıma dair kendimi ikna etmeye çalışsam, Brody beni sakinleştiriyor. Bu çılgınca çünkü başlangıçta korkan oydu. Yine de bir şekilde rolleri değiştirdik.

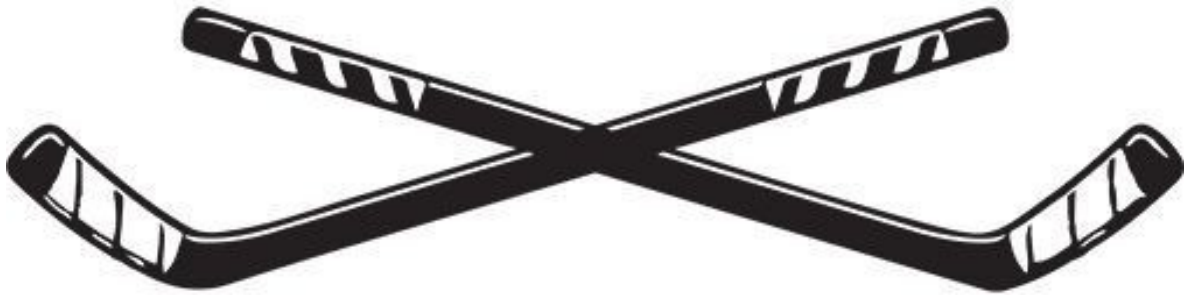
Yine de bu bebek için iki şeyin doğru olduğunu biliyorum. Birincisi, ölçüsüz bir şekilde seviyecek. İkincisi, Brody ve ben her zaman dünyanın yükünü omuzlarında hissetmek zorunda kalmayacaklarından emin olacağız. Bu yükü ben taşıyacağım çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve doğmamış çocuğum için bunu asla istemem.

Birkaç dakika sonra maçlarını kazandılar. Brody'nin daha önce hiç bu kadar gülümsediğini görmemiştim çünkü yendikleri takım Bruins'ti. Aralarında rekabet olan biri varsa o da Cam ve Brody'dir.

İkisinin birbirlerine doğru kaydıklarını görüyorum ve Cam'in takımı kaybetmiş olsa da, kolunu Brody'nin omzuna atarken sırtıyor. Ve kalbim kabarıyor çünkü bu spor söz konusu olduğunda çok şey için minnettarım. Ama minnettar olduğum en büyük şeylerden biri Brody'nin bu yolda edindiği kardeşler. Çünkü onlar onun ailesi oldu.

Brody sadece hayallerinin peşinden koşup NHL'ye girmekle kalmadı, aynı zamanda kendi hayır kurumunu da kurdu. Ailelerinin maddi gücü yetmediği için spor yapma fırsatı bulamayan çocuklara yönelik bir yardım kuruluşu. Ve en iyi kısmı? Bunu başlatmak için büyükannesinin ona bıraktığı parayı ve evini satarak elde ettiği parayı kullandı. Bir yanı evini bıraktığı için kendini kötü hissediyordu ama kendi zihinsel ve duygusal sağlığı için babasıyla tüm bağlarını koparması gerektiğine karar verdi. Ve içten içe, paranın böylesine harika bir amaca gitmesinden mutlu olacağını biliyordu.

B y kannesinin, Brody'nin ne kadar inanılmaz bir insan haline geldiğine gülümseyerek aŗağıya baktığını biliyorum. Zorluklara rağmen, bir döngüyü kırıyor ve bu dünyada iz bırakıyor. Ve ona adamım demekten daha fazla gurur duyamazdım.

Bria

İki Ay Sonra

Boy aynasında kendime bakıyorum ve yine inliyorum. "Çok şişmanım," diye fısıldıyorum kendi kendime, elimi karnımın üzerine koyarak. "Karaya vurmuş bir balina gibiyim."

"kendi kendine konuştuğunu duyabiliyorum," diyor Brody'nin sesi kapının diğer tarafından ve ben sıcıyorum.

"Brody! Sakın buraya gelmeye cüret etme. Kimse sana düğün günü gelini görmenin uğursuzluk getireceğini söylemedi mi?"

"Hayır. Asla. Muhtemelen kurtlar tarafından büyütüldüğüm içindir," diyor ve sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Bunların hepsi saçmalık, biliyorsun."

"Ya değilse?"

"Düğün günü yağmur yağdığında ve görünürde tek bir yağmur damlası bile olmadığında iyi şans getirdiğini de duydum. Yani, bu zaten şans departmanında mahkum olduğumuz anlamına mı geliyor? Az önce dışarıdan geldim ve hava çok sıcak ve güneşli olduğu için hayalarım resmen alev aldı ve şimdi onları söndürmeye yardım etmeni istiyorum. Güzel, ıslak bir-"

"Brody," diye homurdandım, "bugün olmaz."

"Bekle, ne? Evlenmek üzereyiz. O gün ateşli, sapıkça, vahşi seks yapmalıyız. Bu tür şeyler kural olmalı."

"Neden benimle seks yapmak istiyorsun ki?" Greyfurt büyüklüğünde bir yumru boğazıma yerleşmeden önce ciyaklıyorum. "Şiştim. Ayak bileklerim var. Ve meme uçlarım iğrenç görünüyor."

"Dün onları gördüm bebeğim. Çok lezzetli görünüyorlardı ve tatları da çok güzeldi," diye karşılık veriyor. "Ayak bileklerine gelince, bence her zamanki gibi çok güzelsin."

Bana karşı çok tatlı. Şu anki görünüşümün onu rahatsız edip etmediğini bana asla . Ama nasıl söylemesin ki? Tüm hamileliğim boyunca sağlıklı beslenmeme ve egzersiz yapmama rağmen, preeklampsi geliştirdim ve bu da her şeyin şişmesine neden oldu. Burnum bile bana daha büyük görünüyor. Brody günde en az on kez tansiyonumu kontrol ettiriyor çünkü bana ya da bebeğe kötü bir şey olmasından çok korkuyor. Ve onu suçlayamam.

Bu düğün çok gösterişsiz olacak. Çünkü birincisi, hokey sezonunun ortasındayız ve tek vaktimiz gösteriştan uzak olmak. Ve ikincisi -en azından onun için daha büyük bir neden- benim stres yapmamı istemedi. Doğduğunda onunla ve bebekle aynı soyadını taşımam benim için önemliydi.

Birkaç kez burnumu çekiyorum, yanaklarımı tuvalet kağıdıyla kuruluyorum. Lanet olası hormonlar. Bugünlerde bazı şarkıları bile hüngür hüngür ağlamadan dinleyemiyorum.

"Bria, içeri geliyorum," der. "Lütfen."

"Kötü şans istemiyorum!"

Kapı gıcırdayarak açılmadan önce bir an sessiz kalıyor. "Bana elini ver," diyor, elini uzatıyor ama vücudunun geri kalanını kapının arkasında tutuyor.

Elimi uzattım, o da tuttu.

"Harikası, Bria. Şu anda bunu göremediğini biliyorum, ama sana söz veriyorum, nefesimi senin kadar kesebilecek başka bir kadın yok. Yani, şu an dahil. Hamile halini seviyorum. Neden biliyor musun? Çünkü küçük insanımızı içinde güvende tutuyorsun. Onun yakında aramıza katılacak olmasının sebebi senin bedeninin. Ve o vücut? Ayrıca gerçekten çok seksi."

Elini sıkıyorum, yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi burnumu çekiyor ve sümürüyorum. "Teşekkür."

"Senin için bir şeyim var." Elimini bırakmadan önce parmaklarıma bir ip doladı. "Fazla bir şey değil ama hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Elimi geri çekerek, kağıt mendili yırtmadan önce şu anda elimde tuttuğum soluk sarı hediye çantasına bakıyorum. Küçük kumaş parçasını kaldırıp önümde tutuyorum ve bunu yaptığım da hıçkırıklarım daha da şiddetleniyor.

Minik beyaz bir tulumun üzerine basılan tasarım, Brody'ye Disney World gezisi sürprizi yaptığım da ikimiz için hazırladığım tişörtlerdeki tasarımın aynısı. Sadece, tasarımımızın altında, zarif küçük yazı tipiyle, "*Bebeğin Sihirli Krallık'a ilk gezisi*" yazıyor.

"Oh, Brody." Tulumumu göğsüme çekip ona sarılıyorum. "Bunu ve seni çok seviyorum."

"Bebeğimizi oraya götüreceğiz, Bria. O zamana kadar daha kalabalık olsa ve bunu yapmak bize bir aylık gelirimize mal olsa bile." Gülüyor. "Çocukken dünyayı göremedim. Hiçbir şey göremedim. Ama bu bebek görecek. Hikaye anlatmak zorunda kalmayacaklar. Hatta onları Disney World'e o kadar çok götüreceğiz ki, muhtemelen öyle ,

Yirmi iki yaşında, onları bırakmamız için yalvarıyor. Ama ben "*Hayır, seni küçük pislik.*" diyeceğim. *Bu bir gelenek! Annenle birlikte sırada bekle ve o kulakları tak.*"

"Tabii ki yapacağız." Sadece yarı şaka yaptığını bilerek gülüyorum. Muhtemelen bu zavallı çocuğa bunu gerçekten yapacağız.

"Ben şimdi gidiyorum. Ama seni bekliyor olacağım. Bana ihtiyacın olduğu sürece bekleyeceğim. Her zaman." Elini tekrar uzattı, ben de tuttum. "Sana karım demek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum, bebeğim."

Elimi bırakıyor ve uzaklaşırken ayak seslerini duyuyorum. Ve aynaya baktığımda, doğruluyorum. Çünkü Brody O'Brien'la evlenmek üzereydim. Asla kendim gibi tutamayacağımı düşündüğüm adamla. Ve o benim seksi olduğumu düşünüyor, lanet olsun. Ve bu yüzden... buna inanmayı seçiyorum.

Bebeğimin karnını tekrar okşuyorum ve sırtıyorum. "Hadi yapalım şunu,

bebeğim."

Brody

Alandaki küçük grubumuza doğru yürüyor ve nefesim kesiliyor. Gözlerimden yaşlar akıyor ve onları durdurmaya çalışmıyorum bile. Onunla ne kadar zaman geçirdiğim asla önemli olmayacak; her zaman nefesimi kesecek ve beni kış üstü yere serecek.

Aralarında yürürken ayakta duran birkaç düzine insana gülümsüyor, sonra gözleri benimkilere takılıyor ve gülümsüyor. Kendinden utandığını biliyorum ama utanmamalı.

Sonunda bana ulaştığında ve Kye onu teslim ettiğinde, Tate olan nikah memurumuz güzel sözler söyleyip bir tür dua ederken onun ellerini kendi ellerime alıyorum. Ve sonra yemin etme sırası bize geldi. Çünkü Bria beni kendi deyimiyle "tam potansiyelime" ulaşmaya zorlamayı seviyor. Ben mi? Sanırım beni delirtmek için. Yeminlerimizi kendimiz yazmak istedi. Bu harika bir şey ama arkadaşlarımın ve ailemin önünde ayağa kalkıp beynimin mahvolmasını ve kendi yazdıklarımı okuyamamamı istemedim. Bu yüzden onları kafamda ezberlemekten başka çarem yoktu. Bunun kolay olmadığını da eklemeliyim. Haftalardır kamyonetimin içinde kendi kendime konuşan bir ucube gibi görünüyordum.

Önce ben kalkıyorum ve Karayip mavisini gözleri üzerimdeyken derin bir nefes alıyorum, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Yalnızlık yabancı olmadığım bir şey. Çünkü hayatımın büyük bir bölümünde yalnızdım. Tatillerde, en karanlık gecelerde, hasta olduğumda, üzgün olduğumda, aklınıza ne gelirse, hep yalnızdım.

"Yaşım ilerledikçe etrafıma baktığımda aileleriyle birlikte olan insanlar görüyordum. Babaları onları dondurma yemeye götürüyordu. Karınları ağrıdığında anneleri onları okuldan erken alıyordu. Ailelerin birbirleri için orada olduklarını gördüm. Ve dürüst olmak gerekirse, bu berbat bir şeydi. Ben buna sahip değildim. Ve sanırım bu beni acımasız yaptı.

"Ama bir gün... evren içlerinden en güçlü, en nazik, en akıllı, en güzel kızı bana seçmeye karar verdi. Bria Collins. Ve hayatımda ilk kez... Artık yalnız değildim."

Bir elimi onunkinden çekip yüzümü sildikten sonra tekrar onunkini tutuyorum ve bebek gibi görünmeme rağmen devam etmek için kendimi zorluyorum.

"Güzel, gizli bir kır çiçeği ve inatçı bir kötü çocuğun bugün burada duracağını kim düşünebilirdi? İşte sana sözüm, Bria. Sana ve bebeğimize hayatımızın sonuna kadar her gün içimdeki sevginin her zerresini vereceğime söz veriyorum. Ve sonraki her hayatımda da çünkü kaç hayat yaşarsak yaşayalım, sana tekrar tekrar ulaşacağımı biliyorum. Kendini asla yalnız hissetmeyeceğine söz veriyorum çünkü ben hep olacağım. Bizi asla hafife almayacağıma söz veriyorum. Beni kendimden kurtardın ve hayatımı kurtardın. Seni seviyorum. Karanlığı ve her şeyle."

Yüzüm sıırılsıklam oldu. Bria'nın yüzü sıırılsıklam. Berbat durumdayız ama umurumda değil.

"Brody, seni ilk gördüğüm andan itibaren aşık oldum. Enerjin, caziben, mizahın ve o ukala sırıtışın ayaklarımı yerden kesti. Ben aşkı aramıyordum, ama aşk beni buldu. Sanırım bu işler böyle yürüyor. Aşk tam olması gereken zamanda gelir ve bir dakika bile erken değildir."

Dudağı titriyor. "Birbirimizi anlamak için sürekli konuşmak zorunda değildik. Acımızı göstermek için ağlamamıza da gerek yoktu. Sadece bir olduk, acıyı, duyguları ve mutluluğu paylaştık. Benim için aşk en iyi arkadaştır. Ve ben en büyük en iyi arkadaşı buldum."

Nefes alıyor, göğsü beyaz elbisesinin içinde yükseliyor. "Şuna söz veriyorum. Asla yalnız olmayacaksın. Asla yalnız hissetmeyeceksin. Zaman tükenene kadar yanında olacağım. Zor zamanlarında elini tutacağım, iyi zamanlarında da -tamamen akortsuz ve berbat- şarkı söyleyeceğim."

Herkes kıkırdıyor, o ve ben bile.

"Seni takip etmeyeceğim hiçbir yer yok, Brody O'Brien. Sana söz veriyorum. Seni asla terk etmeyeceğim. Seni seviyorum. Karanlık. Aydınlık. Mutlu. Üzgün. Sevgim asla azalmayacak."

"Vay canına," diye fısıldıyor Tate gözlerini silerken. "Beni bu kadar çok ağlatmanızı beklemiyordum. Lanet olsun size."

Tate kendini toparladıktan sonra yaklaşıyor, birkaç kelime söylüyor ve bize de tekrar ettiriyor. Ama söylediği en büyük birkaç cümle sonda geliyor.

"Brody'nin bulduğu web sitesi her neyse onun bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Bri-" Duraklıyor. "Sanırım oyundan bir adım önde."

Tate daha *öpücük* kelimesini söyleyemeden dudaklarım onunkilerin üzerindeydi. Daha fazla dayanamadım. Bria dün gece ve bugün beni ondan uzak tuttu ve sabahtan beri tek düşündüğüm şey şimdi karımı öpmektir.

Yüzünü kavriyorum ve her zaman yaptığı gibi içimde eriyor. Arka plandaki tezahüratlar boğuk bir sese dönüşüyor ve sadece biz kalıyoruz.

Sonunda geri çekildim ve ona sııttım. "?"

"Sana tam sekiz vereceğim," diye dalga geçiyor. "Şaka yapıyorum. Çok iyiydin." Bu sefer beni öpüyor. "Seni çok seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Küçük kalabalığa doğru dönüp birleşik ellerimizi havaya kaldırmadan önce yanağından öpüyorum.

Ve orada, vahşi oldukları kadar güzel de olan kır çiçekleriyle dolu bir tarlada dururken, hayatım boyunca hiç olmadığı kadar rahat nefes alıyorum. Çünkü ilk kez, hokey dışında, hayattaki amacımı biliyorum. Neden burada olduğuma dair amacımı.

Ve bu amaç karımı ve çocuğumu sevmek ve korumak. Ve bu bebeğin benim çocukken hissettiklerimi asla hissetmemesini sağlamak.

Bir döngüyü kırıyorum ve asla arkama bakmıyorum.

"Um..." diye ağzından kaçırıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. "Brody?" "Evet, Bayan O'Brien?"

"Sanırım suyum geldi. Aslında, gelmedi. Ama gelmeye devam ediyor."

"Hâlâ üç haftan var." Ona doğru döndüğümde ellerimizi bırakıyoruz, uzun bir elbise seçtiği için minnettarım çünkü öyle olmasaydı bu onun için berbat olurdu. "Belki de karım olacağın için o kadar heyecanlısın ki, bilirsin..."

"mı işedim?" Alay ediyor. "Nedense bundan şüpheliyim."

"Kahretsin." Ellerimizi tekrar havaya kaldırmadan önce etrafıma bakıyorum. "Bir bebeğimiz olacak!"

Herkes şaşkın şaşkın bakarken sonunda tezahürat yapmaya başlarlar.

Onu kaldırırken yüzüm buruştu. "Şaka yapmıyormuşsun. Şimdi de takımım ıslandı." Otoparka doğru koşmaya başlarken burnumu kırıstırıyorum. "Çiş olmasa iyi olur."

"Nedense çişin o her neyse ondan daha az iğrenç olduğunu hissediyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Sanki... sıvı gibi. Rahmimden."

Kendimi durduramadan öğürüyorum. "Lütfen, *rahim* gibi kelimeler söyleme." Titriyorum. "Nedense kulağa... iğrenç geliyor."

"Biliyorsun, bu kadar hızlı koşmana gerek yok. Kasılmalarımın başlaması bile muhtemelen saatler sürecek. Bunu kitaplarımda okumuştum." Gözlerini kısar. "Bilirsin, sana gönderdiğim ama hiç dinlemediğin sesli kitap gibi."

"Benim hatam." ulaştığımızda omuz silktim. Tarlaya dönüp baktım ve Cam'i gördüm. "Anahtarlar kamyonetinde mi?"

"Evet!" diye bağıyor.

"Güzel. Sanırım eve yürüyeceksin." Ona tekrar bakmadan önce Bria'yı yolcu tarafına bindiriyorum. "Şaka yapıyorum. Bizim için ayırttığım limuzin birkaç saat içinde burada olacak. Merak etme, faturayı sana göndereceğim." Göz kırpiyorum.

O cevap vermeden önce direksiyona geçiyorum.

Otoparktan çıkıp hastaneye doğru ilerlerken elini elime alıp dudaklarıma götürüyorum. "Bebeğimiz evlendiğimiz gün doğabilir. Ne kadar tatlı değil mi?"

"Oldukça tatlı." Gülümsüyor ve rahatlıyor.

Masallar bölümünde bulabileceğiniz bir kitaptan çıkmış bir şey - bugün de öyle oldu.

Bria

"Brody, seni seviyorum ama Tanrı aşkına kapa çeneni!" Dişlerimi sıkarak tıslıyorum. "Çıldırman bu karpuzun vajinamdan daha hızlı çıkmasını sağlamayacak."

"Özür dilerim! Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Eğer bir Mack kamyonunu penisinizden dışarı itiyor olsaydınız, iyi olur muydunuz? Hayır! Her iki saniyede bir iyi olup olmadığımı sormak yardımcı olmuyor! O yüzden lütfen kapa çeneni!"

Bir kasılma daha geliyor ve ebe bana ıknırken kontrollü olmam gerektiğini söylüyor. Sertçe bastırıyorum. Bir buçuk saattir ıknıyorum ve vücudum yorgun. O kadar yorgun ki erkek arkadaşına vurmak istiyorum.

-Yani, kocamın suratına yumruğumu indirdim.

"Çok yaklaştın, Bria! Bir büyük itiş daha ve bu küçük güzellik kollarında olacak!" Eldivenli ellerini kaldırarak Brody'ye bakıyor. "Baba, gelip bebeğini görmek ister misin? Saçları kocaman olmuş!"

Bakışlarımı Brody'ye çevirdiğimde onun tiksintiyle baktığını görüyorum.

"Ben mi? Bak... aşağıda mı?" Başını hızlıca sallar. "Hayır, . Bria onu yememi asla istemediği sürece-"

"Brody!" Karnına bir şaplak attım, o da kamburunu . "Kapa çeneni. Kapa çeneni! Eğer bu cümleyi bitirirsen, Tanrı yardımcım olsun, vajinamı Knox Kalesi'nden daha sıkı kilitleyeceğim."

Nefesini içine çekip kendini düzeltiyor. "Benim hatam." Elini ebeye doğru sallıyor. "Demek istediğim... hayır teşekkürler. Bazı erkekler karılarının içten doğru yarılmasını izlemek isteyebilir. Ben onlardan biri değilim." Alnıma bir öpücük kondurup göz kırıyor. "Yine de aynı şekilde seveceğim."

Bir kasılma daha geldiğinde onu görmezden geliyorum ve elini o kadar sıkıyorum ki yemin ederim ezebilirim. Ve ıknıyorum. Çünkü, lanet olsun, bu bebeğin içimden çıkmasını istiyorum.

"Ahhhh," diye bağıyorum. "Yüce Tanrım!" Dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kan tadı alıyorum, ama kendimi nefes almaya zorlayarak kasılmayı bastırıyorum.

"İyi iş bebeğim," diyor Brody, ama sesinden acı çektiğini de anlayabiliyorum. "Elimi kırmaya devam et. Zaten ona falan ihtiyacım yok, değil mi?"

"Mizah yapmanın sırası değil!"

Hırıltıyla konuşuyorum. "Kahretsin, bu işte berbatım," diye mırıldanıyor.

"Büyük bir tane daha anne!" diyor ebe, bacaklarımı tutarak. "Bunu bugün sayısız kez söylediğimi biliyorum ama bu sefer... Gerçekten söylüyorum. Bu bebeğin çıkmasına çok az kaldı."

Kasılmalar artık arka arkaya geliyor, vücudum bu yabancı nesneyi vajinasından çıkarmak istiyor. Biri tekrar vurduğunda, Brody alnını benimkine bastırıyor, beni tutuyor.

"Ben buradayım, Kır Çiçeği. Çok iyi gidiyorsun. Seninle gurur duyuyorum." Tam ıkınmaya başladığımda yanağımı öpüyor. "İşte bu, bebeğim. Başardın!"

Yanma, ardından baskı ve sonra içimden bir şeylerin çekilip alındığına dair kötü bir his - hepsi çok hızlı oluyor. Brody geri çekildiğinde ve ebe çığlık atan bebeğimizi göğsüme koyduğunda, ikimiz de onlarla birlikte ağlıyoruz.

"Bir kız!" diye bağırır ebe. "Tebrikler anne. Harikaydın. Ve baba, sen de."

Göğsümdeki mükemmel, uzaylı görünümlü, bokla kaplı şeye bakıyorum ve haykırıyorum. "O çok güzel." Burnumu çekiyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Tıpkı annesi gibi," diye mırıldanıyor Brody yanımda, yatağın kenarına oturmuş parmağını bebeğin yanağında gezdiriyor. "*Bunu* biz yaptık. Onu biz yaptık."

Yavaşça başımı sallıyorum, hâlâ hıçkırarak ağlıyorum. "Kesinlikle öyle yaptık."

Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Biliyorsun, şimdi ona bir isim vermeliyiz."

Bebek sahibi olacağımızı öğrendiğimizden beri berbat ettiğimiz bir şey de isimler üzerinde anlaşmaktı. Ve ne çocuğumuz olacağını öğrenemediğimiz için, her iki cinsiyet için de isim bulmaya çalışmak zorunda kaldık, bu da işleri daha da zorlaştırdı.

"Peki ya Iris Collins O'Brien?" Bileğime doğru başımı sallayarak gülümsüyor. "Senin kır çiçeği dövmen iris çiçekleri. Collins'in de bu soyadını taşıyan oldukça sert akrabaları var."

Dövmeme bakıyorum. "Bunların ne tür çiçekler olduğunu hiç bilmiyordum."

"Bir yerde çiçek dilinde ya da her neyse, irisin sevgi ve güveni sembolize ettiğini okumuştum. Ve eğer biri bana bu iki şeyi gösterdiyse,

Sensin." Başımlın üstünü öpüyor. "Ve eğer , tıpkı annesi gibi olacak."

Ona bakıp gülümsüyorum. "Iris Collins. Bu mükemmel."

"O mükemmel," diye fısıldıyor ve tekrar doğrulmadan önce eğilip başının üstünü öpüyor. "Bu kadar küçük bir şeyi bu kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben de öyle." Gülümsüyorum, onu öpmek için boynumu yukarı kaldırıyorum. "Bence gayet iyi idare edeceğiz."

"Ben de bebeğim." Beni bir kez daha öpüyor. "Teşekkür ederim. Bana varlığından bile haberdar olmadığım bir hayat verdiğin için. Hikaye anlatan çocuk halim bile bu kadar güzel bir şey bulamazdı."

Ona sokuluyorum, onu yakınımnda tutuyorum. Neredeyse beni çimdiklemesini isteyeceğim çünkü hayatın bu kadar güzel olmasına imkân yok.

İkimiz de acı çektik. Herkesin var. Ama bizi buraya getirdiyse buna değmiş gibi görünüyor.

Son

HANNAH GRAY'İN DİĞER KİTAPLARI

NE ÜNİVERSİTE SERİSİ

Güneşi Kovalamak
Kırmızıyı Görmek
Memphis'i Kaybetmek

BROOKS ÜNİVERSİTE SERİSİ

Sevgiler, Ally
Unut Beni, Sloane
Senden Nefret Ediyor,
Henley

FLORIDA DOĞU ÜNİVERSİTESİ

Dane Çalışıyor
Bama
Yakalıyor Kye
Oynuyor

BROOKS ÜNİVERSİTESİ'NİN PUCK ÇOCUKLARI

Puck Boy
Broken Boy
Filthy

TEŞEKKÜRLER

Pekâlâ, her şeyden önce Brody O'Brien'a tüm bu kitap boyunca ve yer aldığın diğer tüm kitaplarda beni güldürdüğü için teşekkür ederim. Hayal gücümün bir ürünü olabilirsin ama Tanrım, seni gerçek bir arkadaş gibi seviyorum. Bu kitap boyunca kişiliğin beynimdeki her hücreyi tüketti ve kendi karakterlerimin mutluluğu için seninki kadar çok çabaladığımı hiç sanmıyorum. Hikâyeniz bir kurgu olabilir ama dünyanın dört bir yanında sizin gibi hayatta kalanlar var ve sadece Bria'larını bulmayı bekliyorlar. Onları iyileştirecek, inatçılıklarına rağmen onları sevecek birini. Kalbim Bria için attı çünkü sonunda görüldüğünü hissetti. Ve sen onu değiştirmek istemedin. Onu olduğu gibi seçtin.

Kocam, farkında olmadan bana hem Cam hem de Brody için kullanabileceğim pek çok tek satırlık espri verdi. Yemin ederim, bazen bir günlüğüm olmalı, kocamın ağzından çıkan tüm esprileri yazmalıyım, böylece onları kitaplarımda kullanabilirim. Hayatta harika bir takım olduk ve sizin desteğiniz, mizahınız ve sevginiz beni ayakta tutuyor.

Bebeklerim, sizi seviyorum. Bu yazma yolculuğuna başladığımda Charlotte sadece anaokulundaydı ve şimdi üçüncü sınıfı bitiriyor! Carter ise dört yaşındaydı, şimdi yedi yaşında ve sonbaharda ikinci sınıfa başlayacak! Ve COVID bebeğim Ava, iki buçuk yaşında ve çok hızlı büyüyor. Umarım benim sizinle duyduğum gururun bir kısmını size de yaşatabilirim.

Annem- Veren ve karşılığında hiçbir şey istemeyen biri. Sen şimdiye kadar tanıdığım en özverili insansın. Ve ailesini senin gibi seven ve koruyan kimse yok. Seni sonsuz seviyorum.

Babam, beni şekillendirdiğin için bu kadar çok şey oldum. Çok çalışıyorum çünkü uzun zamandır üzerinde çalıştığın bir hedefe ulaştığında hissettiğin gurur duygusuna şahit oldum ve bu benimle kaldı. Kendimi çok zorluyorum çünkü değerli hiçbir şeyin kolay olmadığını biliyorum, tıpkı bana öğrettiğin gibi. Beni güçlü kıldığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

En iyi arkadaşlarım Tara, Kayla ve Tatum - Kabilem küçük ve ben olmasını seviyorum. Çünkü nicelik yerine niteliği tercih ederim ve söylemeliyim ki

hayatımdaki bazı gerçek kötü sürtükler. Yaptığınız her şey için hepinizle gurur duyuyorum. Sizi çok seviyorum.

Tatum Hansom aynı zamanda benim için bir beta okuyucu ve yazarlık kariyerimin ilk gününden beri öyle. 2020'de, pandeminin hemen başında ona mesaj attım, "Bir kitap yazdım. Muhtemelen boktan bir şey." O da "Hemen bana gönder. Bunu okuyorum." O zamandan beri benim yanımda. O benim en büyük amigom. Goodreads yorumlarını okumak gibi bir hata yaptığımda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. (Ah.) Ve aynı zamanda okuyucularıma atmayı sevdiğim çılgın olay örgülerine yeşil ışık yakan da o. Bu yüzden hepiniz gözyaşları için onu suçlayabilirsiniz çünkü bunu yapmamı o söyledi! Seni seviyorum. Sizi takdir ediyorum. Ekibimin bir parçası olduğunuz için teşekkürler.

Autumn Gantz- Bu teşekkürleri okumaktan sıkılmadınız mı? Daha bir ay önce yazmamış mıydım? Neyse ki konu sen olunca saatlerce devam edebiliyorum! Bana her zaman duymak istediklerimi söylemiyor olabilirsin, ama bu beni daha iyi bir yazar yapan şey. Ne olursa olsun, ister bir şeye gülüyor olalım, ister telefonda muhtemelen bir saatten fazla sohbet ediyor olalım, ister bir sonraki kitabım için beyin fırtınası yapıyor olalım, ister taslağımı parçalıyor olalım -şaka yapıyorum... bir nevi- yaptığın her şey sevgiden kaynaklanıyor. Ve ne olursa olsun, arkamı kolladığını biliyorum. Benim için sadece en iyisini istediğini biliyorum. Ve sana güvenebileceğimi biliyorum. Seni çok ama çok seviyorum, hayat arkadaşım.

Jovana Shirley at Unforeseen Editing-Sizinle ilgili paragraflarımı okumaktan bıktınız mı? Umarım sıkılmamışsındır! Çünkü tıpkı Sonbahar gibi ben de sizinle saatlerce övünebilirim. Her zaman olduğu gibi, sizinle çalışmak benim için bir onurdu. Autumn'da olduğu gibi, bana karşı sert olduğunuzu biliyorum çünkü benim ve hikayelerim için sadece en iyisini istiyorsunuz. Ve bunu çok ama çok takdir ediyorum. Çünkü detaylara verdiğiniz önem ve mükemmellik için gösterdiğiniz çaba, bu işte başarılı olmamın en büyük nedenlerinden biri. Henüz tanışma fırsatımız olabilir ama seni çok seviyor ve sana tapıyorum!

Candice Butchino-Her yayın için bana harika çıkartmalar ve swaglar yaptığın için teşekkür ederim. Ve hikayelerimi okuyarak onları dünyaya sunmadan önce mükemmel olduklarından emin olduğun için. Seni seviyorum, seni komik kadın. Var olduğun için çok mutluyum!

Jaimie Kindle'ına girmeden önce bu hikayeyi mükemmelleştirmeye yardımcı olmak için zaman ayırdığınız için değil, aynı zamanda her zaman böyle bir

kitap dünyasında pozitif bir güç. Biz yazarlar size sahip olduğumuz için çok şanslıyız.

Amy Queau, Q Design-Bu seri için mükemmel kapakları yarattığınız için çok teşekkür ederim. Sonsuza dek onların saf güzelliğine hayran kalacağım.

Sarah Grim Sentz, Enchanting Romance Designs-Size kısa bir e-postayla ne aradığımı söyledim ve siz de bunu tam anlamıyla yerine getirdiniz. Sadece bu da değil, sizinle çalışmak da çok eğlenceli ve gelecekte sizinle tekrar çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Michelle Lancaster- Bu *çarpıcı* resim için teşekkür ederim. Yeteneğinizle dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz. Lütfen fotoğraf çekmeyi asla bırakmayın!

Jaxon Human-Güzelliğinizi paylaştığınız ve *Filthy Boy* için mükemmel, en muhteşem görüntüyü sağladığınız için teşekkürler. Bu kapakla ilgili her şey Brody O'Brien'a tam olarak uyuyor.

Yazarların çalışmalarını özverili bir şekilde tanıtan bookstagrammer'lara teşekkür ederim. Hepiniz yazarların hayallerini gerçekleştirmeye yardımcı oluyorsunuz. Sevginiz ve desteğinizin yanı sıra sesimizi duyurmanız ve adımızı duyurmanız olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Sadece Instagram'da bile pek çok ilişki kurdum ve hepimize çok değer veriyorum.

Ve okuyucularım, bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Zaman inanılmaz derecede değerli ve eğer kitabımı alıp sözlerimi okuduysanız... Sonsuza kadar minnettarım. XO.

yazar hakkında

Hannah Gray günlerini Maine sahilindeki küçük, şirin bir kasabada tatil yaparak geçiriyor. Hevesli bir çağdaş aşk romanı okuru ve her yıl daha fazla kitap okumak için kendisiyle yarışıyor.

Gün boyunca üç mükemmel kızını seviyor ve olabileceği en iyi anne olmaya çalışıyor. Ama geceleri onları yatağına yatırdığında -tamam, onu geç. Onlar yatağında yanında uyuyakaldıklarında -çünkü görünüşe göre yatak odalarında canavarlar var- kendi fantezi dünyasına dalıyor, gece geç saatlere kadar uyanık kalıyor ve karakterleri hakkında hikayeler yazıyor. Bir eş ve anne olmayı ne kadar sevse de - ve kesinlikle seviyor - okumak ve yazmak onun çıkış noktası, ona fiziksel olarak ailesiyle birlikte olurken uzaklara seyahat edebileceği bir yer veriyor.

Eşiyle 2013 yılında evlendi ve o zamandan beri her gün onun çılgınlıklarına katlanıyor. Onun dayanağı olarak, bu çılgın ve sürekli değişen dünyada değişmeyen tek şey o.

İçindekiler

Pis Çocuk .

Telif hakkı© 2023 by [Hannah Gray Books LLC](#)

[içindekiler](#)

[çalma](#)

[listesi](#)

[prolog 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[Hannah Gray Yazarının Diğer Kitapları](#)
[Teşekkür](#)
[yazar hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

